

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark, wavy hair is shown from the back, looking out over a sunset landscape. The sky is a mix of blue and orange, with the sun low on the horizon. The woman is wearing a light-colored, possibly white, dress with a V-neckline. The overall mood is romantic and contemplative.

piece of my
HEART

NICOLE JACQUELYN

Author of Unbreak My Heart

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kalbimin Bir Parçası

Nicole Jacquelyn

FOREVER

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgu ürünüdür. yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Nicole Jacquelyn

Unbreak My Heart'tan alıntı © 2016 Nicole Jacquelyn Kapak

tasarımı Faceout tarafından yapılmıştır. Kapak resmi

Trevillion tarafından yapılmıştır.

Kapak telif hakkı © 2019 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir.

Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

Read-Forever.com

twitter.com/readforeverpub

İlk olarak e-kitap ve talep üzerine baskı olarak yayınlandı: Temmuz 2019

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN'ler: 978-1-5387-1188-0 (e-kitap), 978-1-5387-1189-7

(POD) E3-20190530-DA-NF-ORI

İÇİNDEKİLER

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İthafı	
Teşekkür Bölüm 1	
Bölüm 2 Bölüm	
3 Bölüm 4	
Bölüm 5 Bölüm	
6 Bölüm 7	
Bölüm 8 Bölüm	
9 Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Sonsöz	
Daha Fazlasını Keşfedin	
Kalbimi Kırma'dan Bir Alıntı Yazar	
Hakkında	
Nicole Jacquelyn tarafından da	

*Annem ve babam için.
Sen kanatlarımın altındaki
rüzgârsın. Sensiz ne yapardım
bilmiyorum.*

**Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını
keşfedin.**

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Teşekkür

Gülünç derecede sabırlı ve gülünç derecede gururlu olan çocuklarıma. Desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Siz beni desteklemeseydiniz, ben olduğum kişi olamazdım. Sizi seviyorum.

Kahve ve bebek bakıcılığı sağlayan aileme, siz olmadan hayatımı sürdüremezdim. En sevdiğiniz çocuğunuz olduğum için çok mutluyum.

Düştüğümde beni ilk ayağa kaldıran ve ihtiyacım olduğunda kıcıma tekme basan kız kardeşime. İttiğin için teşekkürler, abla. Sarıldığın için daha da teşekkürler.

Yazdığım her şeyi, genellikle birden fazla kez okuyan ve beni her seferinde daha iyi olmaya iten Nikki'ye. Arkadaşlığın benim için tahmin edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor.

Bu kitabı bugünkü haline getirmek için yorulmadan çalışan menajerime ve editörlerime. Bana gösterdiğiniz destek ve sabır için çok teşekkür ederim.

Çalışmalarım ile ilgili haberleri yayan ilk blog yazarı olan Donna'ya. Teşekkürlerim arasında her zaman bir yerin olacak. Çok teşekkür ederim.

Ve okuyucularıma milyonlarca kez teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, sevdiğim bir şeyi yaparken aileme destek olamazdım.

Bölüm 1

ALEX

Hayatımın aşkıyla tanıştığım gün, alarmım çalmadan uyudum, üniformamın önüne kahve döktüm, koşu ayakkabılarımı getirmeyi unuttum ve öğleden önce botlarımla beş mil koşmak zorunda kaldım. Günün sonunda bitkin düşmüştüm. Tek yapmak istediğim eve gidip iç çamaşırlarımla televizyon seyretmek ve elimin altında altı paket bira bulundurmaktı.

Tam kamyonetime tırmanırken, iş arkadaşım Sean'ın çifte randevusuna eküri olmayı kabul ettiğimi hatırladım. Adamı iyi tanımıyordum ama birlikte çalışacağımız ve muhtemelen birlikte görev yapacağımız için, teklif ettiğinde onu ekebileceğimi düşünmemiştim. Müfrezemizdeki diğer adamların çoğunun ciddi ilişkileri vardı ve o yalvardığında ona yardım edemezlerdi. Telefonumda Sean'ın iletişim bilgilerini buldum ve otoparktan çıkarken onu aradım.

"Bu hatunla daha önce çıkmadın mı?" Sean telefonunu açar açmaz sordum.

"Merhaba Alex," diye güldü. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Binadan çıkmadan önce seni yakalayamadım," diye cevap verdim. "Siz zaten takılmıyor muydunuz? Neden bu şeye gidiyorum ki?"

"Evet, bekleyemedim ve Çarşamba günü bir şeyler içmek için buluştuk. Sanırım bu gece için arkadaşıyla plan yapmıştı ve iptal etmek istemedi."

Sean tekrar konuştuğunda her şeyden vazgeçmek için ağzımı açtım.

"Gelmelisin. Bu kız çok ateşli," dedi. Telefonun içinden gülümsediğini duyabiliyordum.

"Ve sen henüz anlaşmayı mühürlemedin."

"Ben asla öpüşmem ve söylemem," diye yalan söyledi. "Ama hayır. Ondan hoşlanıyorum ve o öyle biri değil.

Önce biraz takılmak istiyor."

"Takılmak mı, çıkmak mı?" Arabayı kullanabilmek için telefonu Bluetooth'a çevirerek sordum. "Çünkü arada fark var."

"Var mı?" diye sordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sinyal lambamı yaktım ve kalenin ön kapısına doğru yöneldim. Üs yerine şehirde yaşamamanın pek çok avantajı vardı ama en büyük dezavantajı her gün eve yirmi dakikada varmamdı. Daha kötüsünün de olabileceğini biliyordum ama araba kullanarak vakit geçirmekten nefret ediyordum. Dünya'da sadece belirli sayıda dakikamız vardı ve ben onları boşa harcamak istemiyordum.

"Evet, dostum, şaka yapıyorum," dedi Sean. "Biz çıkıyoruz. Onu dışarı çıkarıyorum, Çin Büfesi'nde yemek yemeye ve Xbox'ta zombi öldürmeye davet etmiyorum."

"Zombileri öldürmek bana mükemmel bir randevu gibi geliyor, ama muhtemelen çoğu kadınla iyi gitmeyecektir."

"Saat altıda buluşalım, tamam mı?" Sean benim yorumumu görmezden gelerek şöyle dedi. "Ve duş al, tamam mı? Bugün kış gibi kokuyorsun."

"Lanet deodorantı unutmuşum," diye cevap verdim. Alarmım çalmadan uyumanın tehlikelerinden biriydi bu.

"Tamam," dedi. "Duş. Saat altıda suşi ve biftek mekanında." Ben cevap vermeden telefonu kapattı.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve başımı koltuk başlığına yasladım. Her şeye rağmen bu gece dışarı çıkacaktım gibi görünüyordu.

Eve vardığımda saat beş buçuğa yaklaşıyordu. Banyoya doğru yürürken soyundum, ama attığım giysileri yanımda taşıyarak çamaşır sepetine götürdüm ve içine attım. Ailemin evinden taşındıktan kısa bir süre sonra, eğer pisliğimi temizlemezsem bir bok çukurunda yaşayacağımı fark etmiştim.

Hızlı bir duş ve tıraştan sonra biraz deodorant sürdüm ve kot pantolon ile düğmeli bir gömlek giydim. Sean ve kadınlarla buluşacağım yer şık bir yer değildi. Bir tişört de iş görürdü ama güzel giyinmek için nadiren fırsatım oluyordu ve kadınlar biraz çaba sarf etmenizden hoşlanıyordu. I

Güzel göründüğümden emin olmak için aynaya bakarken güldüm. İkiz kardeşim Abraham, görücü usulü bir randevu için bu kadar çaba harcadığını bilseydi bana çok kızardı.

Üvey kız kardeşimiz Ani'yle birlikte olmadan önce bile -evet, öyle olmuştu- birileriyle çıkmak için nadiren çaba sarf ederdi ve bir milyon yıl geçse de görmeden bir kadınla çıkmazdı. Abraham ve ben neredeyse her yönden birbirimizin zıttıydık ve son birkaç yılda kaç tane görücü usulü randevuya çıktığımı bilse altına sıçardı. Bram bir yabancıyla havadan sudan konuşmaktansa kanal tedavisi olmayı tercih ederdi.

Et lokantasının önüne gelip kamyonetimi park ettiğimde yorgunluk beni fena halde etkilemişti. Uzun bir hafta olmuştu ve uzun zamandır ilk kez tanımadığım biriyle iyi geçinmekten korkuyordum. Genelde her şeye hazırdım ama lanet olsun, yorgundum.

Kendimi restoranın girişine doğru zorladım ve ön kapıyı açtım, masalarını bekleyen Sean ve sevgilisini gördüğümde kibarca gülümsedim.

"Selam Alex," diye selamladı Sean, her ne kadar çoktan göz göze gelmiş ve kaşlarını oynatmış olsak da. "Bu Hailey."

"Merhaba, Hailey." Genişçe gülümsedim ve Sean'ın ona biraz daha yaklaşırken yüz ifadesinin düzleşmesine neden oldum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bunu hep yapardım - kocaman sırtır ve arkadaşımın flörtünün gözlerinin içine bakardım. İlk izlenim sırasında bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz ve ben her zaman bir kadının arkadaşımından hoşlanıp hoşlanmadığını o ilk bakıştan anlardım.

Yakışıklıydım ve bunu biliyordum. Bronz bir ten, düzgün beyaz dişler ve güneş gözlüklerimin camlarına sinir bozucu bir şekilde çarpan kirpikler. Bana kalırsa bu genetik bir ucubeydi ve pek bir önemi yoktu ama yine de elimden geldiğince bunu kendi avantajıma kullanıyordum. Aptal değildim. Şu anda bu ucube genetiği arkadaşımın kızını etkilemek için kullanıyordum.

Hailey başını hafifçe Sean'a doğru eğdiğinde biraz rahatladım. Onun tepkisine güldüğünde daha da rahatladım.

"Memnun oldum Alex," dedi sırtarak. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Elbette," dedim, sanki son bir saattir kaçmak için bir neden düşünmüyormuşum gibi. Bulunduğumuz alana baktım ama arkadaşını göremedim. "Bunu bir üçüncü teker durumu haline mi getiriyorum?"

"Hayır." Hailey başını salladı ve biraz yüzünü buruşturdu.

"Arkadaşı geç kalacakmış," dedi Sean, tam hostes onun adını söylerken. "En kısa zamanda burada olacağını söyledi."

Başımı salladım ve omuz silktim. Masalar arasında ilerlerken mekân çok güzel kokuyordu ve midem guruldayarak öğle yemeğini kaçırdığımı hatırlattı. Hazırlanmakta olan suşilere göz attım ve ağzım sulandı.

Oturup içkilerimizi sipariş edene kadar, sipariş vermeden önce Hailey'nin arkadaşının gelmesini beklememiz gerektiğini fark ettim. Keyif aldığım iyi ruh hali kayboldu ama yüzümdeki kibar ifadeyi korudum. Sean'la iş hakkında sohbet ettim ve Hailey'e biraz utanç verici hikâyeler anlattım ama elimde olmadan saatime bakmaya devam ettim. Tanrım, açlıktan ölüyordum. On beş dakika geçti, sonra otuz ve bir saat sınırına yaklaştığımızda garson kız bile biraz sinirlenmeye başladı.

Nihayet, biz oturduktan yaklaşık elli dakika sonra, uzun kahverengi saçlı, minyon bir kadın yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," dedi nefes nefese. "Yolda bir armadillo vardı ve onu öylece bırakamazdım."

Boğuk sesi ilgimi çekmişti ama kadın bana doğru döndüğünde ve yüzünü gördüğümde ilğim daha da arttı. Koyu kahverengi gözler, elmacık kemiğinde bir ben, keskin bir burun, dolgun dudaklar. Bana küçük bir gülümseme verdiğinde iki ön diş arasında bir boşluk vardı.

Vay anasını.

"Ben Sarai," dedi ve tokalaşmam için elini kibarca kaldırdı.

Mahalle havuzundaki güzel cankurtarana bakarken yakalanmış on iki yaşındaki bir çocuk gibi donakaldım.

"Bu Alex," dedi Sean, sesinde kahkaha vardı.

"Ben Alex," diye taklit ettim, elini sıktım ve sonra sanki yanıyormuş gibi bıraktım. Bu *gerçekten çok* yumuşaktı. Benim neyim vardı böyle?

"Memnun oldum Alex," dedi kibarca.

Masaya geri döndü ve ben hemen onu dürtmek, saçını çekmek ya da bir şaka yapmak istedim. O iri kahverengi gözlerini bana çevirmesini sağlayacak *herhangi bir şey*. Tek sorun, dilimin ağzımın çatısına yapışmış gibi görünmesiydi.

Ben o adam değildim. Güzel bir yüz görüp susmadım. Sözlerimde tökezlemedim ya da kendimi rezil etmedim. Sakindim. Toplanmıştım. Çok çekiciydim. Kadınlar beni severdi.

"Merak etme," dedi Hailey elini sallayarak.

"Armadillo nasıl?" Aynı anda ben de sordum.

"Öldü," diye yanıtladı Sarai.

Neredeyse gülecektim. Bunu o kadar kesin bir dille söylemişti ki, sanki soruyu sormadan önce cevabı bilmem gerekirdi.

"Ve sen hala durdun mu?" Dudaklarım seğirerek söyledim.

"Birinin ihbar etmesi gerekiyor," dedi omuz silkerek. "Ölü hayvanları böylece yolda bırakamazsınız."

"Doğru," diye cevap verdim.

"Bu yüzden durdum ve onu yoldan sürükledim ve birinin gelip onu almasını bekledim."

Ellerine baktım.

"Merak etme, onları yıkadım," dedi. Gülümseyerek ellerini masadan kaldırdı ve parmaklarını oynattı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu garson kız, Sarai'nin elleri yeniden masaya uzanırken. Kadının geldiğini fark etmemiştim bile.

"Sadece su, lütfen," diye yanıtladı Sarai. Garson kız kaşlarını çatı.

Garsonun gözlerine bakarken Sarai'ye, "Çok geç kaldığın ve şimdi de bedava içki ısmarladığın için kızgın," dedim. Bunu bir şaka olarak söylemişim ama sevgilime dönüp baktığımda gözleri inanmaz bir şekilde açılmıştı ve söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Sean bana kaşlarını çatı, ben de yüzümü buruşturdum ve omuzlarımı silkerek başka tarafa baktım. Keyifli bir akşam yemeği olması gereken şeyi tamamen berbat ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, hatalı olan tek kişi ben değildim. Geç gelen *ben değildim*.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bir elimi yüzümde gezdirerek. "Sana karşı öyle demek istemedim. Yani geç kaldın ama seni azarlamaya çalışmıyordum."

"Konuşmaya devam ediyorsun," dedi Sarai, dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkarken. "Ama durumu daha iyi hale getirmiyorsun."

"Çenemi kapatacağım," diye cevap verdim hemen. Sonra da tam bir ahmak gibi parmaklarımı kaldırıp ağzımı kapatma taklidi yaptım.

Sarai güldü ve masanın karşısındaki Hailey'e bakarak beni başından savdı. İnanamayarak bir an için gözlerimi kapattım.

Bunu tersine çevirmem gerekiyordu. Dersleri ve profesörleri hakkında konuşan iki kadını sessizce gözlemleyerek zamanımın gelmesini bekledim.

"Bölümün ne?" Sean sonunda Hailey'nin dikkatini tekrar çekerken Sarai'ye sessizce sordum.

"MBA yapıyorum," diye cevap verdi. "İlkbaharda mezun oluyorum." Sırıttı ve elleriyle küçük bir kutlama hareketi yaptı. Biraz rahatladım. Eğer onu konuşturmaya devam edebilirim, belki hakkımdaki düşüncelerini kurtarabilirdim. Hiç değilse iyi bir dinleyici olduğumu düşünürdü.

"Kahretsin," dedim. "Çok fazla okul var."

"Liseden sonra birkaç yıl ara verdim," diye cevap verdi. "Yani çok kötü görünmüyordu."

"Öyle mi?"

"Görünüşe göre," dedi usulca, bana bir sır verir gibi eğilerek, "üniversite pahalıymış."

Ben kıkırdadım, o da sıırıttı.

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdim. "Okul konusunda hiçbir zaman çok iyi olamadım."

"Nedenmiş o?"

"Sınıf palyaçosu," dedim kendimi göstererek. "Bir şey öğrenmek için diğerlerinin dikkatini vermediğinden emin olmakla çok meşguldüm."

"Ah," dedi bilerek. "Bu bir lanet." Omuz silktim.

"Sanırım ordu bunu senden söküp aldı," dedi bana doğru hafifçe dönerek.

"Eğitim çavuşları beni eğlenceli bulmadı," diye cevap verdim sertçe. "Eminim öyledir." Güldü.

Hailey bir şeyler söyleyerek Sarai'nin dikkatini tekrar masaya çekti. Kahretsin, tam da bir yerlere varıyorduk.

Yemeklerimizi sipariş ettik ve neyse ki kendimi yine utandırmadım. Yanımda oturan kadınla ilgili beni geren ve tedirgin eden bir şey vardı. İyi bir izlenim bırakmayı o kadar çok istiyordum ki kendimi çok korkuttum.

Yemek yerken ürkütücü görünmemeye çalışarak onu izledim. Kendime engel olamıyordum. Yaptığı her şey, her hareket zarif görünüyordu. Bu kelimeyi hayatımda daha önce hiç kullanmamıştım ama uyuyordu. Sofra adabı kusursuzdu; bu arada benim suşi rulolarım çubuklarımdan endişe verici bir düzenlilikle düşüyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu sonunda, ben ağzıma bir rulo almaya çalışıp başaramazken.

"Hayır," diye mırıldandım, bir elimi ağzımın önüne koyarak yiyecekleri sakladım.

dışarı sarkıyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

Bir parmağını havaya kaldırarak, "Bende tam aradığım numara var," dedi.

Eliyle işaret ettiğinde utangaç bir şekilde yemek çubuklarını eline tutuşturdu. Pipetinin ambalajını katlayıp çubukların arasına yerleştirmesini, sonra da çantasından çıkardığı küçük bir lastik bandı her şeyin etrafına sarmasını hayranlıkla izledim.

"Gördün mü?" dedi, yemek çubuklarının bir ucunu sıkarak diğer ucunun açılıp kapanmasını sağladı. "Sihir."

"Az önce yemek çubuklarıma eğitim tekerleği mi taktın?" İnanamayarak sordum.

Sarai'nin gözleri masumca açılıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet?"

"Sanırım seni seviyorum," diye cevap verdim parmaklarımı oynatarak.

"Bir de ben deneyeyim." Bu kadın bir dâhiydi.

"Daha iyi mi?" diye sordu, kolayca bir rulo kapmamı izliyordu.

"Tanrım, Evans," dedi Sean alay ederek. "Seni hiçbir yere götüremem."

"Bunları eve götürüyorum," diye cevap verdim, birkaç kez açıp kapattım.

Çevremizdeki eküriler için temel kurallar benim bedava yemek yiyeceğim anlamına geliyordu. Sevgilisini etkilemeye çalışan Sean olduğuna göre, hesabı ödemek onun sorumluluğundaydı. Ona yardım etmek için bira ve video oyunlarından vazgeçmişim; en azından bunu yapabiliirdi.

Ne yazık ki Sean bu notu gözden kaçırmış gibiydi ve yemeğimizi bitirdikten sonra garson hesabı masamızın ucuna bıraktığında elini hesaba uzatmadı. Hailey'nin söylediği bir şeye genişçe gülümsemesini izlerken dişlerimi sıktım. Sarai çantasını kapıp karıştırmaya başladığında önce hesaba sonra da ona baktım. Sean hâlâ o lanet şeyi eline almadı. Sonunda, Sarai cüzdanını bulup çantasından çıkardığı anda, onun yanından uzanıp hesabı kaptım.

"Ben hallederim," dedim sessizce, elimi bir saniyeliğine onunkinin üzerine koyarak. O tartışmaya çalışırken ben de cüzdanıma uzandım.

"Olmaz," diye cevap verdi. "Benimkinin parasını ödemene gerek yok."

Masanın karşısındaki çift etkileşimimizi tamamen görmezden geldi.

Garsonla göz göze geldiğimde Sarai'ye, "Biliyorum, gerek yok," dedim. Birkaç banknot çıkardım ve yanımıza gelen garsona uzattım. "Üstü kalsın." Ona yüklü bir bahşış vermişim. En yoğun gecelerinden birinde onun masasında bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra en azından bunu yapabiliirdim.

haftanın.

Sarai cüzdanından bir miktar para çıkararak, "Gerçekten mi?" dedi. "Sana ne kadar borcum var?"

Sean ve Hailey hâlâ birbirleriyle konuşuyorlardı, sanki az önce lanet olası yemeklerinin parasını ödediğimden haberleri yokmuş gibi. Kimse bu kadar habersiz olamazdı. Kızmıştım ama Sarai'ye kendi yemeğinin parasını ödetmeyeceğimden emindim. İyi vakit geçirmiştım ve muhtemelen daha sonra Sean'a bu çifte randevuyu ayarladığı için teşekkür edecektim, ama bu işin prensibiydi. Hesap onun sorumluluğundaydı.

"Yok bir şey," dedim Sarai'ye başımı sallayarak. "Cidden, bu seferki benden."

"Bu gerçek bir randevu değil ki," dedi usulca, dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı.

"Fark etmez," diye yanıtladım yerimden kalkarak. Sonunda cüzdanını bir kenara bırakıp ayağa kalktığında ben de onun sandalyesini çektim.

"Siz gidiyor musunuz?" Hailey, içinde kaybolmuş gibi görüldüğü Sean sisinden aniden çıkarak sordu.

Sean neşeyle, "Hâlâ çeki almam gerekiyor," dedi. Pislik.

"Alex çoktan aldı," dedi Sarai sert bir sesle. "Çarşamba günü sınıfta görüşürüz, Hailey?"

"Orada olacağım," dedi Hailey. Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, ben de bunun onlar olmadan ayrılmamız için bir işaret olduğunu tahmin ettim.

Sarai'yi restorandan çıkarken takip ettim, hâlâ tamamen sinirliydim. Bu salak bana borcunu ödeyecekti. Para sıkıntısı çekiyor değildim ama bu hafta dört pahalı akşam yemeği için bütçe ayırmadığım kesindi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Sarai soğuk geceye adım attığımızda. Kazağını sıkıca sarmıştı.

"Sen de," dedim gülümseyerek. Gece başından sonuna kadar berbat geçmişti ama artık ayrılmaya hazır olduğumuz için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Nereye park ettiniz?"

"Tam şurada." Başıyla solunu işaret etti.

"Seninle yürüyeceğim."

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra başını eğdi ve ağzını tekrar kapattı.

"Evet, beni bundan vazgeçiremezdin," dedim şakayla karışık.

Gözlerini devirdi ve ben onun söylemediği sözleri doğru tahmin ettiğimi anladım. "Bir kadının karanlıkta arabasına kadar tek başına yürümesine izin verdiğimi bilse babam beni öldürürdü."

"Evet ama nereden bilsin?" diye sordu, biz yürürken çantasından anahtarlarını çıkardı.

"Ben berbat bir yalancıyım," diye cevap verdim.

"Sence son zamanlarda herhangi bir kadının arabasına yalnız gitmesine izin verip vermediğini soracak mı?"

"Bu mümkün," diye şaka yaptım, başımı sallayarak. "Ama yapmasa bile"-içimi çektim-"telefonu açar açmaz muhtemelen gerçeği ağzımdan kaçırırdım. Vicdan azabı, anlıyor musun?"

"Çocukken arkadaşın olmak berbat bir şey olmalı," dedi kıkırdayarak.

"Öyleydi," diye cevap verdim sahte bir ciddiyetle. Arabasına vardığımızda kendime biraz zaman kazandırmanın bir yolunu aradım. Gelmek istememiştim ama şimdi randevu bittiğine göre gitmek de istemiyordum.

Kibarca gülümseyerek, "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Bir ara yemeğe çıkmak ister misin?" Ona sırtarak sordum. "Çok meşgulüm," diye geçiştirdi.

"Programınıza göre çalışabilirim-"

Ben başka bir şey söyleyemeden başını salladı.

"Teşekkür ederim, ama hayır." Arabasının kapısını açtı.

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeyerek

"Gerçekten mi?" dedim. Bana baktı ve homurdandı.

"Evet. Gerçekten."

"Uh, tamam." Geri adım attım, artık kendimden tamamen emin değildim.

Arabasının kapısını açtıktan sonra dönüp bana baktı. "Şu anda okula odaklanıyorum ama davetiniz için teşekkür ederim. Ayrıca, benden daha güzel erkeklerle çıkmam," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Bu veda cümlesinden sonra arabasına binip uzaklaştı ve beni yüzümde şaşkın bir ifadeyle kaldırımda öylece bıraktı. Arka lambalarının kayboluşunu izlerken gülmeye başladım.

Kamyonetime doğru yürüyüp içeri girdiğimde hâlâ gülüyordum. Tanrım. Çok güzel olduğum için tamamen reddedilmek, geçirdiğim cehennem gibi güne uygun bir sondu. Yani, tüm gün böyle geçmişken, gerçekten farklı bir şekilde bitmesini bekliyor muydum?

Ön kapıdan içeri adımımı atar atmaz telefonum çaldı.

Kardeşimin adı ekranda belirdiğinde inledim.

"Abraham," diye cevap verdim.

"Ben Ani," diye fısıldadı üvey kız kardeşim, baldızım ve en iyi arkadaşım. "Neden Bram'in telefonundan arıyorsun?" Ben de sırtarak fısıldadım. "Çünkü benim telefonum yatak odasında, tatlı küçük şeytanımla birlikte.

şu anda yirmi dört saattir ilk kez uyuyor," diye cevap verdi, hâlâ fısıldayarak.

"Lanet olsun, kadın. Git biraz uyu!"

"Öyleyim," diye tısladı. "Sadece beni aramadığından emin olmak için seni arıyordum."

"Seni aramayı planlamıyordum."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?"

"Biraz uykuya ihtiyacın var," dedim ve iç çekerek koltuğuma çöktüm. "Deli gibi davranıyorsun."

"Sence küvette uyursam Bram beni bulur mu?" diye ciddi ciddi sordu. "Oraya birkaç havlu koyabilirim ve-"

"Evet, fark ederdi. Telefonu sende," diye cevap verdim gülerek. "Git yatağına gir."

"Eğer seks isterse, seninle yaşamaya gelir."

"Bu biraz aşırı olur," dedim. "Ailesiyle birlikte yaşamasını sağlayın."

"Çok yakın olurdu," dedi inleyerek. "Eğer yüzünü görmek zorunda kalsaydım, onu öldürürdüm."

"Muhtemelen çoktan uyumuştur," dedim onu ciddiye almaya çalışarak ama başaramayarak. "Git yatağına gir ve dinlenebiliyorken biraz dinlen."

"Tamam." Veda etmeden telefonu kapattı ve ben de telefonumu yanımdaki kanepeye bırakırken sırttım.

Ani tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Haklıydı da. Birkaç bira içtikten sonra onu arayacaktım. Sean'ın yemeğin parasını ödememesinden şikâyet etmek istiyordum ve Sarai'nin beni bu kadar kolay geri çevirmesini hâlâ hazmedemiyordum ve bunu Ani'ye anlatmak istiyordum. Kızıyla gülerdi.

Tanrı'nın kadınlara bir armağanı falan olmadığını biliyordum ama adil seks konusunda oldukça iyiydim. Hayatımda hiçbir zaman bir kadına benimle yemeğe çıkmasını teklif ettiğimde açıkça hayır denmemişti. Bahaneler duymuştum ve kadınlar beni başından savmıştı elbette, ama hiç açık bir "Hayır" cevabı almamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz yakmıştı.

Boxerıma kadar soyundum ve tekrar kanepeye yerleşmeden önce buzdolabından bir altılı paket aldım. Ertesi gün yapacak bir işim olmadığından, o biraların her birini içecek ve birkaç video oyunu zombisi öldürerek biraz sinirimi atacaktım.

Televizyonu açmadan önce, Sean'dan gelen bir mesaj bulana kadar mesajlarımı gözden geçirdim ve ona cevap verdim, *Akşam yemeği için bana borçlusun, sik suratlı.*

Bölüm 2

SARAI

Okul beni öldürecekti. Bütün gün bir ödev üzerinde çalışmışım ve sonunda kaba taslağını yazmışım ama uyumadan önce bir sonraki ödevin taslağını çıkarmam gerekiyordu. İkisi de pazartesiye kadar teslim edilmeyecekti ama yarın iptal edemeyeceğim planlarım vardı. Başımın ağrımaya başladığı alnımı ovuşturdum.

"Biliyorum teyze," diye mırıldandım, bilgisayar ekranından ona bakarken. Yine aramızdaki mesafeden şikâyet ediyordu. New York'ta bir sürü iyi okul varken neden okul için Missouri'ye kadar gittiğimi anlamıyordu. Neden evde yaşayıp okula gidemiyordum? Ondan kaçmaya mı çalışıyordum? Beni nasıl kontrol edebilirdi ki? Yirmi altı yaşındaydım; bir yuva kurup ona kucağına alacağı bebekler vermenin zamanı gelmemiş miydi?

Beni çıldırtıyordu ama yanaklarımın incelmediğinden emin olmak için haftada en az bir kez Skype'tan görüşmeye zorlaması da hoşuma gidiyordu. Biletler çok pahalı olduğu ve çalıştığım muhasebe bürosundan izin almaya gücüm yetmediği için bir yılı aşkın süredir evime dönmemiştim. Yine de New York'u ve teyzemle amcamın küçük dairesini özlemiştim. Kokuları, sesleri, yemekleri ve ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan ailemi özledim.

Missouri'de büyümüşüm ve on dört yaşımdayken ailem bir trafik kazasında ölünce amcam ve teyzemle yaşamak için New York'a taşındım. Eski tanıdık yerlerin evim gibi hissettirmesini beklerdim.

Missouri'ye döndüğümde, ama dönmemişlerdi.

Okul için Missouri'ye dönmeye karar verdiğimde kendime çok güveniyordum. Ailem ve arkadaşlarım bana evimi ne kadar özleyeceğimi söylediklerinde gözlerimi devirmiştım. Ne de olsa Missouri'de büyümüştüm. Bana New York kadar tanıdık geliyordu. Elbette New York'ta bıraktığım insanları özleyecektim ama bu bir maceraydı. Eski memleketime kolayca yerleşebilirdim.

Ne kadar da yanılmışım. Okuldaki o ilk iki yılı düşünmekten nefret ediyordum. Hissettiğim yalnızlık. Ev özlemi. Beni orada tutan sadece saf inatçılıktı. Saf irade gücü. Her şey çok dağınıktı. Bir yere gitmek istediğimde araba kullanmak zorundaydım ve köşedeki markete yürüyerek gitmek geçmişte kalmıştı. Komşular merhaba demek ve derslerimin nasıl gittiğini sormak için beni durdurmuyordu. Kimse ne yaptığımı ya da nereye gittiğimi umursamıyordu. Bu kadar uzağa taşınmayı planlarken dört gözle beklediğim şeyler beni depresyona sokan şeylerdi.

Sonunda tekrar rahatlamıştım, ama yine de evi özliyordum, özellikle de teyzemin meraklı olduğu günlerde ve amcamın arka planda ona, bana soru sormaya devam ederse bir daha asla aramayacağımı söylediğini duyabiliyordum.

O hafta sonu için planlarımı sorduğunda ona "Bir partiye gidiyorum" dedim.

"Ne tür bir parti?"

"Yeni eve taşınma partisi. Arkadaşım erkek arkadaşının yanına taşınıyor."

Teyzem boğazından bir ses çıkardı. "Aptalca. Evlenmeden önce bir erkekle birlikte yaşamak kötü bir fikir. Bunu yapmaya kalkarsan seni saçından tutup eve sürüklerim."

Dramatikti ama sözlerinin gerçeklerden uzak olmadığını hissediyordum. Eğer Hailey ve Sean'ın bir aydan daha kısa bir süredir çıktıklarını öğrenirse, söyleyecek daha çok şeyi olacaktı ve ben de her şeyin delice olduğunu düşündüğüm için onunla tartışamayacaktım bile. Teyzem ve amcam gençti. Onlarla yaşamaya başladığımda yeni evlenmişlerdi ve birçok yönden birlikte büyümüştük. Onlar eğlenceli ebeveynlerdi, arkadaşlarımla gizlice sigara ve şarap içtiğimizde ya da ödevlerimizi yapmak yerine saatlerce erkekleri tartıştığımızı bilmiyormuş gibi davranan ebeveynlerdi. Ancak, yüzeyin altında, benim vekil ebeveynlerim olarak görevlerini her zaman çok ciddiye almışlardı.

"Erkek arkadaşım yok ve evimi seviyorum," dedim ciddi bir şekilde.

"Güzel. Bir erkek bulmak için eve gelene kadar bekle," diye cevap verdi. Aynı şeyi daha önce de birkaç kez söylemişti. "Böylesi daha kolay." Onun için daha kolay olacak demek istiyordu. Müstakbel kocamla New York'ta tanışırsam, istediği kadar meraklı olabilir ve beni tamamen çıldırtana kadar burnunu sokabilirdi ve sonsuza kadar Missouri'de kalacağımdan endişelenmesi gerekmezdi.

"Evet, evet," diye mırıldandım, dolabımda giyecek bir şeyler arıyordum. "Gitmem gerek, bu gece yapmam gereken milyonlarca şey var."

Pazar günü tekrar arayacağıma söz verdikten ve sinagoga en son ne zaman gittiğime dair sorularını geçıştirdikten sonra telefonu kapattık. Cevabı bildiği halde neden hâlâ tapınağa gidip gitmediğimi sorduğunu anlamıyordum. On dört yaşında inancımı kaybetmişim ve onun dırdırı bunu değıştiremezdi.

Telefonumu bornozumun cebine tıkıştırdım ve dolabıma baktım. Ne giymem gerektiği konusunda teyzemin fikrini sormalıyım; sahip olduğum neredeyse her kıyafeti görmüştü. Ve kesinlikle bir fikri vardı.

Kot pantolonlar her zaman iyi bir seçim olmuştur. Rahattı, bu yüzden çok zorlanıyormuş gibi görünmüyordum ve kışımı gerçekten iyi gösteren bir çiftim vardı. Kışımın nasıl görüldüğüyle neden bu kadar ilgilendiğimi bilmiyordum. Tamam, hayır, bu bir yalandı. Yarın öğleden sonra Hailey ve Sean'ın partisinde neden harika görünmem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Alex Evans.

Ona biriyle çıkmak yerine okula odaklanmaya çalıştığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Ama lanet olsun, ona hayır demek çok zordu. Adam muhteşemdi. Olmaya çalıştığında da çekiciydi.

Ona benden daha güzel olduğunu söylemişim ama bu bir yalandı. O güzel değildi; sadece bir erkeğin olabileceği şekilde güzeldi. Kaslı, hükmedici, kendinden emin. Birlikte vakit geçirecek birini arıyor olsaydım, tam benim tipim olurdu.

Ne yazık ki bakmıyordum. Haftanın her günü ve çoğu gece meşguldüm. Tam zamanlı çalışmak ve yüksek lisans okulunu bitirmek neredeyse uyanık olduğum her dakikayı alıyordu.

Yine de bu, onu tekrar gördüğümde daha az muhteşem görünmeye razı olduğum anlamına gelmiyordu. O partide pek çok insan olacaktı, dikkatini çekecek pek çok kadın olacaktı ama ben onun gözünü alamayacağı kişi olmak istiyordum.

Dolaptan en sevdiğim siyah kazağımı aldım. Omzumdan sarkıyor ve altımda bir şey yokmuş izlenimi veriyordu. Seksi ama değersiz değil. Çıplak bir omuz ya da bir kadının bacaklarını gösteren ama başka hiçbir şey göstermeyen yüksek yakalı bir elbisenin inanılmaz kışkırtıcı bir yanı vardı.

Ertesi gün için kıyafetlerimi hazırlar hazırlamaz bir fincan çay aldım ve planlayıcımla birlikte yatağa girdim. Bir sonraki hafta zaten hatırlatmalar ve zaman çizelgeleriyle doluydu, ancak yine de not almak için birkaç boşluk buldum. Ekleyecek fazla bir şeyim yoktu, çünkü küçük tarih kutularını hep haftalar öncesinden doldururdum, ama zamanımı planlamak ve listeler yapmak beni sakinleştirdi. Çok geçmeden Alex'i tekrar görme konusundaki gerginliğim kayboldu.

* * *

Ertesi sabah uyumak için kendime izin verdim. Tam zamanlı çalıştığım ve geceleri ders aldığım için hafta sonları genellikle ev ödevleri ve ev işleriyle geçirdi. Uyumadan önce partiden önce okul ödevlerime konsantre olamayacağımı bildiğim için alarm kurmamıştım. Uykuya o kadar ihtiyacım vardı ki, uyandıgımda saat çoktan öğlen olmuştu.

Komik, yakışıklı Alex Evans gözlerimi açar açmaz düşüncelerimi doldurdu. Bu çok saçmaydı ve bir erkek yüzünden dikkatimin dağılmaması gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Tanıştığımız o garip çifte randevunun üzerinden birkaç hafta geçmişti ve ben hâlâ neredeyse her gün onu düşünüyordum. Bu gerçekten biraz acınası bir durumdu. Yemek çubukları numarasından nasıl etkilendiğini ve onları eve getirdiğini hatırlayınca gülümsedim.

Bildiğim kadarıyla artık bir kız arkadaşı vardı. Belki bu öğleden sonra onunla birlikte gelirdi ve benim kıyafetim fark edilmezdi. Bu muhtemelen en iyisi olurdu.

Yataktan kalkıp duşa doğru yürüdüm, kollarımı başımın üzerine uzatıp sandalyemin arkasına astığım kazak ve kot pantolona baktım. Kendi kendime gülümseyerek banyoya girmeye devam ettim. Kıyafeti kesinlikle giymiştim.

Hazırlanmam bir saatten biraz fazla sürdü. Kalın telli saçlarıma fön çekmek neredeyse bu sürenin yarısını alıyordu. Her zaman kestirmeyi düşündüm ama

kendimi tam olarak zorlayamadım. Annem uzun saçlarımı çok severdi ve çocukken birkaç santimden fazla kestirmeme asla izin vermemiştir. Saçlarımı tarayıp örerek ve bana babamla birlikte büyüdüğü New York'taki mahalleyle ilgili hikâyeler anlatarak geçirdiği saatleri sayamazdım bile.

Giyinirken saate baktım ama Hailey'nin yeni evine gitmeden önce hâlâ çok zamanım vardı. Posta pulu büyüklüğünde bir ev kiralıyorlardı, bu yüzden bir sürü insanı ağırlamak biraz aptalca görünüyordu, ama ben ne bilirdim ki? Missouri'ye taşındığımdan beri aynı dairededim ve nadiren misafirim olurdu.

Hailey yemeği hazırlamasına yardım etmemi istedi, ben de saat üçte onun evine doğru yola çıktım. Çok uzun bir yol değildi ama o kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Yağmurda araba kullanmak beni hep germiştir. Böyle bir havada dışarıda olmaksızın daireme kapanıp iyi bir kitap okumayı, battaniyeye sarınmayı ve sıcak bir çorba içmeyi tercih ederdim.

"Buradasın," diye bağırdı heyecanla arabamdan evinin ön kapısına doğru koşarken. "Her şeyi hazırlamaya çalışan bir manyak gibi koşturup durdum ve çok geride kaldım!"

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Aceleyle içeri girerken alay ettim. Hailey azılı bir erteleyiciydi.

"Tamam, çoğunlukla marketteki dondurucu bölümünden bir şeyler aldım," dedi, ceketimi benden aldı ve ben onu evin içinde takip ederken yatağının üzerine attı. "Bilirsin işte, küçük pizzalar ve yumurtalı ekmekler. Ama cips ve salsa da aldım. Biraz da meyve ve sebze. Bunları kesip tepsilere koyabiliriz diye düşündüm."

"Kaç kişi geliyor?" Mutfaka vardığımızda sordum. Her yer darmadağınktı. Bütün yemekleri bir kerede hazırlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ve yetiştirilme tarzım beni bu manzara karşısında dehşete düşürdü. Koşer yiyecekler özenle hazırlanırdı. Et ve süt ürünleri asla birbirine karıştırılmazdı; hatta bu ikisinin bulunduğu bulaşıkları bile aynı anda yıkayamazdınız, gerçi tanıdığım çoğu insan bu kurala pek uymazdı.

"Emin değilim. Sayım yapmaya çalıştım ama artık kimse LCV yapmıyor. Özellikle Sean'ın arkadaşları. Muhtemelen hepsi bir noktada uğrayacaktır. Ne yaptığımı bile bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı.

"Donmuş şeylerle başlayalım," dedim o çaresizce mutfığa bakarken. "Fırın kapların nerede?"

Ben sebzeleri keserken donmuş atıştırmalıkları pişirdik ve Hailey de yaptığı dağınıklığı topladı. O sabaha kadar markete gitmediğini, çünkü Sean'ın bir gece önce evde takılmak istediğini açıkladı. Bunu söylerken kaşlarını oynattı.

"Sean nerede?" Dilimlenmiş havuçları dikkatle büyük bir tabağa koyarken sordum.

"Spor salonunda," diye cevap verdi kolayca. "Sonra da bu gece için fiçileri almaya gidecekti. Herkes gelmeden duş almak için zamanında evde olacağını söyledi."

Adamın büyük parti için evin hazırlanmasına yardım etmemiş olması bana biraz boktan gelmişti ama çenemi kapalı tuttum. İnsanlar sevgilileri hakkındaki fikirlerinizi duymak istemiyordu. Eğer bana ondan şikâyet ederse, hak verebilir ve üzülebilirdim ama aksi takdirde bu beni ilgilendirmezdi.

Hailey'nin erkek arkadaşı hakkında, onunla bir kez karşılaşmış olmam ve onun bana söylediği birkaç şey dışında pek bir şey bilmiyordum. Sean yeterince iyi biriydi sanırım ama onda bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Beni neden huzursuz ettiğini tam olarak kestiremiyordum ama öyleydi.

Bir saatten fazla birlikte çalıştık, tüm yiyecekleri hazırladık ve mobilyaları katılabilecek tüm insanları alacak şekilde yeniden düzenledik. Herkese partinin saat beşte başlayacağını söylemişti ama telefonuma baktığımda saatin beş yirmi olduğunu ve kimsenin gelmediğini fark ettim. Sean fiçıyla bile dönmemişti.

"Saat beş yirmi," dedim ona, koltuğuna çökerek. "Sean ne zaman burada olacak?"

"Kahretsin, şimdiden mi?" diye sordu, saçlarını düzeltmek için uzanırken. "İyi görünüyorsun," dedim ona.

"Karıştırmayı bırak."

Başını salladı ve odanın etrafına bakındı. "Burası güzel görünüyor," dedi. "Umarım kimse yatak odamıza girmez. Henüz tüm kutuları açmadım."

Paltomu yatağının üzerine koyduğunda kutuları görmüştüm ama hâlâ dolu olduklarını fark etmemiştim. Ev çoktan bitmiş görünüyordu. O kadar küçüktü ki, başka bir şeyi nereye koyabileceğinden emin değildim.

"Kutular kimsenin umurunda değil," diye onu temin ettim. "Siz daha yeni taşındınız."

bir hafta önce."

"Çılgınca, değil mi?" Güldü. "Her şey çok hızlı oldu!"

Sean ön kapıyı iterek açarken, "Tatlım, ben geldim," diye seslendi.

"Benim için kapıyı tutar mısın, bebeğim?"

Hailey aceleyle kapıyı tutmaya çalışırken ben de koltuktan kalktım ve Sean'ın iki fiçiyi içeri taşıyıp zeminin ortasına yerleştirmesini izledim.

"Hey, Sarai," dedi başını sallayarak. Hailey'e plastik bir market poşeti uzattı. "Musluklar burada. Duşa gireceğim, sonra da onları getireceğim. kurmak."

Ev ya da yemek hakkında tek kelime etmeden ya da geç kaldığı için özür dilemeden çekip gitti.

Hailey muslukları mutfak masasının üzerine koydu. "Artık hepimiz hazırız!"

"Hey, bebeğim, gel sırtımı yıka," diye seslendi Sean, arkadaşımın kıkırdamasına neden oldu. "Hemen döneceğim," dedi, bir parmağını kaldırarak.

Gitmesi bir dakikadan çok daha uzun sürdü. Biri ön kapıyı çaldığında, neredeyse koşarak gittim.

Alex verandadan bana sırtarak, "Sanırım yanlış eve gelmiş olabilirim," dedi.

"Komik," diye cevap verdim, onu içeri davet ederek. "Lütfen içeri girin."

"Sean ve Hailey nerede?" diye sordu bir şişe şarabı sehpanın üzerine bırakırken. Tam cümlesini bitirmişti ki, banyo yönünden gelen gürültülü bir gümbürtü, akan suyun sesine karıştı.

"Duş alıyorum," dedim, onlar meşgulken oturma odalarında durduğum için neredeyse utanıyordum.

"Olamaz," diyerek banyoya doğru baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Buraya yeni mi geldin?"

"Hayır, saatlerdir buradayım, Hailey'nin hazırlanmasına yardım ediyorum." "Oh, adamım." Biraz güldü. "Bu çok kötü bir davranış."

"Yani, işleri bitene kadar beklemem mi gerekiyor?" Tekrar güldüğünde gülümseyerek sordum.

Alex, "Bence biraz kâğıt bulalım ve puan kartları hazırlayalım," dedi. "Dışarı çıktıklarında onları değerlendirelim."

"Cezbedici," dedim. "Ama biraz ürkütücü."

"Ya da yürüyüşe çıkabiliriz," dedi. "Yağmur durdu."

"Tanrım, evet," diye kabul ettim.

Aceleyle Hailey'nin kapının yanında asılı duran paltolarından birini aldım ve Alex'i dışarı kadar takip ettim.

"Okul nasıl gidiyor?" Kaldırımında ilerlerken Alex sordu. "Her türlü süper-önemli akıllı-insan şeylerini öğreniyor musun?"

Bir sırtışıla savaştım. "Süper önemli akıllı insan şeyleri mi?"

"Lanet olsun, ne okuduğunu bile bilmiyorum. İşletme, değil mi? MBA böyle bir şey mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "İşim bittiğinde bir üst yönetim pozisyonu bulabileceğimi umuyorum. Muhtemelen şu anda çalıştığım muhasebe firmasında yükselebirim, ancak bundan daha geniş bir ağ oluştuyorum. Sonsuza kadar Missouri'de kalmak istediğimden emin değilim."

"Muhasebe, ha? Kulağa sıkıcı geliyor," diye alay etti. "Yine de, burada kalacağın anlamına geliyorsa..."

Güldüm. "Sıkıcı ama aynı zamanda hoş bir şey. İsteddiğiniz sonucu elde etmek için sayılar üzerinde çalışabilirsiniz ama sayılar asla yalan söylemez. Her şeyde güzel bir simetri var."

"O zaman neden muhasebeci olmadın?" diye sordu.

"Asla olmaz," dedim başımı sallayarak. "Bu çok fazla baskı demek." "Ama üst yönetim daha az baskı yaratıyor?" diye sordu kıkırdayarak.

"En azından farklı türde bir baskı." Omuz silktilim. "Gerçeği bilmek ister misin?"

"Her zaman," dedi ciddi bir şekilde ve bana tatlı bir gülümseme attı.

"Muhasebe bölümüne başladım ama bu bölümden mezun olabilmem için gereken derslerin neredeyse tamamını veren profesör her dersini üniversite sporlarını tartışarak geçirdi." Gözlerimi devirdim. "O bana ders verirken asla geçemeyeceğimi biliyordum."

"Bu berbat."

"Her şey yolunda gitti," diye cevap verdim. "Çalıştığım şeyi seviyorum ve onu kullanmak için çok daha fazla fırsatım olacak. Her yerde çalışabilirim."

Neredeyse tüm bloğu dolaşıştık ve yağmur çiselemeye başladığında önümüzde Hailey'nin evini görebiliyordum.

"Kahretsin," dedi Alex, ceketinin kapüşonunu başına doğru çekerek.

Hızlanırken ona "Kaçmıyorum," dedim. Kendi kapüşonumu saçlarımın üzerine çektim. "Şansım yaver giderse kayıp düşerim."

"Ben seni yakalarım," diye cevap verdi tam çimlerin üzerinde ayağı kayarken. Kollarını çılgınca salladı ve düşmeden önce dengesini zar zor sağladı.

"Şansımı yürüyerek deneyeceğim," dedim, gözlerini bana çevirdiğinde gülererek. "Bu daha güvenli."

Sean ve Hailey'nin evine vardığımızda bir kolunu omuzlarıma atarak, "Az önce olanları unutalım," diye fısıldadı kulağıma.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye cevap verdim alaycı bir ciddiyetle.

Verandanın merdivenlerinden çıkmaya başladığımızda ön kapı açıldı ve Hailey kafasını dışarı uzatırken omuzlarımdan kaymadan önce bana sarılan kolun tadını çıkarmaya bile zamanım olmadı.

"İşte buradasın! Hangi cehennemdeydin?"

Şaşırtıcı derecede kalabalık olan evin içine çekilirken Alex bıyık altından güldü. Alex'le bloğun etrafını dolaşmamız için geçen sürede en az on beş kişi gelmişti ve müziğin sesi o kadar açılmıştı ki arkadaşımı zar zor duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra daha fazla insan ön kapıdan içeri doluştu ve çok geçmeden ev o kadar dolmuştu ki bir başkasına dokunmadan ayakta duracak yer bile kalmamıştı. Sınıf arkadaşlarıma ve onların sevgililerine merhaba diyerek aralarına karıştım ama Hailey ve benim hazırladığımız atıştırmalıkların yakınlığını göz önünde bulundurarak daha az kalabalık olan mutfağın en iyi yer olduğunu düşündüm.

Sebze tepsilerinin oldukça boş görüldüğünü fark ettim, bu yüzden buzdolabından fazladan havuç ve kereviz çıkarmaya başladım. Belimden eğilmiş, arkaya doğru itilmiş bir kaba ulaşmaya çalışıyordum ki aniden bir el kıcımlı yakaladı. Bu bir fırça ya da çimdik değildi; tam anlamıyla bir el tutuşuydu.

Ergenlik yıllarımı New York'ta geçirmiştım ve kendi payıma düşen sürüngenlerle uğraşmışım ama hayatım boyunca hiç bu kadar bariz bir şekilde taciz edilmemiştım ve dehşet içinde donup kaldığım için utandım. İlk düşüncem birinin bana saldırdığı ya da birinin bana izinsiz dokunmasına kızdığım değildi. Hayır, ilk düşüncem kıcımlı belirginleştiren dar kotu giymemem gerektiğiydi. Bunun tamamen saçmalık olduğunu *biliyordum*. Ne giydiğimin bir önemi yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştım. Utanç neredeyse anında yerini öfkeye bıraktı ve sarsılarak uzaklaştım, neredeyse buzdolabının arkasına doğru dalışa geçtim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Alex'in öfkeli sesi gürledi.

Ayağa kalktım ve tam Alex'in yumruğu hayatımda daha önce hiç görmediğim bir adamın yüzüyle karşılaştığında döndüm.

"İnsanların sormadan sana ellerini sürmesi hoşuna mı gidiyor?" Alex ona tekrar vurarak sordu. "İyi hissediyor musun?"

"Dostum," dedi adam, eğer konuşması biraz bulanıksa sarhoş olduğu belliydi. "Yüzüme doğru sallıyordu - ne yapmam gerekiyordu?"

Adamı duvara çarparken Alex'in yüz ifadesi daha da karardı. "Seni orospu çocuğu," dedi yumruğunu tekrar kaldırarak.

"Evans," diye seslendi bir adam kalabalığı yararak. Adam Alex'i durdurarak bir kolunu beline doladı ve onu ayağa kaldırdı. "Sivilleri dövmek hapse atılmak için iyi bir yoldur."

Alex, duvarın dibinde duran kanlar içindeki aptalı göstererek, "Şu piç-" diye cevap verdi.

"Biliyorum, biliyorum. Ne olduğunu gördüm," dedi arkadaşı onu birkaç adım geriye sürüklerken yatıştırıcı bir şekilde. "Onunla ilgileneceğiz, tamam mı?"

Alex'in gözleri odanın öbür ucundan benimkilerle buluştu ve yanaklarımın utançla ve minnettarlığa çok yakın bir şeyle ısındığını hissettim. Kurtarıcım, birkaç adam tacizciyi yakalayıp odadan dışarı itene kadar rahatlamadı. Etrafımızdaki insanlar olaydan önce ne yapıyorlarsa ona geri dönerken Alex, "*İyi misin?*" diye sordu. Başımı sallayınca döndü ve iri adamın onu götürmesine izin verdi.

O anda gitmeye hazırdım ama inatçı bir yanım sarsıldığımı göstermeyi reddetti. Ellerim titremesine rağmen hiçbir şey olmamış gibi sebze tepsilerini doldurmaya devam ettim. Fazladan yiyecekleri buzdolabına geri koymadan önce her şeyin tam olarak yerleştirildiğinden emin olmak için acele etmedim.

Sonra yavaşça oturma odasına doğru yürüdüm, ceketimi alıp sessiz bir çıkış yapmayı planlıyordum.

"Bence her şey yolunda gidiyor, sence de öyle değil mi?" Hailey mutfakta olanlardan tamamen habersiz, neredeyse zıplayarak bana doğru geliyordu.

"Bana başarılı gibi geldi," diye cevap verdim, gözlerim ondan Alex'e kayarak. Bir grup insanla konuşuyordu ve hepsi de söylediklerine gülüyordu. Öfkesini üzerinden atmış gibi görünmesine sevinmişim ama bu aynı zamanda kendimi garip bir şekilde yalnız hissetmeme neden oldu.

Hailey bakışlarımı takip ederek, "Alex'le iyi anlaştığınızı görüyorum," dedi. "O çok iyi biri. Bana ve Sean'a taşınmamızda yardım etti."

"Öyle mi?" Alex iri yarı adama dirsek atınca dikkatim dağıldı.

ve sonra sırtına tokat attı. Ne söylediklerini merak ettim.

"Evet, Sean'ın eski dairesinde bizimle buluştu ve benim yardım edemediğim bazı ağır eşyaların taşınmasına yardım etti."

"Eşyalarını nereye koydun?" Dalgınca sordum. "Hiçbirini burada görmedim."

"Hiçbir mobilyamı yanımda getirmedi," dedi rahatlıkla. "Sadece oda arkadaşlarıma verdim."

"Sen ne?" Sonunda konuşmamıza dikkatimi vererek sordum. "Bunu neden yapasın ki?"

Güldü. "Sen burayı gördün! Hepsini buraya sığdıracak değiliz ya."

"Hailey, bu-" Ona tüm eşyalarını vermesinin ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemeye başlamıştım ki Sean arkasından geldi ve kolunu omuzlarına doladı. Sarhoşluğu çoktan geçmişti ve ayyaşlığa doğru kayıyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı. "Fıçılar neredeyse bitti."

"Bu iyi, değil mi?" diye cevap verdi, gülümseyerek ona bakarak. O zaman fark ettim ki o da biraz alkol almış olmalıydı çünkü adamın sesindeki sıkıntıyı fark etmemişti bile.

"Hayır," dedi yavaşça, sanki o bir aptalmış gibi. "İnsanlar içecek bir şey bulamayacak."

"Gazozumuz var," dedi, gözlerini bana çevirirken biraz güldü. "Ve su."

Sean kolunu ona doladığında kadının yüzü değişti ve omuzları biraz çöktü.

"Onlara soda vermiyoruz," dedi, sesi düşerek. "Şaka mı yapıyorsun lan?"

"Hey," dedim iyice düşünmeden. "Kes şunu, Sean." "Sürtük, neden defolup gitmiyorsun-"

Sözlerindeki sertlik karşısında irkilerek bir adım geri attım ve doğrudan kaslı bir göğse çarptım.

"Neler oluyor?" Alex arkamdan seslendi. Eli omzumu hafifçe sıkıp orada kalınca kıpırdayamayacak kadar sarsılmıştım. "Görünüşe göre fıçılar azalıyor, bu yüzden Clover ve ben markete gidiyoruz. Bir isteğin var mı?"

"Hayır, dostum," dedi Sean, Hailey'i bırakarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ben-"

"Hiç sorun değil." Alex onun sözünü kesti. "Bana daha sonra geri ödeyebilirsin, tamam mı?"

Sean başını sallayıp bizden uzaklaşır uzaklaşmaz Hailey bana gülümsedi. "Hay aksi! Sanırım önceden plan yapmalıydık," dedi mutlu bir şekilde, sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi.

"Bizimle gelmek ister misin?" Alex kulağıma doğru eğilerek sordu.

Hailey'i pislik erkek arkadaşıyla bırakmaya hazır değildim ama Sean'la da aynı çevrede kalmak istemiyordum. Bana baktığında onu görmüştüm. Dünyaya gösterdiği yüzünü değil, saklamaya çalıştığı pisliğini. Odaya göz gezdirdim ve bazı sınıf arkadaşlarımla tanıştığım yüzlerini görünce, Alex'le gitmemin Hailey için sorun olmayacağına karar verdim.

"Evet," diye cevap verdim. "Ceketimi almam gerekiyor."

Alex ben Hailey'nin odasından montumu alırken bekledi ve sonra beni evden dışarı çıkardı. Biz içerideyken yağmur bir ara durmuştu ve diğer insanların kokusunu içime çektikten sonra hava taze ve temiz kokuyordu. Kollarımı kolların içine sokabilmem için paltomu yukarı kaldırdığında derin bir nefes aldım.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum, kimsenin cüzdanımı, telefonumu ya da anahtarlarımı çalmamış olmasından dolayı rahatlamıştım ve Alex'i kamyonetine kadar takip ettim. Nereye gittiğimize dikkat etmiyordum ve partideki iri adam gölgelerin arasından çıkınca irkildim.

"Selam, ben Keegan," dedi elimi sıkmak için uzanarak. "Orada neler olduğunu gördüm. İyi misin?"

"Sarai," diye cevap verdim. "Ve ben iyiyim." Elimini kayıtsızca salladım ve cevabımı abarttığımı fark edince bıraktım.

Keegan, Alex ve benim aramda bir ileri bir geri baktı.

"Neden ben burada kalmıyorum?" dedi, bir adım geri çekilerek. "Döndüğünüzde yükü boşaltmanıza yardım ederim."

"Emin misin?" Alex sordu.

Keegan sırtarak, "Evet, dostum," diye cevap verdi. "Kamyonetin üç kişi için yapılmamış."

Alex yolcu kapısını açarken el sallayarak uzaklaştı. Kamyonetin içine tırmanırken derin bir nefes aldım ve Keegan'ın geniş omuzlarının evin içinde kaybolmasını izledim, sonra Alex kapımı kapattı ve onun yanına gitti.

"Her şey hazır mı?" diye sordu motoru çalıştırırken. "Evet."

Caddeye çıktık ve koltuğumda rahatlamaya çalıştım, ama bu gerçekten olmuyordu. Yeni insanlarla yolculuk ederken her zaman biraz gergin olurum ve üstelik haftalardır düşündüğüm adamla kapalı bir yerdeydim.

"Daha önce yaptıklarınız için teşekkür ederim," dedim ona bakarak. "Elbette," diye cevap verdi parmaklarını direksiyonun üzerinde oynatarak.

Başka bir şey söylemedi ve ben söyleyecek bir şey ararken sessizlik garipliğe dönüştü.

"Sean'a Clover adında birinin seninle geleceğini söylediğini sanıyordum?" Sonunda boşa kürek çekerek sordum.

"Bu Keegan," diye yanıtladı Alex. "Adı Keegan Clovis." "Ama sen ona Clover diyorsun?"

Alex sırtı ve bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bana baktı. "Böyle gülümseyip bana nedenini söylemeyemezsin," dedim vücudumu çevirerek

Ona doğru biraz.

"İlk tanıştığımız zamana kadar gidiyor," dedi Alex. "Ben ve Clover aynı dönemde buraya tayin olduk ve yeni çocuklar olarak çok fazla arkadaşımız yoktu, anlıyor musun? Bir noktada takılmayı planlayarak numaralarımızı değiş tokuş ettik ama aynı gece sabahın ikisinde bir telefon aldım." Bana tekrar baktı ve kalbimin garip bir şekilde çarptığını hissettim. Gerçekten muhteşemdi. "Arayanın Keegan olduğu ortaya çıktı. Benden onu üssün dışındaki bir evden almamı istedi. Sızlanıp duruyorum ama yapıyorum, değil mi? Adam benden başka kimseyi tanımıyor ve onu öylece ortada bırakamam."

"Çok nazıksınız," diye cevap verdim.

"Oh, buna değdi," dedi Alex. "Bu eve geldiğimde tüm ışıklar kapalıydı ve neler olduğunu merak ediyordum. Sokağın karşısındaki tarlaya bir göz attım ve Keegan'ı gördüm, bir çift kovboy çizmesinden başka bir şey giymemişti ve aletini örtmek için bir şapka kullanıyordu."

"Hayır," dedim gülerek.

"Ah evet. Meğer kadın evliymiş ve Keegan pencereden çırılçıplak atlamak zorunda kalmış." Alex güldü.

"Ama Clo-oh adı nereden geliyordu," dedim her şey netleşince. "Bir yonca tarlasında duruyordu, değil mi?"

Alex park yerine girerken, "Evet," diye cevap verdi. "Bir çeşit mükemmel

soyadının Clovis olduğunu söyledi."

Güldüm. "Siz ikiniz orduda ne yapıyorsunuz?" Park ederken sordum ve kamyonundan indik.

"Heyecan verici bir şey yok," dedi gülerek. "Ben sadece homurdanan bir piyadeyim." "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

"Ben sadece bir askerim," dedi sırtarak, önündeki dükkâna girmemi işaret ederken. "Bu benim uzmanlık alanım. Süslü bir şey değil."

Alex nereye gittiğini biliyor gibiydi, ben de onu arkadaki soğutuculara kadar takip ettim ve o alışveriş arabasına bira kutularını yüklerken orada durdum. Bir şey taşımama ya da ödeme yapmama izin vermedi ama o kadar kibarca reddetti ki itiraz bile edemedim. Ben ara sıra spor yapan güçlü ve bağımsız bir kadını; kamyonetinin kasasına bira yüklemesine kolayca yardım edebilirdim ama her şeyi yüklemeden önce kapımı tutması ve kabine girmeme yardım etmesi hoşuma gitti. Çok mütevazî bir şekilde tatlıydı.

"İyi misin?" Hailey ve Sean'lara doğru geri dönerken Alex sordu. "Bilirsin işte, önceki onca şeyden sonra?"

"Evet, iyiyim," diye cevap verdim ve o adamı duvara nasıl fırlattığını hatırlarken başımı çevirip onu izledim. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet, yaptım," dedi. Elini kaldırdı ve saat beş yönündeki gölgenin yüzünün yan tarafını kararttığı yeri kaşdı. "Bu tür şeylere katlanamıyorum ve kimse bir şey yapmazsa, o zaman böyle adamlar bunu yapmaya devam edebileceklerini düşünüyorlar."

"Oldukça bitkin görünüyordun," diye mırıldandım.

"Yapma bunu," dedi Alex yumuşak bir sesle. "Bahane uydurma. Ne kadar sarhoş olduğum önemli değil, bir kadına onun istediğinden emin olmadan asla dokunmam. Başka hiç kimse de bunu yapmamalı."

"Katılıyorum," dedim basitçe. "Hiçbir mazeret yok."

"Güzel." Alex başını salladı. Elini uzattı ve avucunu yukarı doğru çevirdi.

Elimi onun elinin içine koyduğumda parmaklarındaki nasırlar tenimi tırmaladı.

"Gördün mü?" dedi omuz silkerek ve elimi sıktı. "Bu kadar kolay."

Şiş parmak boğumları benim lekesiz parmak boğumlarıma değene kadar parmaklarını benimkilerin arasından geçirmesini izlerken gülümsedim. Başparmağı elimin arkasında hafifçe ileri geri kayarken, dikkat dağıtıcı şeylerle ilgili tüm kurallarım ve bekâr kalmak için öne sürdüğüm bahaneler pencereden uçup gitti. Alex Evans'a bir daha asla hayır diyemeyeceğimden oldukça emindim.

Bölüm 3

ALEX

Sarai'nin kamyonetimde olması hoşuma gidiyordu, özellikle de parmakları benimkilere dolanmışken. Daha önce hiç el tutmamıştım ama bu iyi hissettiriyordu. Sakin. Kamyonetin karanlık kabini sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissettiriyordu. Onun profiline baktım ve eve uzun yoldan dönmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Daha önceki mutfak olayından sonra onu korkutmak istemedim.

O adamın uzanıp Sarai'nin kışını avuçladığını gördüğümde kendimi kaybetmişim. Aldığı tek şey birkaç yumruk olduğu için şanslıydı. Onu bayıltmak ve sonra da eline olabildiğince sert bir şekilde vurmak istemişim. Clover beni durdurduğu için minnettardım ama bir yanımda buna içerlemişti.

Sean'ın Sarai'ye bir pislik gibi davrandığını duyduğumda tüm olanlardan dolayı hâlâ biraz gergindim ve dürüst olmam gerekirse o da neredeyse parmak eklemlerimin kenarlarını hissetmişti. Sarai, sarsıldığı belli olmasına rağmen kendini korumuştı ve ben de bunu bozmak istememişim. Güçlü kadınlardan oluşan bir aileye mensuptum ve tecrübelerime dayanarak bazen iyi bir erkeğin onların kendi savaşlarını izlediğini biliyordum. Sean ellerini kendine sakladığı için ben de öyle yaptım.

"Herkes nereye gitti?" Sean ve Hailey'nin evinin önündeki çimenlere girdiğimizde Sarai şaşkınlıkla sordu.

Biz ayrıldığımızda orada olan araba sıralarının çoğu gitmişti. Hemen ön tarafa park ettim, ama dışarı çıktığımda birayı

Geri. Çok sessizdi.

Ön merdivenlere ulaştığımızda, Clover'ın karanlıkta bir çim sandalyede oturup puro içtiğini fark ettim.

"Siz dönene kadar takılırim diye düşündüm," dedi kendini ayağa kaldırarak. "Ama içerideki Buz Adam'ın bayılmak üzere olduğundan eminim."

Clover konuşmasını bitirir bitirmez Sean'ın evin içinde bağırmaya başladığını duyduk. Kolumu kaldırdım ve Sarai'nin ön kapıdan girmesini engelledim.

"Burada kal," diye emrettim, kapının koluna uzanarak.

"Ah, hayır," diye itiraz etti. Benimle kapı arasına girdi ve içeri doğru ilerledi.

Oturma odasına girdiğimizde Sean'ın sesi daha da yükselmişti ama onu göremiyorduk. Mutfığa giden hafif köşeyi dönene kadar onu göremedik.

Sean onu işaret ederek bağırırken Hailey kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta duruyor ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Ne oluyor Sean?" Sarai Hailey'e iyi olup olmadığını sorduğu sırada ben de sordum.

"Hey, dostum," dedi Sean, orada durduğumuzu fark eder etmez elini bırakarak. "Gittiğini sanıyordum."

"Sadece daha fazla bira almak için," diye cevap verdi Clover arkamdan. "Sana bunu söylemiştim."

Söylenecek en yanlış şeydi. Sean alay ederken Hailey biraz küçülmüş gibiydi.

"Bira biter bitmez herkes kaçtı," dedi ve bir sandalye çekip sanki bu şimdiye kadar olan en kötü şeymiş gibi içine çöktü.

"Yeterince sipariş vermedim," dedi Hailey sessizce. Masadan bir çöp parçası aldı ve ne yapacağından emin değilmiş gibi garip bir şekilde elinde tuttu.

"Sean'ın fiçileri aldığını sanıyordum," dedi Sarai.

"O yaptı." Hailey omuz silkti. "Ama önce benim sipariş etmem gerekiyordu." Sean gözlerini devirerek, "Ona dört tane almasını söyledim," dedi.

"Sana sadece iki tane kaldığını söylemiştim," diye cevap verdi Hailey.

"Çünkü onları sipariş etmek için son dakikaya kadar bekledin."

"Onunla böyle konuşma," diye tersledi Sarai Sean'a.

Sean, Sarai'ye bakarken kaşlarını çatı. Başını hafifçe eğdi ve parmakları masanın üzerinde bir ritim tutturdu. Biliyordum

Bir anda ona sözlü saldırıda bulunmaya karar verdi ve ben de onu durdurmaya hazır bir şekilde öne çıktım.

Clover, "Neden uyumuyorsun, Sean," dedi, sesinde açık bir tiksinti vardı. "Pislik gibi davranıyorsun."

Sarai kendi kendine, "Demek bu yüzden ona Buz Adam diyordun," dedi.

"*Top Gun*." "Bana ne dedin sen?" Sean ayağa kalkarak Clover'a sordu.

"Gel.

gel ve bunu yüzüme söyle."

"Tam önündeyim, aptal," diye karşılık verdi Clover, ellerini havaya kaldırıp *gel de beni al* işareti yaparak. "Aptallık ediyorsun." Kelimeleri yavaş ve net bir şekilde telaffuz etti.

Sean ileri atıldı ama Clover'a ulaşamadan onu durdurdum. Normal şartlarda Clover'ın Sean'ı kadınlara pislik yaptığı için dövmesine izin verirdim ama çok dar bir alandaydık. Çocuklar burada birbirine girerse Sarai ya da Hailey'nin yaralanma ihtimali çok yüksekti.

"Gel bakalım koca adam," dedim kollarımı Sean'a dolayarak. "Neden biraz uyumuyorsun?"

"Siktiğimin Clovis'i," diye mırıldandı Sean, içindeki mücadele sönmüştü.

Sean'ı yarı taşıyarak yarı sürükleyerek yatak odasına götürdüm. İçtiği onca bira sonunda onu yakalamıştı ve kollarımda neredeyse kendinden geçmişti. Hailey bizi takip etti ve ben Sean'ı yatağa bırakır bırakmaz, o da ayaklarını kaldırıp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

Sean'a tiksintiyle baktım. Onu arkadaşım olarak görmüyordum ama onunla her zaman iyi geçinmiştim. Hatta o salağın taşınmasına bile yardım etmiştim. Bu fiyaskodan sonra ona iyilik yapmadığımdan emindim.

Kot pantolonunu çıkarmaya başlarken Hailey'e sessizce, "Bırak onu," dedim. "Onları fark etmeyecektir bile."

Yatak odasından çıkarken sessizce beni takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Clover ve Sarai'ye ulaşır ulaşmaz Hailey özür dilemeye başladı.

"Çok özür dilerim çocuklar," dedi kollarını beline sararak. "Neden özür diliyorsun?" Sarai başını sallayarak sordu. "Öyle bir şey yapmadım. senin hatan."

"Öyle sayılır," diye karşı çıktı Hailey.

Sarai'nin ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama tekrar kapandı. Derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi.

Sarai bir süre sonra, "Bu gece gelip benimle kalmalısın," dedi. "O ayıldıktan sonra geri gel."

Hailey başını salladı. "Sabaha kadar uyuyacak," dedi. "Cidden, sorun değil."

Sarai'nin tartışmak istediği belliydi. Yüzünde bıkkınlık ve öfke karışımı bir ifade vardı ama arkadaşına ne düşündüğünü söylemek yerine başını sallamakla yetindi.

"Emin misin?" Sarai elini Hailey'nin kolunda gezdirmek için uzanarak Hailey'ye sordu. "Süper rahat bir kanepem var."

"Eminim," diye yanıtladı Hailey. "Muhtemelen temizlenip yatmaya gideceğim." Birkaç dakika sonra ayrıldık. Sarai temizlik işlerine yardım etmek istedi ama

Hailey bizi kapıya kadar geçirdi.

Serin gece havasına adım attığımızda Sarai sessizce küfretti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"O benim arabam," dedi iç çekerek.

Garaj yoluna park edilmiş küçük bir sedanı işaret etti, tamponu verandadan sadece bir adım ötedeydi. Arabada sorun yoktu. Sorun, hemen arkasına park etmiş olan kamyondu. Arabasını çekmesine imkan yoktu. Çekici çağırabilirdik ama bu çok boktan bir şey olurdu. Muhtemelen biri çok içmiş ve eve bırakılmıştı; bunun için para ödemek zorunda kalmamalıydı.

Sarai usulca, "Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor," dedi.

Yüzünde bir sırıtişla beni izleyen Clover'a baktım. Sarai'yi işaret etti ve kaşlarını kaldırdı.

"Seni eve bırakayım," dedim Sarai'ye, Clover bana başparmağıyla onay verirken onu tersleyerek.

"Arabama ihtiyacım var," diye cevap verdi. Hâlâ arabaya bakıyor, muhtemelen onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Sabah seni almaya getireceğim," diye güvence verdim.

"Yine de çok zahmetli," dedi yüzünü buruşturarak. "Neden arkama o kadar yakın park etti ki?"

"Sana erkek olduğunu düşündüren ne?" Clover sordu, sesinde kahkaha vardı.

Sarai bir ona bir de kamyonu baktı. "O kadar büyük lastiklerle, kamyonun sahibi küçük bir penisi telafi ediyor olmalı," dedi ciddi bir şekilde.

Kıs kıs güldüm ve Sarai kamyonetime doğru yürürken onu takip ettim.

"Eğer eminseniz ben de binmek isterim," dedi bana bakarak.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, her ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsam da

Onunla daha fazla zaman geçireceğim için çok heyecanlıydım.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum Sarai," diye seslendi Clover, kaldırdığı kamyonuna doğru birkaç adım atarken. "Evans, Pazartesi görüşürüz."

"Sizinle tanıştığımıza ben de memnun oldum," diye karşılık verdi Sarai kapıyı açarken.

"Nereye gidiyorum ben?" Kamyonun etrafında dönüp koltuğuma tırmandıktan sonra sordum.

Arabasını bıraktığı için üzgün görünmesine üzıldüm ama olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı kendimi biraz şanslı hissetmekten de kendimi alamadım. Birkaç dakikalığına bile olsa onu tekrar kendime alma şansını beklemiyordum.

"Sola dön," dedi başını yorgun bir şekilde koltuk başlığına yaslayarak. "Sonra dur işaretinden sağa dön."

Caddeye çıktım ve onun talimatlarını takip ettim.

"Sen ve Hailey uzun zamandır mı arkadaşsınız?" Ona bakarak sordum. Kamyonetin içi karanlıktı ama ön camdan dışarı bakarken profilini net bir şekilde görebiliyordum.

"İki yıl," diye cevap verdi.

Onu tekrar konuşturmak için başka bir soru sormaya başladım ama hemen sözümü kesti.

"Sean'la arkadaş olduğuna inanamıyorum," dedi. "Kimsenin onunla arkadaş olduğuna inanamıyorum."

"Evet," dedim dikkatlice. Sean'la neden takıldığımı nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Hiçbir şekilde en sevdiğim insan değildi. Çoğu zaman onun bir tür pislik olduğunu düşünürdüm. Ama silah arkadaşları arasındaki ilişkide sivillerin anlayamadığı bir şey vardı. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama iş başa düştüğünde benim onun arkasını kolladığım gibi onun da benim arkamı kollayacağından hiç şüphem yoktu. Tam olarak bir dostluk sayılmazdı ama bu geceye kadar bana ondan hoşlanmamam için bir neden vermemişti.

"Çenemi kapalı tutmaya çalışıyorum," dedi. "Birlikte yaşamaya başlamanın çok kötü bir karar olduğunu düşünmeme rağmen onun hakkında kötü konuşmuyorum."

"Evet," dedim tekrar. Sean benden taşınmasına yardım etmemi istediğinde çok şaşırıştım. Kötü bir fikir gibi görünüyordu ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Ama bu gece" -başını salladı- "*tam* bir pislikti. Neden buna katlansın ki?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Benim ailemde bu tür şeyler asla hoş karşılanmaz.

Ne kadar kızgın olursanız olun partnerinize saygılı davranırsınız."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Sarai. "Buradan otobana çık."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedim beni yönlendirdiği yere dönerken. "Bu gece, en iyi hareket tarzının onun kışını yatağa sokmak olduğunu düşündüm. İşleri daha da kötüleştirmek istemedim, anlıyor musun?"

"Evet," dedi sessizce. "Onu düzeltmeye çalıştığında Sean'ın nasıl davranacağını tahmin edebiliyorum."

"Büyük bir çocuk gibi mi?" Yarı şaka yaptım.

"Bir kabadayı gibi," diye yanıtladı Sarai ciddi bir şekilde.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Pazartesi günü iş yerinde onunla konuşmaya çalışacağım," dedim. "Yarın uyandığında bu konuda kendini kötü hissedebilir."

"Nedense bundan şüpheliyim."

Cevap vermedim ama onunla aynı fikirdeydim. Sean en iyi günlerinde bile ukala ve bencildi. Alkol sadece onun kötü özelliklerini artırır; onları yaratmazdı.

Kamyonet birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Sormam gerek," dedim. "Nerelisin sen?"

Bana baktı ve gülümsedi. "Missouri," dedi kolayca, yanıtımı bekliyordu.

Güldüm, çünkü açıkça benimle dalga geçiyordu. "Bu aksan Missouri'den değil," diye karşı çıktım.

"Doğru," diye cevap verdi. "Missouri'de doğdum." "Peki ya sonra?"

"Ve on dört yaşındayken New York'a taşındım," dedi. "Muhtemelen duyduğunuz aksan bu."

"New York, ha?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Bana vereceğin tek şey bu mu?" Neredeyse dairesine varmak üzereydik ve ben hâlâ onun hakkında çok az şey bildiğim için endişeliydim. Bu benim için bir şanstı ve bir kez daha elimden kaçırıyordum.

"Üniversite için geri dönene kadar New York'ta teyzem ve amcamla yaşadım" dedi.

"Büyük Elma," dedim ve onu güldürdüm.

"Annem de babam da New Yorkluydu," diye açıkladı.

"New York'luydular ve *Missouri*'ye taşınmayı mı seçtiler?" Bekle, öyle mi dedi?

"Kalp ne isterse onu ister," dedi Sarai, ellerini *kim bilir* nasıl bir hareketle kaldırarak. "Babam bir mimardı ve burada ona iyi bir iş teklif eden bir firma vardı."

"Öyle miydi?" Dikkatlice sordum.

"Ben on dört yaşındayken öldüler," diye cevap verdi.

"Bu yüzden teyzenle eniştenin yanına taşındın," diye mırıldandım anlayışla. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler," dedi usulca. "Amcam ve yengem de Missouri'nin cazibesini hiç anlamadılar," dedi. "Hâlâ eve geri taşınmamı bekliyorlar."

"New York eviniz mi o zaman?" Sağ taraftaki bir apartman kompleksini işaret ederken sordum.

"Ev... yanıltıcıdır. Missouri'nin evim olduğunu düşündüm ve geri döndüm." "Beklediğin gibi değil miydi?" Bir park yerine çekerken sordum

ve kamyonu park et.

"Hatırladığım her şey vardı," dedi dönüp bana bakarak. "Ve hiçbir şey evim gibi değildi."

"Okulu bitirdiğinde New York'a geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Seçeneklerimi açık tutuyorum," dedi iç çekerek. "Ailemi özleyorum elbette ama aynı yerde yaşamadığımız zaman sahip olduğum özgürlüğü de seviyorum."

"Özgürlük mü?"

Sarai gözlerini devirerek, "Teyzem biraz baskıcıdır," dedi. "Ve eski mahallemde aile her yerde. Tanıdığım birini ya da teyzemi ve amcamı tanıyan ya da ailemi hatırlayan birini görmeden bir sokak bile yürüyemiyorum. Anonim olmak imkansız. Ama şehre geri taşınırsam ve mahallemizde oturmazsam, teyzem bunu kişisel bir saldırı olarak algılar."

"Seni seven insanlarla çevrili olmak kulağa harika geliyor," diye cevap verdim. Ordudaydım ve o kadar uzun süre yer değiştirmiştik ki bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

"Hem öyle, hem değil." Emniyet kemerini çıkardı ve gülümsedi. "Ve bu konuşmaya nasıl başladığımız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu benim cazibem," dedim alaycı bir ciddiyetle. "İnsanlar benim yanımda tüm sırlarını döküyorlar."

"Sana bir sır verdim mi?" diye sordu, başını hatırlamaya çalışır gibi yana eğerek.

"Henüz değil," dedim.

Saçları çıplak omzunun üzerinden dökülüyor, başını her oynattığında bir o yana bir bu yana kayıyordu ve ben büyülenmişim. Ona dokunmak istedim. Tutmak. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek. Daha önce hiç bu kadar parlak saçları olan birini görmemişim. İpek gibi.

"Asla," diye cevap verdi burnunu kırııştırarak. "Ama eve bıraktığınız için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedim dikkatimi tekrar toplayarak. "Sabah arabayı almak için seni almaya geleceğim."

"Bir Uber çağırabilirim," dedi kapısını açarken.

Emniyet kemerimi hızla çözdüm ve onu kamyonetten dışarı kadar takip ettim. "Neden zahmet ettin?" Kamyonun önünde onunla buluştuğumda sordum. "Ben

"Seni almaya gelebilir miyim?"

Durdu ve bana baktı. "Benimle kapıya kadar yürüyecek misin?"

"Elbette," dedim. "Babamın kuralları, hatırladın mı?"

"Kadın onunla yürümeni istemediği halde ısrar etseydin baban ne derdi?" diye merakla sordu.

Yürümeyi bıraktım. "Şu anda olan bu mu?" diye sordum.

Sarai gülümsedi. "Hayır. Benimle yürüyebilirsin."

Küçük bir oh çektim ve ona yetiştim.

"Biliyor musun, hâlâ benimle yemeğe gelmeni umuyorum," dedim o merdivenleri çıkarken.

Bir an durdu ve bana baktı, sonra gözleri parlayarak güldü.

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Genelde değil," diye itiraf ettim o tekrar tırmanmaya başladığında.

"Özellikle de bir konuda kendimi güçlü hissettiğimde."

"Beni tanı mıyorsun bile," diye alay etti iyi huylu bir şekilde.

"Seni tanımak istiyorum," diye cevap verdim. "Gördüklerim hoşuma gitti ve seni daha yakından tanımak istiyorum."

Dairesinin kapısının önünde dururken, "Bu çok dürüstçe," dedi.

"Dürüstlük her zaman en iyi politikadır," dedim sırtarak.

"Bu senin işine yarıyor, değil mi?" diye sordu, elini aşağı yukarı sallayarak

Aramızda. "Cazibe, gülümseme ve *dürüstlük*. Senin olayın bu." "Tam açıklama, Sarai? Uzun zamandır hiçbir kadına çıkma teklif etmedim. Tanıştığımızdan beri senden başka kimseyle ilgilenmedim bile."

Cevap vermeden uzun süre bana baktı. Sonunda konuştuğunda, kutlama için havayı yumruklamak istedim.

"Kahvaltı," dedi çenesini yukarı kaldırarak.

"Kahvaltı o zaman," dedim mutlu bir şekilde gülümseyerek. "Seni ne zaman a l a y ı m ?"

"On," dedi kapısının kilidini açarken. Kapıyı açtı ve içeri girdi, sonra bana döndü.

"İçeri davetli değilsin," dedi, dudakları küçük bir sırtışla yukarı kalkmıştı. "Davetli olduğumu sanmıyordum," diye cevap verdim, kendi dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı. "İyi geceler, Alex."

"İyi geceler, Sarai."

Kapıyı kapattı ve ben de kendimi tutamadım. Bir daire çizdim, birkaç kez yumruk salladım ve sanki hız torbasına vuruyormuşum gibi havayı yumrukladım. Bir kapı çalma sesi beni böldü ve donakaldım, sonra yavaşça başımı Sarai'nin dairesine doğru çevirdim. Kapının yanındaki pencerede durmuş histerik bir şekilde gülüyordu.

Elimi yüzümde gezdirdim ve utanç içinde omuz silktim. Sonra yüzündeki ifadeyi sevdiğim için havayı birkaç kez daha yumrukladım, bir kolumu Arsenio Hall gibi salladım ve ay yürüyüşü yaparak gözden kayboldum.

Tekrar otoparka ulaşır ulaşmaz telefonumu çıkardım. "Seni öldüreceğim," diye cevap verdi Ani.

"Yarın bir randevum var," dedim o beni tam olarak nasıl öldürmeyi planladığını ayrıntılarıyla anlatmadan önce. "Kahvaltı."

"Arkadaş bölgesi," dedi açıkça. "Saat onda beni arayıp arkadaş bölgesine alındığını söyledin."

Kamyonetime tırmanırken, "Ben arkadaş bölgesi değilim," diye karşı çıktım. "Sen tamamen arkadaş bölgesindesin."

"Bir randevuyu kabul etti," dedim, anahtarlarım kontakta duraklayarak. "Kahvaltı yapmayı kabul etti."

"Yani?"

Ani sert bir sesle, "Kahvaltı, yatıya k a l m a d ı ğ ı sürece gerçek bir randevu sayılmaz," dedi.

Bram arka planda duyamadığım bir şey söyledi. "Ne söyledi?" diye sordum.

"Kendisinin bile kahvaltının bir randevu olmadığını bildiğini söyledi." "Bu bir randevu," diye bağırdım.

"Gerçekten öyle değil."

"Kahretsin." Kamyoneti çalıştırdım ve Bluetooth açılırken telefonumu yolcu koltuğuna bıraktım. "Emin misin?"

"Tanrım, Alex," dedi Ani kıs kıs gülererek. "Kahvaltı öğle yemeğinden bile kötü. En azından öğle yemeğinde akşam yemeğine dönüşebilir. Kahvaltı, 'Bugünkü *planlarıma başlamadan önce şunu aradan çıkarayım*' demek gibi bir şey."

"Benden hoşlanıyor," diye cevap verdim inatla.

"Senden hoşlanıyor olabilir ama ilgilenmiyor." "Yanılıyorsun."

"Göreceğiz," diye şaka yaptı Ani.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım. "Arabayı ben kullanacağım."

"Yankı yapıyorsun, Bluetooth'ta olduğumu ve hâlâ benimle konuşabildiğini biliyorum," diye seslendi Ani telefonu kapatırken.

Otoparktan çıkarken nefesimin altında "Kahretsin," dedim.

Ani yanılıyordu. Bundan neredeyse emindim. Sarai beni ekmeye çalışıyor olsaydı benimle hiçbir plan yapmazdı. Daha önce de beni geri çevirmekte bir sakınca görmemişti.

Sarai'nin beni lanet olası arkadaş bölgesine koymadığını umuyordum. Arkadaştan daha fazlası olmak istiyordum. Kulağa aptalca ve saçma geliyordu ama doğrudu. Onu, arkadaşlarımı tanıdığımdan daha iyi tanımak istiyordum. Onu neyin harekete geçirdiğini, neyin bu kadar çok çalışmasına neden olduğunu, neyin onu güldürdüğünü ve ağlattığını bilmek istiyordum. Onunla aptal piliç filmleri izlemek ve sonra da bu konuda kardeşime dert yanmak istiyordum. Onu çıplak görmek istedim. Tanrım, onu çıplak görmek istiyordum. Ağzımla teninin her santimini haritalamak, her benini ve gamzesini bulmak istiyordum.

Bir kez daha lanet okuyarak rehberime göz attım. Ne zaman tavsiyeye ihtiyacım olsa, iki kişiye giderdim - tam bir alaycı olan Ani ve kendini romantik ilan eden kız kardeşim Kate. Genellikle onların tavsiyelerini alır, birbirine karıştırır ve ikisinin arasında bir şey seçerdim.

Kate telefonunu ilk çalışında açtı. "Kahvaltı bir randevu değil."

"Sana nasıl bu kadar çabuk ulaştı?" Kızgınlıkla sordum.

"Mesaj göndermiş," dedi Kate gülererek.

"İkiniz de berbatsınız."

Telefonu yüzüne kapattığımda o da "Seni seviyorum," dedi.

Yanılıyorlardı. Sarai bana ısınmaya başlamıştı. Bunu hissedebiliyordum.

Bölüm 4

SARAI

Pazar sabahı sırtüstü döndüm ve midem düğümlenmiş bir halde tavana baktım. Alex'le kahvaltı randevusunu kabul etmek, yüzünde o bulaşıcı gülümsemesiyle orada dururken çok iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi tam olarak zamanım olmayan ve gerçekten hazır olmadığım bir şeye başlamış olabileceğimden endişeleniyordum. Saat çoktan sekiz olmuştu ve hala yapmam gereken o kadar çok ev ödevi ve çamaşır vardı ki hepsini bitirmeye çalışırken geç saatlere kadar ayakta kalacaktım. Günlerim hep doluydu; bu yüzden okuldayken ilişkilerden kaçınıyordum. Okulum bittikten sonra - elimde diplomam ve beni bekleyen tatlı bir işle - tekrar çıkmaya başlamak için mükemmel bir zaman olacaktı.

Son on yılımı her şeyi önceden planlayarak ve programlayarak geçirdim. Eğer

Bir yere gideceğimi söyledim ve gittim. Bir şey için zamanım yoksa, aşırı program yapmadım ve onu yine de yapmaya çalışmadım. Yaptığım planlardan saptığımda işlerin ters gittiğini deneyimlerimden biliyordum, bu yüzden bunu yapmadım ve yaptığımda da kaygım tavan yaptı.

Ama Alex için plan yapmamın imkânı yoktu.

Yataktan sürünerek çıktım ve duşa yöneldim, omuzlarım bir gece önceki gerginlikten dolayı ağrıyordu. Hailey'nin çok heyecanlandığı parti felaketle sonuçlanmıştı. Sean'ın sanki tüm arkadaşlarının kaçması Hailey'nin suçuymuş gibi davranmasına inanamıyordum. Tam bir pislikti.

Umarım bu sabah uyandığında akşamdan kalmadır.

Yine de Hailey'e davranışının bedelini ödemek için yeterli olmayacaktı. Onu orada onunla bırakmaktan nefret ediyordum ama benimle eve gelmesi konusunda fikrini değiştirememiştim.

Kız arkadaşlarına en başından beri bok gibi davranan Sean gibi erkekler zamanla daha da kötüleşti. İlişkide ne kadar derine inerlerse, tepki görmeden o kadar kötü davranabileceklerini bildiklerinden ittikçe itiyorlardı. Lisede arkadaşlarımın başına geldiğini görmüştüm ve ne yazık ki yine görecektim. İzlemek beni hasta ediyordu.

Erkeklerin eşlerine kraliçe gibi davrandığı iki evde büyüyecek kadar şanslıydım. Amcam, yengemin bastığı yere tapardı ve açıkça sevgi doluydu. Babam ise daha çekingen ve sessizdi ama anneme olan hayranlığı her bakışından ve hareketinden belli oluyordu.

Bu tür bir ilişkinin mümkün olduğunu biliyordum, bu yüzden bir arkadaşımın ona önemliymiş gibi davranmayan biriyle kalması beni her zaman çıldırtmıştır.

Alex'le kahvaltıya hazırlanırken Hailey'i arayıp iyi olduğundan emin olma dürtüsünü görmezden geldim. Bana ihtiyacı olursa, beni arardı. Yardımınızı istemeyen biri için yapabileceğiniz çok şey vardı ve erkek arkadaşından hoşlanmadığım için en iyi arkadaşımı kendimden uzaklaştırmak ters etki yaratacak gibi görünüyordu.

Giyinmek ve saçlarımı örmek için acele etmedim ama fazla makyaj yapmakla da uğraşmadım. Hazır olur olmaz dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve kapım çalınana kadar hiç durmadan çalıştım. Alex tam zamanında gelmişti.

Kapıyı açtım ve ceketimi giyerken "Hey" dedim.

Ceketimin iç kısmına takılan kapüşonu düzeltmek için uzanırken, "Selam sana," diye cevap verdi. "Kahvaltıya hazır mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim ve çantamı kaptım. "Yeri benim seçmem umurunda mı?"

"Hiç de değil." Elini uzattı, avucunu yukarı kaldırdı ve elimi onun elinin içine koyduğumda karnım çırpındı. Yeni duş almış olmalıydı, çünkü saçları hâlâ nemliydi ve kamyonetine doğru yürürken onun da çok güzel koktuğunu fark ettim. Ceketinin altına güzel bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti ve daha yeni kahvaltı yaptığımızı düşünürsek, randevumuz için biraz süslenmesinin gururumu okşadığını itiraf etmeliydim.

Kamyonentinin sıcak kabinine girdiğimizde ona "Yıllar önce ailemle gittiğim bir yer var, gerçekten çok iyi" dedim. "Sahipleri şu anda seksenlerinde ve karısı hâlâ yemek yapıyor, kocası da hâlâ herkesi kapıda karşılıyor."

Alex sırtarak, "Bu harika," dedi.

"Öyle," diye katıldım. "Çocukları hâlâ buralarda ve neredeyse hepsi orada çalışıyor ama buranın kalbi ebeveynler."

"Babam ve amcam da böyle," dedi başını sallayarak. "Yani, henüz seksenli yaşlarında değiller tabii ki."

"Ailenin bir restoranı mı var?" Şaşkınlıkla sordum. Şimdi biraz gergindim. Gittiğimiz yerde yemekler iyiydi ama lüks değildi. Eğer ailesi yemek işindeyse, pek etkilenmeyebilirdi.

"Hayır," dedi biraz gülerek. "Özür dilerim, açıklığa kavuşturmalıydım. Babam ve amcamın bir tomrukçuluk şirketi var. İşi kardeşim ve kuzenime devrettiler ama onlar hâlâ şirketi bu hale getiren unsurların büyük bir parçası. Seksenli yaşlarına geldiklerinde hâlâ ofiste çalışıyor olacaklarından eminim."

"Günlük tutmak, ha?" Ben sordum. "Dur işaretinden sağa dön. Dolar dükkanının olduğu küçük alışveriş merkezinin içinde."

"Tamam. Orayı biliyorum." Yuvarlanarak durdu ve dönüp bana baktı. "Ve evet, tomrukçuluk memlekette oldukça büyük bir iş."

"Nerelisin sen?" diye sordum. Ailesinin nerede olduğunu düşünmemiştim bile, düşünmem gerektiği halde. Orduda olduğunu biliyordum, bu yüzden buralardan olmaması mantıklıydı; sadece noktaları gerçekten birleştirmemişim.

"Ben Oregon'danım," dedi. "Noel ağaçlarının ve otların ülkesi."

Şaşırmış bir kahkaha attım. "Bunlar bilinmek için ilginç şeyler."

"Biliyorum, değil mi?" Gülümsedi. "Sanırım dünyanın Noel ağacı başkenti ya da onun gibi bir şeyiz. Son zamanlarda insanlar ot kısmını kabullenmeye başladı."

"Orası artık yasal, değil mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi Alex otoparka dönerken. "Bu yasal. Yine de çoğu insan bunu yapmıyor. Bazı işverenler bunu yasaklıyor, yani tutuklanmayabilirsiniz ama yine de işinizi kaybedebilirsiniz."

"Bu mantıklı, sanırım."

Alex başını hafifçe sallayarak, "Bilmiyorum," dedi. "İşverenlerin alkolle bir sorunu varmış gibi görünmüyor. Bana biraz ikiyüzlüce geliyor."

Kamyonu park edip indi ve kapımı açabilmek için neredeyse koşarak yanıma gelirken güldüm.

"Ama sence de uyuşturucu bir kadeh şaraptan biraz daha ciddi bir şey değil mi?" Duruşunu merak ederek sordum. Marihuana kullanımının etik tartışmaları hakkında daha önce hiç konuşmamıştım ve onun bu konudaki konuşma tarzından biraz etkilenmeden edemedim. Marihuana benim de içinde bulunduğum çevrelerde hâlâ tabuydu.

"Pek sayılmaz," dedi omuz silkerek. Kapımı kapattı ve restorana doğru yürürken elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Memlekette kafayı bulmak için sigara içmeyen pek çok insan tanıyorum. Günün sonunda rahatlamak için birkaç tek atmak, bir kadeh şarap içmeye oldukça benzer. Ayrıca, marihuanaya atfedilen damga yüzünden insanların görmezden gelmeyi tercih ettiği pek çok ağrı kesici özelliği var."

"Bu konuda tutkulu görünüyorsun," diye mırıldandım restoranın kapısını benim için açarken.

"Eh, tam olarak tutkulu diyemem," dedi sessizce. "Sadece muhtemelen bu konuda buradaki çoğu insandan daha eğitimliyim." Omuz silkti. "Babamın sırtı kötü, kalçaları ve omuzları da kötü. Onu biraz rahatlatan tek şey ot. Bunu desteklememek elde değil."

Restorana girdiğimizde anlayışla başımı salladım. Babasından bahsederken sesindeki ton içimi ısıttı ve tüylerimi diken diken etti. Erkeklerin aileleri hakkında bu tür bir sevgiyle konuştuklarını duymak nadirdi, özellikle de ilk buluşmada.

"Sarai Levy!" Bay Krakowski beni görür görmez seslendi. Geri döndüğümünden beri onu ve karısını yüzlerce kez görmeye gelmiş olmama rağmen tam adımı hep böyle söylerdi. Birden, yemeğimizi basit tutmak istiyorsam Alex'i bu özel yere getirmemem gerektiğini fark ettim.

"Merhaba Bay K," dedim yanağımdan öpüp bana sıkıca sarılırken. "Nasılsın?"

"Bu yaşlı kemikler beni hâlâ ayakta tutuyor," diye şaka yaptı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Şikayet edemem." Yanımdaki Alex'e baktı ve biraz daha dik durdu. "Merhaba genç adam."

Oh, kahretsin. Burayı seçmek berbat bir fikirdi.

Alex, Bay Krakowski'nin elini sıkması için elini uzatarak, "Merhaba efendim," dedi. "Ben Alex."

"Malachi Krakowski," diye yanıtladı Bay K. "Restoranıma hoş geldiniz."

Bay K Alex'e bakarken zoraki gülümsedim. Normalde şimdiye kadar beni pencere kenarındaki bir masaya oturtmuş olurdu, özellikle de Pazar sabahı meşgulken.

"Bayan K bugün yemek yapıyor mu?" Sessizliği bozmak için sordum.

"Hayır, hayır," dedi Bay K, sonunda dönüp tekrar bana bakarak. "Bugün kızları içeriye aldı, onlara öğretmeye çalışıyor. Bence bu boşuna bir çaba."

Olması gerektiği gibi güldüm ve kolumu onun koluna dolayarak onu oturmak istediğim masaya götürdüm. "Bu bizim için uygun mu?"

"Elbette," dedi ve elimi hafifçe sıktı. "Keyfini çıkar."

O uzaklaşır uzaklaşmaz ve biz oturur oturmaz, Alex kıs kıs gülmeye başladı.

"Seni seviyor," dedi peçetesini çatal bıçak takımından ayırıp kucağına koyarken.

"Nasıl anladın?" Sertçe sordum. Paltomu çıkardım ve sandalyemin arkasına astım. "Bunun için üzgünüm. Daha önce buraya hiç erkek getirmemiştim."

"İlkiniz ben miyim?" diye sordu sırtarak.

Sadece gözlerimi devirdim. "Bay K ve karısı her zaman ailemin arkadaşları oldular. New York'tan buraya geldiklerinde ve kimseyi tanımadıklarında ailemi kanatları altına aldılar."

"Bu harika. Vekil büyükanne ve büyükbaba gibi."

"Sayılır. Sanırım yeni bir yere taşınmanın ne kadar izole edici olabileceğini anladılar. Kırklı yıllarda Polonya'dan göç etmişler." Bay K'nın gerçek torunlarından biri olan garsonumuz ikimize de kahve doldururken gülümsedim. O uzaklaşır uzaklaşmaz devam ettim. "Taşındığımda onlarla bağlantımı kaybettim ama buraya döner dönmez uğradım. Bana sanki beni bir hafta önce görmüşler gibi davrandılar."

"Seni özlemiş olmalılar."

"Evet." Başımı salladım. "Ben de onları özledim." Bay ve Bayan K'yi o kadar özlemiştim ki Missouri'ye döndüğümün ilk haftasında restorana gelmişim. New York'a taşındığımda onlarla iletişim kurmaya çalışmadığım için utanıyordum, ama ailemin kaybıyla başa çıkmak her şeyin önüne geçmişti, hatta yaşlı çift olarak düşündüğüm

Aile.

"Buraya çok sık gelir misin?" diye sordu bir menü alırken.

"Haftada en az bir kez," diye itiraf ettim, mahcup bir şekilde sırtarak. "Gerçi her zaman yemek yemem. Bazen işten eve dönerken kahve içmek için duruyorum."

Missouri'de geçirdiğim o ilk iki sefil yıl boyunca New York'a geri dönmememin en büyük nedenlerinden birinin Krakowskiler olduğunu ona söylemedim. Onlar olmasaydı kendimi tamamen yalnız hissederdim. Burada ailemle birlikte yaşarken pek çok arkadaşımız olmuştu ama çoğunu sinagogumuzdan tanıyorduk, artık uzak durduğum bir yerd.

"Her zamankinden mi istiyorsunuz?" Bayan Krakowski yavaşça bize doğru ilerlerken sordu. "Babam erkek bir arkadaş getirdiğinizi söylüyor!"

"Merhaba Bayan K. Bu Alex," dedim ona sarılmak için ayağa kalkarak. Girişte asılı olan fotoğrafa göre Bayan K. bir zamanlar uzun boylu, saçları beline kadar uzanan, kıvrımlı bir kadınmış ama şimdi minyon, biraz kambur, saçlarını kısacık kestirmiş ve düzenli olarak arkaya tarıyormuş.

"Merhaba Alex," dedi ona bakarak. "Bu çok yakışıklı," dedi bana ağzının kenarından.

"Ve o da bunu biliyor," dedim ben de aynı şekilde. Alex güldü ve merhaba dedi.

"Krep, değil mi?" Bayan K, ben tekrar oturur oturmaz sordu.

"Evet, lütfen."

Alex'e döndü ve bekledi.

"Um." Menüsüne baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ben de size krep getireyim," dedi Bayan K başını sallayarak. "Koşer mi?" "Pardon?" Alex sordu.

"Koşer, değil mi?" Ona iki kafası varmış gibi bakıyordu. "Evet," diye cevap verdim onun yerine.

"Güzel." Masalarındaki diğer müşterilere gülümseyerek selam vererek yavaşça uzaklaştı.

"Bana koşer yiyip yemediğimi mi soruyordu?" Alex şaşkınlıkla sordu. "Evet." Onun gözlerine baktım.

"Tamam." Bayan K'nin gittiği yöne baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Koşer yediğin için mi?"

"Deniyorum, evet."

"Sen Yahudisin," dedi gülümseyerek. "Burayı seçmediğim için çok memnunum."

yiyyin."

"Her yerde yiyecek bulabilirim," diye cevap verdim omuzlarımı silkerek. "Tam olarak pratik yapmıyorum. Yıllardır tapınağa gitmedim."

"Sanki ortada bir hikâye varmış gibi görünüyor," dedi Alex yumuşak bir sesle. "İlk randevumuzda anlatacağım bir hikâye değil," dedim hayıflanarak.

"Yeterince makul," dedi Alex kolayca. "Krakowskiler de mi Yahudi?"

"Evet." Duraksadım. "Gerçi onlar da pratik yapmıyor."

Bay ve Bayan Krakowski'nin neden inançlarını terk etmeyi seçtiklerini hiç sormamıştım. Hep merak etmiştim ama bu beni ilgilendirmezdi. Bir daha asla sinagoga adım atmamaya kararlı bir şekilde Missouri'ye döndüğümde, isteksizliğim hakkında tek kelime etmeyen arkadaşlarıma minnettar olmuştum. Annem ve babam öldükten sonra, amcam ve yengem beni ayinlere katılmaya zorlamak zorunda kaldı. On dört yaşında bir çocuğun ailesini kaybetmesini engellemek için hiçbir şey yapmayan birine dua etmenin anlamını göremiyordum.

"Restorandaki tüm yemekler koşer mi?" Alex sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Ama bazı Yahudiler uyacakları kuralları seçer ve uygularlar. Bayan K hepsine uyduğundan emin. Burada öğle yemeği için hahamlar gördüm."

"O halde sorusu bir testti," dedi Alex.

"Tam olarak bir test değil." Özür dileyerek gülümsedim. "Daha çok Yahudi olup olmadığınızı öğrenmenin bir yolu gibi."

"Olmazsam kötü mü olur?" diye fısıldadı, masaya doğru eğilerek. "Duruma göre değişir," diye fısıldadım, ben de öne doğru eğilerek. "Neye göre?"

Kendimi tutamadım. "Yahudi olmak zorunda değilsiniz ama sünnet şart."

Alex'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Sizin için mi yoksa Bayan K için mi?" Alex yüzünü buruşturarak sordu.

"Ben," dedim artık tutamadığım kahkahalarımın arasından.

Alex'in ağzı kapandı ve koltuğunda geriye yaslandı. Bir omzunu silktili ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktı. "Şartı yerine getirdim."

Bir kahkaha attım, bu da onu gülümsetti.

"Benden hoşlandığınızı biliyordum," dedi mutlulukla.

"Öyle mi?" Kahvemden bir yudum alarak sordum. "Gerçekten umuyordum."

"Ne kadar çekici olduğunu biliyorsun-" diye başladım.

"Senden daha güzel değil," diye araya girerek bana tanıştığımız geceyi hatırlattı.

Güldüm ve omuz silktim. "Ben bahane arıyordum ve sen" -onu işaret ettim- "kendinden biraz fazla emindin."

"Kendinden emin,"

dedi. "Ukala," diye

cevap verdim.

"Kendi tenimde rahatım." "Kibirli."

"Pes ediyorum," diye şaka yaparak ellerini havaya kaldırdı.

"Sana hayır demek çok zor," diye itiraf ettim, kahvemden bir yudum daha alarak. "Ama hiç zamanım olmadığını söylerken dürüst oluyorum. Bütün hafta çalışıyorum ve okula gidiyorum, izin günlerimde de evimi temizleyip ödev yapıyorum."

"Temizlikte iyiyimdir," dedi, dudakları orantısız bir sırtışıyla yukarı kalktı. "Evimi temizlemeyi mi teklif ediyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Seninle biraz zaman geçirebileceğim anlamına geliyorsa,

evet." "Tamamdır." Elimi hafifçe masaya vurdum.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap verdim, masanın altındaki ayağına tekme atarak. "Evimi temizlemiyorsun."

"Gerçekten Sarai," dedi, garson tabaklarımızı önümüze koyarken duraklayarak. "Ne zaman zaman ayırabilirsen, orada olacağım."

Çatalını ve tereyağı bıçağını gelişi güzel alırken onu izledim.

"Bak," dedi, henüz yemeğe başlamadığımı fark edince çatalını ve bıçağını geri koydu. "Senin bir hayatın var, benim de bir hayatım var. Şu anda sen benden daha meşgulsün gibi görünüyor, tamam mı? Bir noktada, ben senden daha meşgul olacağım. Yetişkin olduğunda işler böyle yürür. Eğer sen öyleysen, ben de programlarımıza uymaya hazırım."

"Açıkçası daha önce kimsenin bu şekilde ifade ettiğini duymamıştım," dedim ona, çatal bıçak takımımı alırken. "Çoğu insan her zaman ilgi odağı olmak ister."

"Ordudayım ve memlekette fırsat buldukça görmeye gittiğim kocaman bir ailem var," dedi ciddiyetle. "Çok fazla boş zamanı olmayan tek kişi sen değilsin."

"Çok fazla boş zamanım olmadığından değil," dedim yemeğe başlarken. "Gerçekten *hiç* boş zamanım yok."

"Arada bir kahve içmek için buraya uğradığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Yani

Seninle geleceğim. Yemek yapmak istemiyor musun? Bana haber ver, bir yerlerde bir şeyler atıştırırız ve sonra eve gidip işlerini halledersin. Zor olmak zorunda değil."

Onun sözlerini düşündüm. Bu fikir cazipti ama yine de tereddüt ettim. "Okulumun bitmesine sadece altı ay kaldı Alex," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ve ondan sonra nerede olacağımı bilmiyorum." Bunu söylemek zorundaydım. Son oyununun ne olduğundan emin değildim; bir ilişki mi yoksa sadece biraz eğlence mi? Eğer uzun vadeli bir şey arıyorsa, her şey havada kalmışken bunu kabul edebilir miydim bilmiyordum.

"Seks arkadaşısı olmak istemiyorum," dedi Alex, sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Eğer düşündüğün buysa. Bu tür şeyler için artık çok yaşıyım. Seninle vakit geçirmek istiyorum, ne kadar uzun sürerse sürsün."

"Sadece arkadaş mıyız?" Tamamen sahte bir kayıtsızlıkla sordum.

Alex hızla, "Hayır," dedi. "Seni istiyorum. Tek istediğim bu değil." Gülümsedim. "Tatlı dilli."

"Bir şans verelim mi?" diye sordu, gözlerinin kenarları kırışarak bana gülümsedi. "Eğer bir noktada işe yaramadığına karar verirsen, çeker gideriz. Zarar yok, faul yok."

Uzun bir süre ona baktım. Birinden bu kadar etkilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Alex'in sadece görünüşü değil, diğer her şeyi de beni biriyle çıkma konusunda yeniden düşünmeye itmişti. Partideki koruyuculuğu, parmaklarının parmaklarımın arasında dolaşması, kapıları açması ve beni içeri sokmak için ısrar etmesi, hatta söylediklerimi dikkatle dinlerken başını eğmesi bile beni gittikçe onun yörüngesine çekiyordu.

"Tamam," dedim kayıtsızca.

"Öyle mi?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle.

"Evet," diye karşılık verdim gülümseyerek. Midem sanki binlerce kelebekle doluymuş gibi hissediyordum.

* * *

Bir hafta sonra hâlâ Alex'in etkisindeydim. Dürüst olmak gerekirse, kahvaltıdan sonra beni arabama bıraktığından beri etkisinden kurtulamamıştım.

O zamandan beri ondan düzenli olarak haber alıyordum.

gece yatmadan önce ve bazen sabah uyandığında beni düşünüyordu. Yaptığı şeylerin resimlerini ve komik olduğunu düşündüğü memleri. Onları düşünmek beni gülümsetiyordu. Ne kadar meşgul olduğumu biliyordu, bu yüzden mesafesini koruyordu ama yine de aklında olduğumu bildiğinden emin olmak için zaman ayırıyordu. Karşılığında ona gün boyunca fotoğraflar gönderdim; tabağımda üzgün bir şekilde duran domates artığı gibi aptalca fotoğraflar, ne yaptığımın fotoğrafları, iyi açılmış selfie'ler ve arada bir çıplak seksi fotoğraflar. Her zaman 13 yaşından küçüklerdi ama Alex aldırıyor gibiydi. Kalp gözlü bir emoji yüzünden başımın döneceğini hiç düşünmemiştim ama Alex Evans'ı da asla hayal edemezdim. Şimdiye kadar her şey şaşırtıcı derecede basit ve stressizdi.

Mesajlara yüzüncü kez tekrar baktım, sonra göğsümde yükselen sersemliği kontrol etmeye çalışarak telefonumu çantamın dibine geri koydum.

Altı aydan kısa bir süre içinde yüksek lisansımı tamamlayacaktım. Bulduğum yere gelmek için çok çalışmışım ve dikkatimi kaybetme lüksüm yoktu. Neyse ki muhasebe firmamızda pazartesi günleri hep yoğun geçerdi ve ben de bütün sabah telefonlara bakardım; bu görev dikkatimi toplar ve günün hızla geçmesini sağlardı.

Öğle yemeği için durduğumda, telefonumu tekrar kontrol etmek için can atıyordum. Ofisimizdeki diğer resepsiyon görevlisi Elise'e "Ben yemeğe gidiyorum," dedim. "Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi ve başka bir aramayı yanıtlarken bana el salladı.

Binamızın ön kapısından içeri girerken telefonumu tekrar çıkardım. Alex'ten bir mesaj daha almıştım.

Önümüzdeki yarım saat boyunca Bay ve Bayan K'nin restoranında olacağım.

Zaman damgasını kontrol ettim. On dakika önce. Acele edersem Alex gitmeden önce oraya varabilirdim. Hızla arabama doğru yürüyüp içine tırmanırken sııttım. Kalbim hızla çarpıyordu. Onun muhteşem kahverengi gözlerine bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bölüm 5

ALEX

Karşımdaki küçük yaşlı kadına gülümsedim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Artık yeter, lütfen," dedim inleyerek. "Patlayacağım."

Bayan K. dudaklarını büzerek bir ses çıkardı, sonra da tabağıma telaffuz edemediğim bir yemek daha koydu. Papyon erişteli ve içinde küçük soğan parçaları olan bir çeşit makarna yemeğiydi. Çok güzel yemekler yemiştım ama bana verdiği şey hayatımda yediğim her şeyden çok daha iyiydi.

Sarai'nin bu restoranı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. Yemeğe oturduğunuzda, özellikle de yalnızsanız, size aileden biri gibi davranıyorlardı. Size hizmet edip sizi görmezden gelmiyorlardı; sohbet ediyor ve yemeğinizin tadını çıkardığınızdan emin oluyorlardı. Bay K. sırtımı sıvazlamak ve üniformamın içinde çok şık görüdüğümü söylemek için iki kez tezgâha gelmişti bile. Bayan K. tezgahın karşısında durmuş, benimle hava durumu ve son zamanlarda haberlerde neler olduğu hakkında konuşmuş ve sert bir kış geçirmemiz ihtimaline karşı kemiklerime biraz et koymam gerektiğini söylemişti. Son kısmı son derece ciddi bir şekilde söylemişti ve ben de ne kadar sert bir kış geçirdiklerini merak etmişim ama sormadım.

Ağızıma daha fazla yemek tıkıştırırken saatimi tekrar kontrol ettim. Güvenlik brifingi için zamanında işe dönmek istiyorsam beş dakika içinde çıkmam gerekiyordu.

Sarai'ye benimle öğle yemeğinde buluşması için mesaj attığımda, bu kadar kısa sürede gelmesinin zor bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de

Umuyordum. Ona birlikte zaman geçirebilmek için programlarımızı ayarlayacağımızı söylediğimde ciddiye aldım. Evet, bu kadar meşgul olmasaydık daha kolay olurdu ama hayat böyleydi. Bazen size ne verirse onu almak ve en iyisini yapmak zorundaydınız. Onun güzel yüzünü şahsen görmeyeli haftalar olmuştu ama çok meşgul olduğunu biliyordum. Bana rastgele şeyler yaparken çekilmiş selfie'lerini gönderiyordu; kafasında beresi ve yüzünde kocaman bir sırıtışla kapısının önünde dururken, sınıfa benzeyen bir yerde kafasını elinin üzerine koymuş sıkılmış bir haldeyken, ağzı dondurmaya dolu aptal bir surat ifadesi takınırken. Yine de en sevdiğim, banyoda ayaklarını küvetin ucuna dayayarak çektiği bir fotoğraftı. Şu anda benim için yeterli zamanı olmayabilirdi ama kadın sahip olduğu birkaç saniyeyi nasıl unutulmaz kılacağını biliyordu. Keşke onu arada bir yüz yüze görebilseydim.

Cüzdanımdan biraz para çıkarıp masanın üzerine bırakırken hayal kırıklığımı gizledim. Sarai ya mesajımı almamıştı ya da benimle buluşamayacaktı ve benim işe dönmem gerekiyordu. İşlerin yolunda gitmeyeceğini tahmin etmişim ama yine de çok üzülüyordum.

Kaldırımda durmuş cüzdanımı pantolonuma geri sokuyordum ki Sarai'nin arabasının restoranın otoparkına girdiğini gördüm. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi bana doğru gelirken elimi selamlamak için kaldırdım.

"Hey, Speed Racer," diye seslendim kamyonetimin yanına park edip arabasından inerken.

"Kahretsin, gidiyorsun," diye cevap verdi iyi huylu bir iç çekişle. "Zamanında yetişmeye çalıştım ama bütün bu insanlar önümü kesip durdu!"

"Muhtemelen senin yolundan çekilmeye çalışıyorlardı. Herkes hız sınırının yirmi kat üzerinde araba kullanmıyor," diye şaka yaparak ona doğru yürüdüm.

"Ben o kadar hızlı sürmem."

"Sadece öyleydin," diye karşı çıktım.

"Kahretsin." Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Sadece ben gelmeden gitmeni istemedim."

Gözlerimiz kilitlendi ve onunkiler heyecandan parlıyordu. Ona ulaştığımda, öne doğru eğilip ağzımı onunkine bastırmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi.

Öpücüğün bir selamlama, küçük bir merhaba olmasını istemişim ama dudaklarımız buluştuğu anda farklı bir şeye dönüştü. Muhtemelen doğru an değildi. İki gerçek randevumuz olmuştu, ve ben onun bu randevuyu kaçırmamaya çalıştığını biliyordum.

olabildiğince sıradan bir şeydi. Ayrıca ilk öpüşmemizin, onun vekil ailesinin restoranına bakan bir dizi pencerenin önünde olmasını da planlamamıştım. Ama lanet olsun, dudaklarımı onunkilere bastırdığım anda hemen açıldı.

Ellerim kalçalarını buldu ve bizi izleyenlerden korumak için hafifçe döndürdüm. Tadı nane gibiydi.

"Geç kalacaksın," dedi uzaklaşarak.

"Buna değer," diye cevap verdim, ağzını kendi ağzımla kovalayarak.

Küçük bir kahkaha atarak geri çekildiğinde daha yeni temas kurmuştum.

"Seni yakaladığıma çok sevindim," dedi. "Seni yakaladığıma çok sevindim" dedi.

o güzel yüzünü görmek için."

"Komik, ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum." Ellerim kalçalarında sıkılaştı. "İşi siktir et. Hadi kaçalım."

Güldü ve sonra uzun bir süre birbirimize sırtarak baktık.

"Yetişkinlik en kötüsü ama bugün kaçamam. Bu akşam okulda büyük bir sınav var. İşe geri dönmen gerekecek," dedi alaycı bir şekilde, elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaparak.

Başımı salladım ve tekrar öne eğilerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. Gerçekten geç kalacaktım.

Birkaç adım geri attım, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve kamyonetimin kaputunun etrafında koştum.

"Sana sonra mesaj atarım!" Seslendim.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi küçük bir el sallayarak.

Uzaklaşırken arkama baktım ve onun restoranın içinde yürüdüğünü gördüm.

Ondan hoşlandığımı biliyordum ve onunla biraz zaman geçirmek için oldukça heyecanlıydım, ama bugün ortaya çıktığında ne kadar mutlu olduğuma şaşırdım.

Sarai'de bir şeyler vardı, tanımlanamayan ama var olan bir nitelik. Bir odayı aydınlatıyordu. Bu ille de görünüşü değildi, her ne kadar muhteşem olsa da; başka bir şeydi, bir enerji gibi. O etraftayken herkes ona doğru yönelirdi. Sean'ın partisinde bunu fark etmişim ve kahvaltı ettiğimizde yine fark etmişim. İnsanlar onunla konuşmak istiyor, merhaba demek ya da kendilerini tanıtmak için kendi yollarından gidiyorlardı. Bunu sevmişim ve daha fazlasını istiyordum. Çok geçmeden, bu hızlı buluşma olayı yeterli olmayacaktı.

Kamyonumu park eder etmez ona mesaj attım.
Bu akşam dersten sonra seni yemeğe götüreyim.
Toplantıma yetişmek için acele ederken telefonumu cebime tıktırdım.

* * *

"Beni yemeğe götürmeyi teklif ettiğinde bunu beklemiyordum," dedi Sarai o gece battaniyeyi kalçalarına daha sıkı sararken.

"Kabul etmeni beklemiyordum," diye itiraf ettim gülerek. "Evet dediğinde hemen bir şeyler düşünmem gerekti."

Sarai güldü. Açık bir arazinin ortasında kamyonetimin arkasında oturuyorduk ve etrafımıza boş paket servis kapları yayılmıştı. Hava cehennem gibi soğuktu ama hava açıldı ve yıldızların altındaki küçük pikniğimizden oldukça gurur duyuyordum.

"Doğru kararı verdin," dedi iç çekerek ve bana yaslandı. "Bu mükemmel."

"Uzun bir gün, ha?" Kolumu omuzlarına dolayarak sordum.

"Evet." Başını salladı. "Konuyu bilsem bile sınav günleri berbat geçiyor." "İyi yaptığını düşünüyor musun?"

"Ben her zaman iyi yaparım," dedi kendinden emin bir şekilde. Ayağa kalkabilmek için benden uzaklaştı. Kollarını açıp bir daire çizerken onu izlemek için başımı arkaya eğdim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtıttı. "Ve şimdi bitirmeye bir test daha yaklaştım."

"Sen farkına varmadan bitmiş olacak," dedim ellerimi kalçalarına koyarak. "Ve sonra dünya senin istiridyendir."

"Bu sözü hiç anlamadım," diye cevap verdi, kollarını başının üzerine uzattı ve zarifçe önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Neden bir istiridye isteyeyim ki?"

"Shakespeare'den bir alıntı," dedim, yere düşürdüğü battaniyeyi alıp omuzlarına doladım.

"Shakespeare mi okudun?" diye sordu şaşkınlıkla, onu battaniyeyle kendime doğru çekerken gülüyordu.

"Kız kardeşim Kate, on dört yaşlarındayken bir dönem geçirdi," diye itiraf ettim. "Haftalarca Ozan'dan alıntılar yapıp durdu."

"Daha mı büyük yoksa daha mı genç?" Sarai ellerini göğsümde birleştirerek sordu. Sonunda yüz yüze gelmiştik, o kadar yakındık ki nefesini hissedebiliyordum. Onun

Gözleri mutluluktan parlıyordu ve yanakları soğuktan pembeleşmişti ve ben öne doğru eğilip onu öpsem mi diye düşünmekle o kadar meşguldüm ki bana bir soru sorduğunu fark etmem bir dakikamı aldı.

"O daha genç," diye cevap verdim
dalgınca. "Bu kadar uzakta yaşamak zor
mu?"

Ağzıma bakıyordu. Siktir et.

Ona cevap vermek yerine öne doğru eğildim ve alt dudağını kendi dudağımın arasına aldım, nefesini kesecek kadar ısırdım. Elleri boynuma doğru kayarken inledim ve öpücüğün içine doğru eğildi. Öpücük daha sıcak ve ıslak hale gelirken parmaklarım hala battaniyeye dolanmıştı ve onu daha yakına çekmek için kullanmaya çalışırken tekrar inledim.

Ne yazık ki önümde nasıl diz çöktüğüne dikkat etmemiştim çünkü battaniyeyi çekiştirdiğimde dengesini kaybetti. Dizlerinden biri taşaklarımın çarptığında her şey çılgılık atarak durdu. Ağzımdan çıkan ses ciyaklamakla bağırmak arasında bir şeydi.

"Aman Tanrım," dedi ben nefes nefese kalıp mavi bir çizgiye küfretmemeye çalışırken. "Çok özür dilerim!"

"Senin hatan değil," diye hırıldadım o geriye doğru çabalarken.

Ona uzandım, bu sefer yavaşça kendime doğru çektim.

"İyi misin?" diye fısıldadı, elleri yüzümü okşuyordu.

"Biraz midem bulanıyor ama evet," diye yarı şaka cevap verdim ve onu güldürdüm. "Zavallı bebeğim," dedi ve bir öpücük daha vermek için eğildi. Dudaklarının fırçası

o kadar hafifti ki neredeyse hiç hissetmedim.

"Benim hatam," diye mırıldandım, önce üst dudağımı, sonra da alt dudağımı kendi dudağının arasına alırken olduğum yerde donup kalmıştım. Tanrım, neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Ben daha çok tam temaslı öpüşen biriydim, dil, dişler ve dudaklar birlikte çalışırdı, ama bu daha yoğun değilse ne olayım.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedi, gözlerimiz buluşacak şekilde hafifçe uzaklaşarak. "Buna ihtiyacım vardı."

"Rahatlamak için biraz zamanın olmasına sevindim."

"Ben de," dedi iç çekerek. Kucağımda döndü ve başını omzuma yaslayarak bana yaslandı.

Battaniyeyi omuzlarına kadar çektim ve başımı kamyonetin kabinine yasladım. Her vuruşumda taşaklarım zonklasa bile

Ama yine de uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceydi.

* * *

Piknikten sonra Sarai ve ben birbirimizi görmek için zaman bulmakta zorlandık. Yemin ederim, yapacak hiçbir şeyim yoktu ve şimdi birdenbire ben de en az onun kadar meşgulumuşum gibi görünmeye başlamıştı. Sarai'nin Pazartesi, Çarşamba ve Perşembe günleri işten hemen sonra dersi vardı ve eve ancak saat dokuzda geliyordu. Benim de Salı ve Cuma günleri işten sonra tanışmadan önce kaydolduğum aptal lig için softbol antrenmanım vardı. Haftanın iki gecesini bütün gün birlikte çalıştığım bir grup adamla softbol oynayarak geçirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için ciddi ciddi pişmanlık duyuyordum ama dürüst olmam gerekirse, programım muhtemelen çok da önemli değildi. Sarai işte ya da okulda meşgul olmadığı zamanlarda ders çalışırdı.

Tüm bunlara nasıl yetiştigi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne zaman telefonda konuşsak bitkin görünüyordu ama hiç şikayet etmedi.

"Eğer bu kadın gerçekten seninle takılmak isteseydi, takılırdı, biliyorsun değil mi?" Ani komplocu bir tavırla telefonda konuştu. Salı gecesi idi ve ben şu anda kanepemde uzanmış dizimi buzlu yordum. Antrenmanda burkmuştum ve neredeyse anında balon gibi şişmişti. Son bir saattir dizimi yükseltiyor ve buzlu yordum ama pek bir fark yaratmış gibi görünmüyordu.

"Senin tavsiyene uymayacağım," diye cevap verdim, dikkatlice yer değiştirerek. "Kahvaltının bir randevu olmadığını söylemiştin ve açıkça yanılmıştın."

"Yanılmadım," diye karşılık verdi. "O benden hoşlanıyor," diye cevap verdim inatla. "Senden o kadar da hoşlanmıyor."

"O meşgul."

"Kimse *o kadar* meşgul değildir."

"Tam zamanlı bir işi var ve MBA için çalışıyor," diye karşı çıktım. "Çok meşgul."

"Peki," dedi Ani iç çekerek ve sırtımama neden oldu. "Ama dostum, cidden. Onu gerçekten hiç görmeyeceksen bu bir şey mi?"

Yüzüm düştü. Neden son birkaç gündür beynimde dönüp duran tek soruyu sormak zorundaydım ki?

"Onu gördüm - sadece birbirimizin ceplerinde yaşamıyoruz," dedim.

Sonunda. "Son zamanlarda neden bu kadar şirretsin?"

"Tanrım," dedi inleyerek. "Özür dilerim. Tam bir şirretim."

"Neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye tersledi, sonra hemen sesi yumuşadı. "Üzgünüm, sadece stresliyim."

Eğer Ani dünyasındaki her şeyin mükemmel bir şekilde halledilmediğini kabul ediyorsa, yaşadığı şeyin ciddi olması gerektiğini biliyordum. O şikayetçi biri değildi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hayır, pek sayılmaz." Bir an sessiz kaldı. "Arielle'in uyku düzeni hâlâ berbat."

"Biraz uyuyor, değil mi?" diye sordum. Küçük tatlı yeğenim bir süredir anne ve babasını her gece uyutmuyordu. Doktor onlara bunun tamamen gelişimsel olduğunu ve yanlış bir şey olmadığını söylemişti, ancak bu onların uyku yoksunluğuyla başa çıkmalarını kolaylaştırmamıştı.

"Evet," diye yanıtladı Ani. "Ama yine de harika değil ve sanırım Bram'in daha fazla alıp almamamız gerektiğini sorgulamasına neden oluyor."

"Ne?" Koltukta biraz daha dik oturdum. "Bu delilik."

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama tüm bu evrak işlerini koruyucu aile sertifikası almak için yapıyorduk, yani bir noktada evlat edinebilmeyi umuyorduk. Ve şimdi Bram bu konuda ayak sürüyor."

"Sadece bunalmış ve yorgun," diye onu temin ettim. "Bram'in daha fazla çocuk istediğini biliyorsun. Benim salak kardeşim babalık konusunda çok iyidir."

"Evet." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Kim bilebilirdi ki?"

"Yaptım," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Sadece bunu fark edecek kadar uzun süre kafasını kaldırıp kaldırmayacağından emin değildim."

"Kelimelerle aran çok iyi," dedi Ani sert bir sesle. "Kahretsin, Arie uyandı."

Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Küçük kızıma en sevdiği amcasından kocaman bir öpücük ver."

"Öpeceğim. Shane Amca'nın öpücüklerine bayılıyor," dedi, kız kardeşim Kate'in kocasını kastederek. Telefon hattı kapanmadan hemen önce Ani güldü.

"Ben onun favorisiyim," diye tersledim, beni duyamayacağını bile bile.

Telefonumu düşürdüm ve buz torbasını dizimden tekrar kaldırırken küfrettim. Derim gergindi ve çürümeye başlamış gibi görünüyordu.

Ayaklarımı yere indirdim ve kendimi kanepeden iterken yüksek sesli bir inilti çıkardım. Kahretsin, o şeyi almak için revire gitmeyi gerçekten istemiyordum.

Baktım ama üzerine herhangi bir ağırlık koymak dayanılmazdı. Topallayarak mutfığa gittim, buz torbasını lavaboya attım ve dolaptan biraz ibuprofen aldım. Doktorlarımızın daha güçlü bir şeyler vermesini isterdim ama nadiren veriyorlardı, bu yüzden evde hiçbir zaman iyi bir ağrı kesicim olmadı.

Hapları yıkamak için biramı kullandıktan sonra duşa doğru ilerledim. Eve geldiğimde üzerimdeki kiri ve pis kokuyu bile temizleyememiştim, çünkü daha da kötüleşmeden dizime buz koymak için acele ediyordum.

Yaşlanmak berbat bir şey. Otuzun yeni yetmiş olduğunu kim bilebilirdi?

Dışarı çıktığımda kendimi daha rahatlamış hissediyordum ama aynı zamanda daha fazla acı çekiyordum.

Dizim şişmeye devam etti.

Çabucak havlumu aldım ve yatağıma uzandım, bacağımı desteklemek için fazladan bir yastık aldım. Yerleştiğimde aklım bir kez daha Sarai'yle doluydu. Konuşma şekli, hareketleri, gülümsemesi ve ellerini konuşmanın bir parçasıymış gibi kullanması.

Ani haklıydı. Eğer birbirimizi gerçekten görmüyorsak, ne yapıyorduk? Piknik gecemizin çok iyi geçtiğini düşünmüştüm ama Sarai'yi o zamandan beri görmemiştim ve bu kafamı karıştırıyordu.

Telefonumu kaldırdım ve mesajlarımıza baktım. Bu sabahtan beri onunla konuşmamıştım ve bu bizim için alışılmadık bir durum olmasa da, aniden parlayan kırmızı bir bayrak gibi hissettirdi.

Hey, ne yapıyorsun? Mesaj attım. Aptalca bir soruydu. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Bugün Salı'ydı ve Salı geceleri hep okul ödevleri üzerinde çalışırdı. Sarai'nin ne kadar düzenli olduğuna göre takvimimi ayarlayabilirdim.

Bir makale yazmak, hızlanmak, biraz daha yazmak, hızlanmak, silmek ve yeniden yazmak...

Lanet olsun. İçimi çektim. Tam da onun söylediği şeyi yapıyordum. Onun yoğun programı yüzünden surat asıyordum. Ben toparlanamadan bana bir mesaj daha gönderdi.

Ne yapıyorsun? Bu akşam softbol antrenmanı var, değil mi? Dizimi incittim ve eve erken geldim. Arkadaş ister misin?

İşte, hamlemi yapmıştım. On dakika geçmesine rağmen cevap gelmeyince bir mesaj daha gönderdim.

Temizlik malzemelerimi getireceğim.

Neredeyse son mesajımı gönderir göndermez telefonumda bir cevap belirdi.

Tabii. Dazine ne oldu? Yemek yedin mi?

Sırıttım ve ona geri mesaj attım.

Diz çok önemli değil. Gelirken bir şeyler alabilirim.

Cidden mi? Teşekkür ederim! Buzdolabıma bakıyorum ve neredeyse bomboş.

Yola çıkıyorum.

Hiç düşünmeden bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve annemin yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurdum. Lanet olsun. Acı içinde nefes almak için birkaç dakika bekledim, sonra kalkıp giyindim. O duşu daha önce aldığım için gerçekten minnettardım, çünkü şimdi duş almamın imkânı yoktu. Yarın kesinlikle revire gidecektim.

Kamyonetime yürümek çok acı verici olduğu için arabaya servis yapan bir yere gitmeyi düşündüm ama son anda Bay ve Bayan K'nın restoranına yöneldim. Sarai'nin akşam yemeği için ne isteyeceğinden emin değildim ama beni asla yanlış yönlendirmeyeceklerini biliyordum.

Restoranın otoparkına park ederken derin bir nefes aldım, sonra kamyonetimden inerken dişlerimi sıktım. Dizim hareket ettikçe daha da kötüleşiyor gibiydi ve muhtemelen evde kalmalıyım ama Sarai'yi görmeye kararlıyım.

"Alex!" Ön kapıdan içeri doğru ilerlerken Bay Krakowski seslendi.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Ön kapıdan içeri girdiğimden aldığım selamdan asla bıkmayacaktım. Ona doğru topallayarak ilerlerken kaşlarını çattı.

"Sorun nedir?" Aceleyle bana doğru geldi. "Yaralandın mı?"

"Bu gece dizimi mahvettim," dedim, ağırlığımı sağlam bacağıma verirken yüzümü buruşturarak. "Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şeye benziyor," diye cevap verdi, sanki kot pantolonumdan şiş dizimi görebiliyormuş gibi bacağıma bakarak. "Sizi hemen oturtacağız."

"Aslında," dedim o uzaklaşmadan önce. "Acaba paket servis yapıyor musunuz? Sarai ders çalıştığı için ona biraz yemek getireceğim."

"Bu kız çok fazla çalışıyor," dedi sertçe, başını sallayarak.

"Katılıyorum. Onun sevdiği bir şey seçebileceğini umuyordum."

Bay K sırttı ve kaşlarını oynattı. "Evet," dedi mutlu bir baş hareketiyle. "Annem bu akşam biraz hamursuz çorbası yaptı. Yağmurlu havalar için mükemmel."

"Kulağa harika geliyor."

"Sen git otur. Ben yemeğini getireyim." Ben ön kapının yanındaki sandalyeye otururken o topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa doğru ilerledi.

Bayan K'nın akşam yemeğimizi getirmesi sadece birkaç dakika sürdü ama Sarai'nin dairesine gittiğimde dizim yanıyormuş gibi hissediyordum. Ter sırtımı nemli hale getirmişti ve gömleğimin sırtıma yapıştığını hissedebiliyordum.

"Merhaba," dedi Sarai mutlu bir sesle, ben kapıyı çalar çalmaz açtı. Gözleri benimkilere ulaşana kadar gülümsedi ve sonra yüzü düştü. "İyi misin?"

Ona iyi olduğumu, endişelenmemesini, önemli bir şey olmadığını söylemeyi ne kadar çok istediğimi anlatamam. Ama bir ter damlasının sırtımdan aşağıya ve bel kemerime doğru aktığını hissettiğimde yüzümü buruşturdum.

"Dizim beni öldürüyor," dedim, şu anda kalbimin her atışında zonklayan yeri işaret ederek. "Cehennem gibi şişti."

"Oh hayır." Koluma uzandı. "İçeri gel ve otur."

Onu içeri kadar takip ettim ve çorbayı tezgahın üzerine koydum. Ön kapısı mutfığa açılıyordu ve ben etrafıma bakıp pencere kenarındaki küçük saksı bitkilerini ve tezgahın ortasında duran, ortasında tek bir elma bulunan meyve kasesini inceledim. Küçük oturma odasına doğru ilerledik ve en az otuz yıllıkmış gibi görünen çirkin kanepeye ve pahalı ve çok büyük televizyona bakıp sııttım. Kadın önceliklerini sıraya koymuştu. Sarai kanepeyi işaret etti ve oturmamı bekledi. Sonra tek kelime etmeden öne doğru eğildi ve ayakkabılarımı çıkardı, böylece ayağımı nazıkçe sedirin üzerine kaldırabildi.

"Bu iyi mi?" diye sordu işi bittiğinde.

Dizimdeki baskı şimdiden biraz daha azalmıştı ve rahatlayarak iç çektim. "Evet. Bunun yardımı oldu. Bu kanepe görüldüğünden daha rahat."

"Biliyorum, değil mi?" dedi kocaman gülümseyerek. "Bunu bir garaj satışında buldum. Güzel değil ama içine oturduğunuzda sıcak bir kucaklama hissi veriyor."

Tarifine güldüm.

"Bu kadar acı çekerken buraya geldiğine inanamıyorum," dedi omzuma vururken. "Hastanede ya da en azından evde yatakta olmalıydın."

"Seni görmek istedim," diye yanıtladım elini tutarak. "Ve o kadar da kötü değil."

"S e n d e "-şakağını işaret etti ve yüzünü buruşturarak şakağına vurdu - "Ter. Tam burada."

"Kahretsin," diye mırıldandım, yüzümü silmek için uzandım.

"Ben yemeğimizi getireyim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ne getirdin? Biraz su ister misiniz?"

"Bana hizmet etmek zorunda değilsin," diye karşı çıktım, bacağıma sedirden kaldırmak için öne doğru eğildim.

"Kımıldama," diye emretti. "Orada kal."

"Sarai," dedim, hayal kırıklığım sesimin normalden daha alçak çıkmasına neden oldu. "Alex," diye taklit etti aynı tonda.

Başımı kanepeye yasladım ve kaşlarımı çattım. Akşamımızın tam olarak böyle geçmesini hayal etmemiştim. Onun evine benimle ilgilen sin diye gitmemiştim. Ona yemek götürmek, güzel bir şeyler yapmak istemiş tim çünkü ne kadar meşgul olduğunu biliyordum. Onun yerine, o beni bekliyordu.

Hepimizi oturma odasına yerleştirmesi sadece birkaç dakika sürdü, çorba kaselerimiz ve su bardaklarımız kanepede aramızdaki küçük bir tepsideydi. Sarai bana dönük oturdu, sırtını kanepenin koluna dayadı ve bir bacağına altına katladı.

"Bacağına nasıl incittin?" diye sordu kasesini kaldırırken. Her iki kâsenin de etrafında bir çeşit küçük Koozie vardı ve yemeğimi alırken benimkine daha yakından baktım.

"İkinci vitese geçerken dizimi burktum," dedim iç çekerek. Sesim aptal gibi çıkıyordu.

"Kulağa acı verici geliyor," diye mırıldandı ve çorbasından bir ısırik almadan önce kaşığına hafifçe üfledi.

"Aptalcaydı," diye pişmanlıkla itiraf ettim. "Şaka yapıyordum ve geri tepti."

"Sence nesi var? Bir doktora görünecek misin?"

"Evet, yarın gideceğim." Çorbamdan bir ısırik aldım ve gözlerim dehşet içinde kocaman açıldı. Sıvı o kadar sıcaktı ki erimiş lav gibiydi. Yutmadan önce bir an için boğuldum. "Lanet olsun," diye soluk soluğa kaldım, hemen su bardağına kaptım ve büyük bir yudum aldım. "Bu kadar sıcak olduğunu fark etmemiştim."

"Çok özür dilerim," diye özür diledi Sarai, yüzünü buruşturarak. "Kase kazakların sizi yemeğin olduğundan daha soğuk olduğu konusunda ne kadar yanılttığını unutmuşum."

"Kase kazak mı?" Dudaklarım seğirerek sordum.

Sarai iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. "Peki, onlara ne diyorsun?"
"Koozies?"

"Onlar bira kutuları için," diye karşı çıktı. "Ve bunlar daha güzel."

"Neden kase kazak alıyorsun ki?" Üzerine üfleyebilmek için bir kaşık çorbayı kaldırarak sordum.

"Onları ben almadım." Başını salladı. "Geçen yıl iş yerindeki gizli Noel Baba'mdan almıştım."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Ne?" diye sordu, biraz gülerek.

"Noel Baba mı?"

"Muhtemelen Yahudi olduğumu bilmiyorlar," dedi omuz silkerek. "Neden bir şey söylemiyorsun?" Kıkırdarak sordum.

"Çünkü o zaman gizli bir Noel Baba hediyesi alamazdım," dedi, ağzının kenarlarında muzip bir gülümseme oynayıyordu.

"Belki sekiz tane alırsın," diye işaret ettim.

"Muhasebecilerle çalışıyorum," diye cevap verdi. "Birine sekiz hediye alamayacak kadar ucuzlar."

Güldüm.

"Acılarını anlıyorum," dedim. "Noel çok pahalı oluyor! Kalabalık bir ailem var, bu yüzden masraflar artıyor."

"Sadece teyzem ve amcam var," diye cevap verdi. "Ama genellikle komşular için de küçük bayram hediyeleri hazırlarız."

"Oldukça sıkı bağlı bir topluluk, ha?" Ben sordum.

"Az bile söylemişsin," diye şaka yaptı Sarai. "Üç kapı öteden bir komşunuz *sizi kutsasın* diye bağırmadan hapşıramazsınız."

Kıkırdadım.

"Güzel bir şey," diye itiraf etti. "Gençken beni deli ediyordu ama şimdi özlüyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Eskiden ailemin her zaman işime burnunu sokmasından nefret ederdim, ama şimdi kendimi onlara bir şeyler söylemek için ararken buluyorum."

"Öyle mi?" diye cevap verdi kayıtsızca. "Onlara benden bahsettin mi?"

Gülümsedim, önce yere sonra bana bakıp cevap beklerken onu izledim. "Evet," dedim sonunda.

"Şey," diye ağzından kaçırdı, kaşlarını kaldırarak. "Ne dedin sen?"

"Bir kadınla tanıştım," diye yavaşça cevap verdim. "Ve o akıllı ve güzel

ve benim için fazla iyi."

Kızardı ve tekrar çorbasına baktı. Kahretsin, çok tatlıydı. "Aslında," dedim. "Kız kardeşim ve baldızım bizim

Kahvaltı randevusu beni arkadaş bölgesine koyacağın anlamına geliyordu." "Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Görünüşe göre, kahvaltı bir randevu değil."

Omuz silktim. "Bana randevu gibi geldi," dedi sessizce.

"Ben de," diye mırıldandım ve uzanıp kalçasını sıktım.

Çorba kâselerimiz boşaldıktan ve o küçük masayı kanepeden kaldırdıktan sonra uzun süre oturup konuştuk. Çok meşgul olmasına rağmen akademisyenlikten hiçbir şey olmamış gibi sıyrıldığını öğrendim. Çalıştığı yeri sevmiyordu ama birlikte çalıştığı insanları seviyordu ve bu şimdilik yeterliydi. Missouri'de sadece birkaç iyi arkadaş vardı ve Hailey onun en iyi arkadaşıydı ama son zamanlarda neredeyse hiç konuşmuyorlardı çünkü Sarai Sean'a katlanamıyordu ve bunu saklamakta zorlanıyordu.

Sarai komik ve alaycıydı ama kötü bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Zekiymiş, ama benden daha zeki olduğundan hiç kuşku olmamasına rağmen çok bilmiş gibi davranmazdı.

"Çok güzelsin," dedim, ona bakarken başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi gülümseyerek. Tartışma ya da övünme yoktu, sadece kendi değerine güveniyordu. "Ben de seni çok yakışıklı buluyorum," dedi alaycı bir tavırla.

"Teşekkür ederim," diye taklit ettim. Ama iltifatlar konusunda onun kadar rahat değildim ve dudaklarımdan kaçan küçük kahkahayı durduramadım.

"Utaniyor musun?" diye sordu şaşkın bir kıkırdamayla. "Bay Kendimden Çok Eminim?"

"Utanmıyorum."

"Evet, öyle. Neredeyse kızarıyorsun!" Ayağını kanepeye uzattı ve ayak parmaklarıyla beni biraz dürttü. "Onu randevu için reddettiğime inanamayan adama ne oldu?" diye alay etti.

"Bir numara," dedim, o çekip gitmeden ayağını yakaladım. Parmağımı ayağının altında gezdirerek kıvrınmasını sağladım. "Ben utanmıyorum. Ve ikincisi... evet, gerçekten çok şaşırdım." O homurdanırken ben güldüm.

"Ne?" diye sordum. İki elimle ayağına masaj yapmaya başlayarak

sordum. "I

pek geri çevrilmiyor."

"Ha!" dedi, her ikisine de ulaşabilmem için diğer ayağını kaldırırken daha da rahatladı. Kanepeye uzandı ve kollarını başının arkasında kavuşturarak bir yastığa yaslandı. "*Herkesin* tipi değilsin."

Gözlerine baktım, yüz ifadem tamamen donuktu ama cevap vermedim.

Yanıt olarak yine homurdandı ve ayak parmaklarını oynattı. Çıkardığı o küçük homurtu sesini seviyordum; çok sevimliydi.

"İlgilenmediğini düşündüğüm birine genellikle çıkma teklif etmem," dedim omuzlarımı silkerek.

"Reddedilme korkusu, ha?" dedi küçük bir kahkaha atarak. "O gece ilgilendiğim izlenimini nereden edindin? Çok az konuştuk."

"Aslında," diye cevap verdim, ayağını sıkarak, "insanların sınırlarına saygı göstermeye çalışıyorum. Birinin ilgisini çekmediğimi düşünüyorsam, pas atarak onu rahatsız etmek istemem. Ve sen o gece ilgiliydin.

-"Resmen bakıyordun."

Hemen ayağa kalktı. "Değildim!"

"Elbette öyleydin. Yemek yerken gözlerinin başımın yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum." Saçmalıyordum. Restoranın içindeyken beni neredeyse hiç fark etmemişti. Dışarı çıkana kadar bir şansım olabileceğini düşünmemiştim.

"Belki de sofra adabınız berbat olduğu içindir," dedi. "Sofra adabım kusursuzdur," diye karşılık verdim. "Suşi yemek zordur yemek çubuklarıyla."

"Eğer başparmağınız varsa hayır," diye cevap verdi aynı hızla.

Güldüm. Elimde değildi.

"Oh, başparmaklarım gayet iyi çalışıyor," dedim sol başparmağımı ayağının kemerine sokarak. "Masaj için mükemmel."

"Ve biz de ukalalığa geri döndük," dedi sırtarak ve kanepede geriye doğru yuvarlandı.

"Ben buna yeteneklerime güvenmek demeyi tercih ediyorum," dedim ve ayaklarını ovarken ona göz kırptım.

"Bunu bir daha yapma," dedi ciddi bir şekilde. Hemen ayaklarını bıraktım.

"Hayır, böyle yapmaya devam et," dedi ayağıyla beni dürterek. "Göz kırpma." "Göz kırpma mı?"

"Hayır. Bu ürkütücü."

Kekeledim, "Ne?"

"Göz kırpma ürkütücü," dedi burnunu biraz kırıştırarak. "Tuhaf bir şey."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Gerçekten mi?" diye kuşkuyla sordu.

"Evet, gerçekten," diye cevap verdim. "Daha önce kimse bana ürkütücü dememişti."

"Ürkütücü değilsin. Sadece göz kırpyorsun. Herkesin tuhaf amcasının evrensel rahatsız edici hareketi gibi," dedi, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," dedim iç çekerek ve ona gülümsedim.

"Ama bu ilişkinin egom için iyi olup olmadığından emin değilim."

"Belki," diye kabul etti. "Ama eminim kişiliğin katlanarak geliyordur."

Yüce Tanrım, eşimle karşılaşmıştım.

Bölüm 6

SARAI

Alex inanılmazdı. O konuşurken mutlulukla ona baktım, ayaklarım hâlâ onun kucağındaydı.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandı, ellerini havaya kaldırarak, "yemeğinize bir sürü tuz ve biber koyuyorsanız, onu pişiren kişiye berbat olduğunu söylüyorsunuz demektir."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım ve gülerek onu işaret ettim. "Bazı insanlar diğerlerinden daha baharatlı şeyleri sever."

"İyi," dedi. "Ama tuz? Hadi ama."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. "Kesinlikle," dedi memnuniyetle.

"Tamam, bir şeylerin peşinde olabilirsin."

"Öyleyim." Biraz kıpırdandı, sonra tekrar ayağımı yumuşakça ovmaya başladı. "Bir sürü baharat eklemek kabalık olur."

"Peki ya çeşniler?" Düşünceli bir şekilde sordum. "Başlamayayım bile," dedi hışımla.

Sohbetimizin nasıl yemek tartışmasına dönüştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bundan ne kadar keyif aldığımı inkar edemezdim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi seviyordum, küçük şeyleri bile. Yine de yüzümdeki gülümseme, rahatlamaya çalışarak tekrar yer değiştirdiğinde soldu.

Alex gece ilerledikçe daha da solgunlaşmış, bronz tenini hastalıklı bir görünüme büründürmüştü. Bunu görmezden gelmeye ya da belki de benden saklamaya çalışıyordu ama yaklaşık on beş dakika içinde onuncu kez yer değiştirdiğinde, onu fırçalayamadım.

Artık ne kadar acı çektiği bir yana.

"Eve gitmen gerek," dedim usulca, yumurtaya ketçap koyma konusundaki fikrini keserek.

"Ne?" diye sordu şaşkın bir kahkahayla.

"Bacağıın yukarıda yatakta olman gerekiyor." Ayaklarımı kucağıından çektim ve kanepeye oturdum. "Ya da hastaneye git."

"Gecenin bir yarısı hastaneye gitmeyeceğim. Hastaneler acil durumlar içindir."

"Bir şeyler yapman gerekiyor," dedim bacağıını işaret ederek. "Acı çekiyorsun."

"Sorun değil," dedi ve endişemi başından savdı. "Yatakta iyi olması gerekiyor."

"Senin yatağıında uyuyabilirim," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Beni çıplak bile görmedin," dedim sertçe. "Benim yatağıında uyumayacaksın."

"Tamam." Sırıttı. "Soyun."

"Hayal kurmaya devam et Kazanova," dedim şaşkın bir kahkaha atarak. Genişçe gülümsedi ve abartılı bir şekilde göz kırparak beni kıs kıs güldürdü.

"Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim," diye mırıldandı Alex, ayağıını yavaşça yere indirirken. Ayağı kalkmadı, öylece oturup bana baktı.

"Ben de öyle," diye cevap verdim. "Bir dahaki sefere film ya da başka bir şey izlememiz gerekecek."

"Seni izlemeyi tercih ederim."

"Ah, kardeşim," diye takıldım. "Çok pürüzsüz."

"Zor bir kalabalık," dedi oturma odamdaki var olmayan izleyicilere. Kendini ayağı kaldırdı ve derin bir iç çekti.

"Eve sağ salım varabilecek misin?" Endişeyle sordum. Artık onu kapı dışarı ettiğıime göre, eve kadar arabayla gitmesinin iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim. Kötü durumdaki dizine hiç ağırlık vermiyordu ve yüzündeki gerginliğe bakılırsa ayakta durmakta zorlanıyordu.

"Eve sağ salım varacağım," dedi. Kabadayılık değildi. Sesi nazikti, sanki endişelenmemi istemiyormuş gibiydi.

Onu yavaşça kapıya kadar yürüttüm ve her adımda, geceyi burada geçirmesini isteyip istemediğimi sorguladım. Ama bu nasıl sonuçlanırdı ki? Kanepem ikimizin de rahatça uyuyamayacağı kadar küçüktü - zaten benim uyumama izin vermezdi. Yani... o yanımda uyuyacaktı.

sadece birkaç kez öpüşüp, sarıldığımızda? Uyuyamazdım. Bütün gece ağzım açık horladığımı görecektim ya da yanlışlıkla dizini tekmeleyeceğim diye endişelenirdim.

"Seni yarın ararım," dedi ön kapıma geldiğimizde.

"Doktorun dizin hakkında ne söylediğini bana bildir," dedim. "Peki, hanımefendi."

Elini kapı koluna dayadı ama çevirmedi. Bunun yerine, eğilip beni öperken kendini dengelemek için kullandı.

Güzel bir öpücüktü. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi.

Öpüşmeyle ilgili şöyle bir şey var: Birinin öpüşmeyi iyi yaptığını söyleyebilirsiniz ama bu tamamen öznel. Bir kişi partnerinin dilini neredeyse hiç kullanmadığı için iyi öpüştüğünü söyleyebilirken, başka bir kişi dilini yeterince kullanmadığı için o öpücünün berbat olduğunu düşünebilir. Her şey kimya ve dansla ilgilidir. Öpüşmek bir takım sporudur, biraz verip almak, diğer kişinin istediğini aldığından emin olurken biraz da kendini almaktır.

Tüm bunlarla birlikte, kime sorarsanız sorun Alex'in iyi öpüştüğünden oldukça emindim. Çılgın ya da aceleci değildi; bunalıtmıyordu. Sadece benim ne yaptığımı görmek için bekledi ve aynı şeyi yaptı. Öpücük yavaş ve pürüzsüzdü ve daha derine götürürken ellerinden biri yüzümün yan tarafını kavradı. Çekildiğinde başım neredeyse dönüyordu ve eli yüzümden ayrılırken biraz kekeleyerek adım attım.

"Bu daha da iyi olmaya devam ediyor," dedi boğuk bir sesle. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Bana yemek getirdiğin için teşekkürler," dedim sessizce. "Eve giderken dikkatli ol."

"Tabii ki." Öne doğru eğildi ve başımın üstünü öptü, sonra da gitti.

Uzun bir süre kapının hemen içinde durdum. Normalde onu pencereden izlerdim ama kamyonetine doğru topalladığını görürsem onu tekrar içeri çağırmaktan korkuyordum. Henüz yatıya kalmaya hazır değildim. Değildim işte. Alex'ten çok hoşlanıyordum ama biriyle yatmak hazır olduğumdan biraz daha samimiydi.

Sonunda kapıdan uzaklaştım ve bulaşıkları toplamaya başladım. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ve yüzüm o öpücüğün sıcaklığını hissediyordu. Haklıydı, her şey daha iyiye gidiyordu. İlk öpüşmemiz spontane olmuştu ve

Tatlı, heyecan dolu ama aceleye getirilmiş. Bu seferki yavaş ve yumuşaktı. Bir lolipop ile bir parça pahalı çikolata arasındaki fark gibiydi: ikisinin de yeri vardı ama çikolata çok daha iyiydi.

Telefonum bir mesajla biplediğinde bulaşıkları kaldırmış ve kanepedeki yastıkları düzeltmişim.

Home. Çıplak. Yatakta. ;)

Sırıttım.

Yatakta güvenle çıplak olmana sevindim. Dizin nasıl?

Şişmiş.

Bu gece uzak durmalıydın, muhtemelen daha da kötüleştirdin. Buna değdi.

Dairenin ışıklarını kapatıp yatak odasına doğru ilerlerken yüzümdeki baş döndürücü gülümsemeyi engelleyemiyordum. En son ne zaman elimde iyi bir kitap olmadan evde otururken bu kadar eğlendiğimi hatırlayamıyordum.

Telefonumu yatağın üzerine attım, kıyafetlerimi çıkardım ve iç çamaşırlarımla banyoya yöneldim. Yatmadan önce her zaman yüzümü yıkar ve dişlerimi fırçalardım. Bu, küçük bir kızken başladığım bir ritüeldi. Eğer bu iki şeyi yapmazsam, uykuya dalamadığımı fark ederdim. Bunun yerine, yataktan sürünerek çıkıp bunları yapana kadar kafama takardım.

Aynada kendimi gördüğümde donup kaldım.

Alex bana akşam yemeği için mesaj attığında, o gelmeden önce her şeyin derli toplu olduğundan emin olmak için acele etmiş, birkaç sivilceye leke tedavisi uyguladığımı tamamen unutmuştum. enemdeki iki küçük beyaz lekeye dehşet içinde baktım, biri öpüştüğümüzde Alex'in ellerinden bulaşmıştı.

İnleyerek diş fırçamı çıkardım ve aynada kendime bakarak fırçalamaya başladım.

Yatağa girdiğimde Alex'e mahcup bir mesaj gönderdim.

Yüzümde bir şeyler olduğunu neden söylemedin?! Haha

Hemen mesaj attı. Öyle mi? :p

Cevap olarak bir yüz-elmacık emojisi gönderdim.

Neden seni utandırayım ki? Önemli değil, bebeğim.

Bu sevecenlik karşısında midem bulandı.

Bir dahaki sefere haber ver. LOL

Yapacağım, diye cevap verdi. Sonra başka bir mesaj geldi.

Biraz dinlenmeye çalışacağım. İyi uykular, güzelim.

Battaniyeleri çeneme kadar çekerken, tüm bunların nereye varacağını merak ediyordum. Ben romantik biriydim; sonsuza dek mutluluğa ve hayatınızın geri kalanında birlikte olacağınız kişiyi bulmaya inanırdım. Bunun gerçekleştiğini görmüştüm. Bu *o muydu?*

Henüz hazır değildim. Önümüzdeki birkaç yılın planını yapmıştım ve hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişiyi bulmadan önce mezun olup kariyerime yerleşmeyi planlıyordum. Endişe midemi bulandırıyor. Belki planı biraz değiştirebilirdim. Sanki taşa oturtulmuş gibi değildi ve zamanlama yanlış olduğu için Alex'e veda etmek istemediğimi biliyordum.

Alex'le henüz seks bile yapmamıştım ve aramızdaki bu şey daha önce karşılaştığım her şeyden farklı hissettiriyordu. Aramızda bir rahatlık vardı, sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi garip bir his. Bana gülümsediğinde gözlerinin yanlardan nasıl kırıştığını düşünerek uykuya daldım.

* * *

"Alex'le görüşüyorsun!" Hailey, işletme-iletişim sınıfımızda yanımdaki koltuğa kayarak otururken mutlu bir şekilde şarkı söyledi. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü henüz anlatacak bir şey yok," diye cevap verdim, yüzündeki yaralı ifadeye gülerek. "Birkaç kez takıldık."

"Sean, Alex'in ona ikinizin birlikte olduğunuzu söylediğini anlattı," dedi sessizce, sanki bana büyük bir sır veriyormuş gibi.

"İlginç," dedim tek kaşımı kaldırarak. Konuşmuş olmalarına bile şaşırmıştım. Fark ettiğim kadarıyla Alex, Sean'dan hoşlanmıyordu.

Sonraki üç saat boyunca profesörümüzün konu ile o hafta sonu izlediği bir film arasında kurduğu bağlantıları dinledik. Anlattıklarının hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama biz yine de onu dinledik. Kâğıtlarımıza not veren oydu ve konudan tamamen uzaklaştığını belirtmeyi göze alamazdık. Ayrıca, Profesör Morrow'u severdim. Bana New York'taki komşularımdan birini hatırlatıyordu. Yaşlı adam zamanının çoğunu yalnız geçirirdi ve ne zaman bir misafiri olsa, tüm ziyaret boyunca konuşur, misafirinin tek kelime etmesine bile izin vermezdi.

"Eee?" On beş dakika ara verdiğimizde Hailey sordu.

"Peki ne?" Çantamdan bir elma ve biraz kraker çıkararak sordum. "Peki, siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Sanırım."

"*Tahmin* ettin mi?" diye sordu, sanki fazladan bir başım çıkmış gibi bana bakarak. "Heyecan nerede? Neşe nerede? Dram nerede?"

Elmamdan bir ısırik alarak, "Sende ikimize yetecek kadar drama var," diye cevap verdim. Hailey her zaman dramatik biriydi. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk - o benim tam zıttımdı.

"Oh, her neyse." Elini sallayarak sözlerimi sildi süpürdü. "Birbirinize aşık olduğunuza inanamıyorum. Ve hepsi o çifte randevu yüzünden."

"Çifte randevu değildi," dedim yemeğimin etrafında başımı sallayarak. "O gece onu reddettim."

"Ne?" Gözleri o kadar büyüdü ki sanki kafasından fırlayacak gibiydi. "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü meşgulüm."

"Kimse o kadar meşgul olamaz," diye karşı çıktı krakerlerimden birini çalarken. "Alex lanet olası bir tek boynuzlu at gibi. Bir tek boynuzlu ata çok meşgul olduğunu söyleyemezsin; sadece izin verdiği sürece onun ihtişamının tadını çıkarırsın."

"Bence ona çok fazla kredi veriyorsun," dedim biraz gülerek. "O sadece bir erkek."

"Tek boynuzlu at," diye yanıtladı inatla. "Yakışıklı, evet."

"Güneşten daha sıcak mı demek istiyorsun?" "Ve büyüleyici."

"Bir rahibeyi cüppesini çıkarmaya ikna edebilirdi. Müzik eşliğinde. Bir direğin üzerinde."

Bir kahkaha patlattım, elmayı yerken boğuldum. "Kes şunu," dedim hırıltılı bir sesle. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi bana bir kraker göstererek.

"Şey, beni hiçbir şeyden soyunmaya ikna etmedi," dedim omuz silkerek.

"Hayır," diye fısıldadı, ağzı açık kalmıştı. "Ona henüz vurmadın mı?"

"Iyy, öyle deme." Burnumu kırıştırdım.

"İnsanlara birlikte olduğunuzu söylüyor ve daha seks bile yapmadınız mı?" diye fısıldayarak sordu, konuşmamızın yönünü değiştirmeye çalışmamı tamamen görmezden gelerek. "Vay be."

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," diye omuz silkerek cevap verdim.

Alex'le hafta sonu buluşma fırsatımız olmamıştı. Ben

Okul ödevlerine tamamen boğulmuştum ve kendimi evde kalıp bunları yapmaya zorladım. Aklım sürekli Alex'te takılı kalırken derslerime ve işlerime odaklanmak giderek zorlaşıyordu. Antrenman sırasında ACL'sini burktuğu ortaya çıktı. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama normale dönmesi için fizik tedavi görmesini gerektirecek kadar ciddi olduğunu biliyordum. İyileşene kadar onunla ilgilenmek ve birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenirken kanepede rahatlayarak daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Ve açıkçası, seks yapmak istiyordum. Bunu itiraf edebilirim. Onu çıplak görmek ve ona her türlü kirli şeyi yapmak istiyordum.

Henüz doğru zaman değildi. Umarım yakında olur.

"Bu hafta akşam yemeğine gelmelisiniz," dedi Hailey, sanki aklına gelen en iyi fikirmiş gibi. "Kahretsin, işemem lazım. Hemen dönerim."

Aceleyle çıktı ve ders tekrar başlamadan önce asla geri dönemeyeceğini biliyordum. Neyse ki Profesör Morrow, Hailey'e kuş beyinli torunu gibi davranıyor ve geç kaldığında onu asla azarlamıyordu.

Öğrenciler odaya geri dönmeye başladığında atıştırmalıklarımı bir kenara koydum. Kahretsin, Hailey ve Sean'la yemek yemeyi gerçekten istemiyordum ama bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de Hailey'nin bunun peşini bırakmayacağını biliyordum. Eğer ona hayır demezsem, plan yapana kadar bana tekrar tekrar hatırlatacaktı.

Sean'la yemek yeme düşüncesi bende ağlama isteği uyandırdı. Tamam, belki ağlamak değil ama hoşlanacağım şeyler listemde oldukça alt sıralardaydı. Tam bir ahmaktı ve arkadaşımın hiç tanışmamış olmasını diliyordum. Hailey son zamanlarda onun hakkında konuşmayı bırakmıştı ve bunun nedeninin söyleyecek iyi bir şey olmaması olduğuna emindim. Onun en büyük hayranı olmadığımı biliyordu ve sanırım onun aleyhinde bir şey söylemekten ve onun hakkındaki düşüncelerimi daha da kötüleştirmekten korkuyordu.

Neyse ki Hailey, Profesör Morrow konuşmaya başlamadan önce geri dönemedi ve yerine geçtiğinde tüm sınıf sessizliğe gömülmüştü. Akşam yemeğini tekrar gündeme getirme fırsatı olmadı.

* * *

İki gün sonra Alex'le birlikte Sean ve Hailey'nin küçük evine doğru giderken, "Tam bir pislik," diye mırıldandım.

Hailey'nin yemek davetini cevapsız bırakmayacağını tahmin ettiğimde haklıydım. Sean'ın Alex'e ne olduğunu sormasını beklemiyordum.

Yine de.

"Bu gece içmediği için muhtemelen en iyi davranışını sergileyecektir." Alex uzandı ve elimi tutabilmek için parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"İçmediğini nereden biliyorsun?" Alex'in başparmağının elimin arkasında gezinmesini izleyerek sordum.

"Yarın bir kondisyon testimiz var," dedi. "Ve eminim ki başarısız olmak istemiyordur."

"Bu senin için nasıl olacak?" Dizine bakarak sordum. Dizlikle sarılmıştı ve Alex artık neredeyse hiç topallamıyor olsa da hâlâ ağrıyor gibi görünüyordu.

"Benim için test yok," diye yanıtladı Alex. "Sadece bir süre fizik tedavi göreceğim." "*Antrenman* sırasında incittiğine inanamıyorum," diye takıldım.

"Evet, Evet." O sırttı. "At en az I var dışarı . o softball taahhüdü olsa da. Artık Salı ve Cuma günlerimiz var."

"Ve onu Hailey ve Sean'ın evinde geçireceğiz," diye cevap verdim iç çekerek.

"O kadar da kötü olmayacak," dedi biraz gülerek. "Akşam yemeği yiyeceğiz ve sonra gideceğiz."

"Onunla hâlâ nasıl arkadaş olduğunu anlamıyorum." Başımı koltuk başlığına yasladım. "O korkunç bir insan."

"Değilim," dedi bana bakarak. "Ama Hailey senin arkadaşın, o yüzden gitmek istersin diye düşündüm."

"Oh," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Alex, "Partiden önce Sean'ın nasıl bir pislik olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Ama genelde dallamalarla takılmayı alışkanlık haline getirmem. Pek bana göre bir şey değil."

"Doğru," diye mırıldandım, Hailey'nin partisinde beni taciz eden adamlar nasıl başa çıktığını düşündüm.

Birkaç dakika sonra eve yanaştık ve Alex kamyonu kapatır kapatmaz kapı koluma uzandım ama fazla uzaklaşmadım çünkü Alex elimi ters yöne doğru çekiyordu.

"Hey," dedi sessizce, bana gülümseyerek. "Buraya gel."

Ona doğru eğildim ve boştaki eli saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken küçük bir iç çektim.

"Seni özledim," dedi dudaklarıma karşı.

Öpücük kısıydı ama son öpücüğümüzle aynı etkiye sahipti.

benim evimde paylaştı. Dudaklarını dudaklarımdan çeker çekmez küçük çizgi kalpler kulaklarımdan çıkıp başımın etrafında uçuşsaydı hiç şaşırmazdım.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim, öne doğru eğilip dudaklarımı tekrar onunkilere değdirdim. "Neden bunu atlamıyoruz ve daireme geri dönebiliriz-"

Sözlerim onun iniltisiyle kesildi ve ben de güldüm.

"Haksızlık," dedi, beni sert ve hızlı bir şekilde öperek tamamen çekildi. "Ama umarım yemeğimiz biter bitmez seni omzuma atacağımı ve senin evine geri döneceğimizi biliyorsundur."

Kamyonetten inerken sııttım.

Ön kapıya doğru yürürken Hailey, "Geldin demek," diye seslendi. Önlüğüyle orada duruyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Geldik," diye seslendim ona doğru ilerlerken. "Besle beni, açlıktan ölüyorum!"

"Oh, kahretsin." Bana sahte bir endişeli bakış attı. "Muhtemelen buraya gelmeden önce bir şeyler yemeliydin."

"Selam çocuklar," dedi Sean yatak odasından çıkarken. Saçları yeni uyanmış gibi dağınıktı.

Alex, "Bizi ağırladığınız için teşekkürler," dedi ve Sean'ı yumruklamak için öne doğru uzandı.

"Hey, Sarai," dedi Sean başını sallayarak.

"Evet," dedi Hailey, ayak parmaklarının ucunda biraz zıplayarak.

"Spagetti yaptım. Umarım herkes için sorun olmaz?"

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim, Hailey'e içtenlikle gülümseyerek.

Masaya oturduk ve Hailey'nin bize servis yapmasına izin verdik, çünkü her şeyi gerçekten kendisi yapmak istiyordu. Sean'la benim aramda oturduğunda Alex'e minnettar bir bakış attım. Hailey yemek kaselerini yerleştirmeye başladığında aslında oldukça etkilenmişim. Her şey harika görünüyordu ve hepsini masayı şenlikli gösteren dekoratif tabaklara koymuştu. Dondurulmuş atıştırmalık yiyeceklerin mutfaktaki her yüzeyi kapladığı parti gecesinden çok farklıydı.

Sadece birkaç dakikadır oradaydık ama Hailey oturduğunda biraz rahatlamıştım.

Yemeye başladığımızda her şey boka sardı.

"Bunun içine ne koydun?" Sean sessizce Hailey'e sordu. Hemen dikkatimi çeken ses tonu ya da sesindeki tonlama değildi. Dikkatimi çeken şey

Hailey kaskatı kesildi ve gülümsemesi hafifçe paniğe dönüştü.

"Kıyma," dedi usulca. "Ve eve getirdiğin sos." "Eve soğan ve sarımsak da getirdim."

"Onlar orada," dedi Hailey başını sallayarak. Omuzları bir an için gevşer gibi oldu.

"Ve sosis," dedi.

"Sosis kullanmadım," dedi. Bana ve Alex'e bakıp hafifçe omuz silkti.

Sean sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Sosis spagetti içindi," dedi.

"Bu sefer kullanmadım," dedi basitçe. Bir parça sarımsaklı ekmeğe uzandı ve onu kasıtlı olarak tabağına koydu.

"Tanrım," dedi Sean iç çekerek ve neyle karşı karşıya olduğuna inanamıyormuş gibi bize bakarak.

"Güzelmiş," dedi Hailey parlak bir sesle. "Ben denedim." Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Aslında tamamen başardım."

Ben de gülümsedim ama vücudumdaki her kas gergindi. Neden sosis ekmediğini biliyordum -çünkü ben domuz eti yemiyordum- ama nedense bunu Sean'dan saklamaya çalışıyordu. Beni korumaya falan mı çalışıyordu? Bu düşünce midemde bulantıya neden oldu.

"Sosisle daha iyi olurdu," diye yakınan Sean, Hailey'nin gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu.

Çenemi kapalı tutmak için gerçekten çok uğraştım. Bunu aylardır yapıyordum, fikirlerimi kendime saklıyordum. Ama akşam yemeğiyle ne kadar gurur duyduğunu öğrendiğimde Hailey'nin yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu görmek beni çileden çıkardı.

Sean'a bakarak, "Yahudi olduğum için içine sosis koymadı," diye bağırdım. Alex'in eli dayanışma ya da uyarı amacıyla bacağımda sıkılaştı, hangisi olduğundan emin değildim. "Ben domuz eti yemem."

Masada öyle bir sessizlik oldu ki, iğne atsanız yere düşmezdi.

Sean sonunda ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak, "Oha," dedi. "Ateşi kesin." Sanki bütün bunlar büyük bir şakaymış gibi güldü. "Yahudi olduğunu bilmiyordum."

Cevap verme zahmetine bile girmedim. Patlamamın Yahudi olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Çok kızmıştım çünkü o tam bir pislikti. Çünkü arkadaşımı utandırmıştı. Çünkü Hailey yaptığı yemek için çok heyecanlıydı ve o bunu mahvetmişti. Çünkü o

onun duygularına hiç saygı duymuyorsun.

"Artık biliyorsun," dedi Alex, yemeğine dalmadan önce kalçamı bir kez daha sıkarak Sean'a.

"Bu ekmek gerçekten çok güzel," dedim Hailey'e, konuyu değiştirerek. "Margarinle yaptım," dedi bana sessizce. "Süt ürünü yok."

Et ve süt ürünlerini asla aynı öğünde yememek gibi daha katı koşer kurallarına uymadığımı biliyordu ama her ihtimale karşı ikisini karıştırmadığından emin olmuştu. Ona sadece aramızda kalacak minnettar bir gülümseme gönderdim. En iyi arkadaşım akşam yemeğimiz için çok düşünmüştü ve gecenin onun hayal ettiği gibi gitmemesinden nefret ediyordum.

Alex, Sean'la birlikte çalıştıkları biri hakkında konuşmaya başladı ve ben de yemeğimi yerken kendimden geçtim. Gerçekten güzeldi. Hailey'nin mutfakta nasıl bir felaket olduğunu düşününce gerçekten etkilendim.

Yemekten sonra, Sean Alex'e müstakil garajda bir şeyler gösterirken ben de Hailey'ye bulaşıklarda yardım ettim.

"Hep böyle midir?" Ona bir tabak uzatarak sordum.

"Hayır," dedi hafifçe başını sallayarak. "Sanırım bu gece her şeyin yolunda gitmesini gerçekten istiyordu."

"İyi gittiler," diye cevap verdim. "Gerçekten iyi iş çıkardın."

"Öyle mi?"

"Evet."

Birlikte çalışırken birkaç dakika sessiz kaldık.

"Seninle bu şekilde konuşmamalı," dedim sonunda, odadaki fili daha fazla görmezden gelemeyerek.

"Biliyorum." İçini çekti. "Ama o her zaman böyle değil. Sadece biz olduğumuzda onu göremiyorsun. Çoğu zaman çok tatlı biri."

"Bu onu telafi etmez-"

"Sadece arkadaşlarının yanındayken böyle," diyerek sözümü kesti. "Sanırım biraz güvensiz ya da öyle bir şey."

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındasın, değil mi?" İnanamayarak sordum. "Kendini kötü hissettiği için seni aşağıladığını mı söylüyorsun? Bu senin için sorun değil mi?" Duyduklarıma inanamıyordum.

"Anlattığın kadar kötü değil," dedi usulca, adamların içeri girdiğini duyduğumuzda. "Şimdi dramatik olan kim?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama omzunun üzerinden endişeyle baktığında tekrar kapattım. Belli ki Sean'ın konuşmamızı duymasını

istemiyordu.

konuşma.

"Hey, güzelim," diye mırıldandı Alex, ben temiz bir tavayı tezgâha koyarken arkamdan geldi. "Gitmeye hazır mısınız?"

Rahat bir nefes alıp başımı salladım ve mutfak havlusuyla ellerimi kuruladım. Geceyi kısa kesen kişi olmayı gerçekten istemiyordum ve Alex bana mükemmel bir çıkış yolu sunuyordu.

"Biz eve gidiyoruz," dedim Hailey'e ve ona sıkıca sarıldım. "Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Geldiğin için teşekkürler," dedi sessizce, beni sıkarak. "Bir dahaki sefere senin evine geliriz, olur mu?"

Bunun yüz ömür boyunca asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de başımı salladım. Hailey'e kapımız her zaman açıktı ama Sean'ı kendi alanımda istemiyordum.

Alex'i ön kapıya kadar takip ettim ve kanepeden paltolarımızı almak için durduğumuzda Sean mızızlanmaya başladı.

"Dostum, şimdiden gidiyor musunuz?" diye sordu. "Daha çok erken."

Alex elini sırtıma koyarak, "Sarai'nin sabah işe gitmesi gerekiyor," dedi.

"Biz de öyle," diye cevap verdi Sean.

Alex, "Yarın görüşürüz," diye cevap verdi. "Hoşça kal, Hailey."

"Geldiğin için teşekkürler Alex," diye seslendi mutfaktan.

Sean ayağa kalkarken, "Yakında tekrar gelmeniz gerekecek," dedi. "Merak etmeyin, bir dahaki sefere dışarıdan sipariş veririz." Kıkırdadı ve ben onu yumruklamak istedim.

"Evet, belki," dedi Alex, ben bir şey söyleyemeden beni evin dışına yönlendirerek.

* * *

Daireme dönüş yolculuğumuz sessizdi.

Arkadaşım için o kadar kızgın ve üzgündüm ki ağlamak istedim. Neden Hailey kaldı mı? Neden ona davranışını haklı çıkarmaya çalıştı? Hiçbir şey anlamadım.

Arabayı sürerken Alex'i izledim. Sean'da olmayan her şey onda vardı. Bana sürekli iltifat ederdi. Bay ve Bayan K'nın restoranındaki garsonlardan, bazen apartmanımın en ucunda toplanan evsiz adama kadar herkese saygılı davranırdı. O yapmadı

Ve hiçbir zaman, ona mesaj atmadığımda ya da aramayı unuttuğumda bile beni kötü hissettirmedi.

Alex arabasını park yerine çekerken, "Pekâlâ," dedi. "Bu tam bir rezaletti."

Sesi o kadar sakın, o kadar ciddiye ki kahkahayı patlattım.

"Bu yetersiz bir ifade," diye cevap verdim. "Bunu tekrar yapmaktansa dışıye gitmeyi tercih ederim."

"Tekrar ikinciliğe kaymayı tercih ederim," diye mırıldandı Alex.

"Üç gün üst üste uluslararası uçuş yapmayı tercih ederim," diye cevap verdim.

"Bir ay boyunca her gün baldızımın yemeklerini yemeyi tercih ederim." "O kadar kötü mü?" Ben sordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama eskiden öyleydi. İğrençti."

"Ama yine de yedin mi?"

"Şey, onun duygularını incitmek istemedim," dedi basitçe.

Sanırım o an Alex Evans'a aşık olduğumu anladığım an olabilir.

Bölüm 7

ALEX

Hâlâ içeri gelmemi istiyor musun?" Sessiz kamyonunda otururken sordum.

Bütün gece tam bir kâbus gibiydi. Her şeyi kabul ettiğim ve Sarai'yi de yanımda sürüklediğim için kendimi kötü hissediyordum. Sean'ın Hailey'e davranış biçimi iğrençti ve Sarai'yle tanışmamın onunla olan ilişkiye bağlı olmasından utanç duyuyordum.

"Evet," dedi Sarai, emniyet kemerini çözerken bana küçük bir gülümseme gönderdi. "Yine de içeri gelmeni istiyorum."

Gerginliğimi gizleyerek gülümsedim ve kamyonetten inip kaputun etrafından dolanarak kapısını açtım. Neden bu kadar gergin olduğumdan emin değildim. Aramızdaki kimya elektrikliydi ve seksin de öyle olacağını biliyordum, ama bir yanım yatağa girdiğimizde işlerin kötüye gideceğinden endişeleniyordu. Ya iyi gitmezse? Ya nefret ettiğim bir şey yaparsa? Daha da önemlisi, ya onu tamamen soğutacak bir şey yaparsam? Sarai'den gerçekten hoşlanıyordum ve onun da benden hoşlandığını biliyordum, ama bu bizim için keşfedilmemiş bir bölgeydi ve her şeyin harika olmasını o kadar çok istiyordum ki kendi psikolojimi bozuyordum. Belki de kanepede öpüşmekten başka bir şey olmayacaktı ve ben boş yere endişeleniyordum.

Onu sessizce ön kapıya götürdüm, anahtarlarını alana kadar elini tuttum. Kapının kilidini açıp içeri girerken ellerim kalçalarını buldu ve başparmaklarımı gömleğinin altından sırtının yumuşak tenine doğru kaydardım.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, ışığa uzanarak

mutfaktaki düğme.

"Hayır, teşekkürler." Ceketini çıkarırken ona zar zor cevap verebildim.

Ay ışığı, parmaklarımı boynunun kenarında gezdirirken başının geriye doğru eğildiğini görmeme yetecek kadar parlaktı. Teni çok pürüzsüzdü ve nabzının parmak uçlarımda hızla attığını hissedebiliyordum. Titrediğinde benim için her şey bitmişti. Endişemin her zerresi pencereden uçup gitti.

"Sanki sonsuza dek bekleyecekmişiz gibi geliyor," dedi sessizce, kıpırdamadan, liderliği bana bırakırken.

"Biliyorum," diye inledim, boğazının yan tarafını tadabilmek için saçlarını kenara fırçaladım.

Ellerimi onun etrafında kaydurdım ve karnına doğru düzleştirdim, sonra göğüslerini avuçlarımda tutana kadar yukarı doğru düzleştirdim. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarınca biraz gülümsedim.

"Yatak odası mı?" dedi boğuk bir sesle.

"Eğer oraya varabilirsek," diye kabul ettim.

Küçük bir kahkaha attı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Beni yatak odasına götürürken, keşke ışıkları açsaydık diye düşündüm. Kısa koridordan geçip odasına girdiğimizde adımlarında hiç tereddüt yoktu, başucundaki alçak lambayı yakıp bana doğru dönerken hiç utanmıyordu. Kendine güveni çok seksiydi.

"Prezervatifim var," dedi topuklu ayakkabılarını çıkarırken.

"Ben de öyle," diye cevap verdim, ayakkabılarımla onun hareketlerini yansıtarak. Cebimdeki iki prezervatifi çıkardım ve yatağın üzerine attım.

"Tamam, güzel," dedi yüzünde rahatlamış küçük bir gülümsemeyle. "Önce güvenlik, değil mi?"

"Hiçbir şeyim yok Sarai," dedim ona, pantolonunu çıkarırken ağzım kurumuştı. "İşim nedeniyle sık sık test yaptırıyorum."

"Sanki bir tür seks ticareti yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye alay etti, kot pantolonumu kalçalarımın altına indirirken beni izliyordu.

"Hayır, ama bütün bir müfrezenin belsoğukluğuna yakalandığını düşünebiliyor musun?" diye sordum, kelime ağzımdan çıktığı anda irkildim. Bu hayatımda söylediğim en az seksi şey olabilirdi.

Yüz ifademi doğru okuyarak, "Bu noktadan sonra hiçbir cinsel yolla bulaşan hastalıktan ismen bahsetmeme konusunda anlaşabiliriz," dedi.

"Bence bu iyi bir fikir," diye şaka yaptım, gömleğini kafasına geçirdiğinde son kelimeyi yarıda kestim.

Sütyeni ve iç çamaşırı uyuyordu. Kutsal Tanrım, birbirlerine uyuyorlardı. Aynı anda mor, ipeksi ve dantelliydiler ve bir an için o anda ölebileceğimi ve bunun hayatımın en güzel anı olacağını düşündüm. Sonra bana umutla baktı ve o ipek ve dantelin altında ne olduğunu görmeden bu dünyadan ayrılmamın mümkün olmadığını anladım. Gömleğimi hızla çıkardım ve yere bıraktım, böylece ona bakmaya devam edebilecektim.

"Spor yapıyor," diye şarkı söyledi o sessiz, tiz ses tonuyla. Taklit ettiği şarkıyı tanıdım ve ağzımdan çıkan gergin kahkahayı durduramadım.

"Özür dilerim," dedi, yanakları pembeleşirken garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gergin olduğumda tuhaflaşıyorum."

"Gergin olacak ne var ki?" Göğüs kaslarımı esneterek masumca sordum. Her ikisini aynı anda, sonra sol tarafı, sonra da sağ tarafı esnetirken gözleri göğsümde sabitlenmişti. İleri geri. Sol ve sağ.

Ağzından çıkan kıkırdama şimdiye kadarki en iyi sestir, bu yüzden tamamen gülene kadar yapmaya devam ettim.

"Ne?" diye sordum. Suratını asmamaya çalışıp başaramayınca onu izleyerek sordum. "Komik bir şey mi var?"

"Dur," dedi hırıltılı bir sesle.

"Neyi durdurayım?" Sahte bir şaşkınlıkla sordum, bir an durakladıktan sonra sol göğüs kafesimi zıplıyormuş gibi görünecek şekilde tekrar tekrar esnetmeye başladım.

"Sen delisin," dedi, sesinde kahkaha vardı. Kıkırdayarak yatağa geri düştü.

Yanına gidip üzerine çıktım, ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak ona baktım.

"Hâlâ gergin misin?" Ben sordum.

"Biraz bile değil," diye cevap verdi. Ben aşağı eğilirken o da yukarı eğildi ve dudaklarımız buluştuğunda benim için her şey bitmişti.

Çılgın ellerimin onun üzerinde çok hızlı hareket etmesini engellemeye çalıştım ama başarılı olamadığımı biliyordum. Aynı anda her yerine dokunmak istiyordum. Kalçalarının pürüzsüz derisine, dizlerinin kıvrımına, köprücük kemiğinin kırılğan hatlarına ve kaburgalarının hemen altında beline doğru kıvrılan noktaya... Hepsini istiyordum.

Elleri de hareketsiz değildi. Öpüşürken tırnakları sırtımda geziniyor, kollarımdaki kaslara bastırıyor, beni aşağı çekerken kıcımı kavırıyordu, ta ki birbirimize olabildiğince yaklaşıp kadar.

iç çamaşırı hala üzerinde.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye mırıldandım, dudaklarımı omzuyla boynu arasındaki tatlı noktada gezdirirken. Kulağa bir replik gibi geliyordu, o anın sıcaklığıyla kolayca söylenebilecek bir şeydi ama her kelimesinde ciddiydim.

Arkasına uzandım ve sütyeninin düğmelerini açtım ve sütyenini çıkarmam için bana zaman vermeden kollarından aşağı çekti. Bir an aramızda dolaştı ve ben gülümsedim ama sonra göğüslerini ilk kez gördüğümde ağzımın açık kaldığından emin oldum. Elleri onları örtmeye gitti ve bakışlarım yüzüne kaydı ama parmaklarını o narin tene bastırmasına neden olan şey gerginlik ya da tereddüt değildi. Saf ve basit bir uyarılmaydı. Çok uzun zamandır bakıyordum, bu yüzden onlara kendisi dokunmuştu.

Başımı eğdim ve dudaklarımı kullanarak parmaklarını yolundan çektim, böylece o pembe-kahverengi meme uçlarından birini ağzıma alabildim.

Boxerımı kalçalarımın altına indirilmesine yardım ettim ve eli sikime dolandığında tenine karşı keskin bir nefes aldım. Bir elimi yatağa dayayarak diğer elimle düşürdüğüm prezervatifleri aradım. Bir tane buldum ve gözleriyle buluşabilmek için başımı kaldırdım.

"Acele et," diye mırıldandı. Sadece bir kelime ve yemin ederim dünya bir saniyeliğine eğildi.

Prezervatifi takar takmaz dizlerimin üzerine oturdum ve temasın kesilmesinden dolayı inlemesine neden oldum.

İç çamaşırını çıkardım, o beni sessizce izlerken bacaklarını nazikçe yukarı çekip çıkardım.

Seks benim için hiçbir zaman büyük bir mesele olmamıştı. Saygılıydım ve kadınlara iyi davranırdım ama hiçbir zaman seksten daha fazlası olmamıştı. İyi hissettiren ve eğlenceli bir şey.

Ama Sarai ile seks? Bu oyunu değiştirdi. Bir bağlılık gibi hissettirdi. Bir söz gibi. Paraşütsüz bir uçuşumun kenarından atlamak gibi.

Bacaklarını ayırırken derin bir nefes aldım.

Narin teni kayganlaşmış ve kızarmıştı. Onu tatmak istiyordum ama sonra bacakları etrafımı sarıyor ve onu öpmem için fısıldıyordu.

Öne doğru düştüm ve dirseğimin üzerinde kendimi destekledim, bizi mükemmel bir şekilde hizalarken onu sertçe öptüm. Yavaşça bir itmeyle içine girdim.

Ben çekilip tekrar öne doğru kayarken elleri sırtımı okşadı. Ritmimizi bulduğumuzda yanlarımı kavradılar. Orgazma yaklaştıkça tırnaklarını batırdı ve orgazmın sancıları içindeyken parmakları gevşedi.

Seksin bir başkası için benim için olduğu kadar iyi olduğunu hayal bile edemezdim. Hiç kimse onun hissettiği kadar iyi hissetmemişti; hiç kimse benim yaşadıklarımı yaşamamıştı.

Sarai'nin sessiz bir iniltiyle boşalmasına yetecek kadar uzun süre dayanabildim, başını arkaya atmış ve gözleri odaklanmamıştı. O kadar güzeldi ki. Bitirdiğini anladıktan saniyeler sonra o kadar sert boşaldım ki boğazımın arkasından garip bir ses çıkardım. Muhtemelen daha sonra bu ses yüzünden utanacaktım.

Kendimi onun üzerinde tuttum, nefes nefese kalmıştım, ellerim titriyordu, o ise parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, ben aşağı inerken beni yatıştırıyordu.

"Profesyonel olmalıyız," diye şaka yaparak yana doğru yuvarlandım ve bir kolumu onun beline doladım.

"Biliyorum," dedi sessizce, bilerek, bana doğru bastırırken.

Ne söyleyemediğimi biliyordu. Şakamın gerçekte ne anlama geldiğini biliyordu. Az önce yaptığımız şeyin her şeyi değiştirdiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Artık geri dönüş yoktu. O cini tekrar şişeye koymak imkansızdı.

Orada uzun bir süre sessizce yattık.

"Işığı kapatabilir misin?" diye sordu sonunda.

Uzanıp ışığın kablosunu çektim ve odayı gölgelerle kapladım. "Yeni bir yatağa ihtiyacım var," dedi ve beni yatağıma itene kadar yer değiştirdi. Böylece ellerini ve çenesini göğsüme yaslayabilecekti. "Bu çok gürültülü."

"Öyle mi?" Fark etmemiştim.

"Yan binadaki komşular muhtemelen duyabilir," diye şaka yaptı ve bana orantısız bir gülümseme verdi.

Saçları muhteşem bir karmaşaydı, yüzüne dolanmış ve gözlerinin içine düşmüştü, ben de uzanıp elimle geriye doğru taradım.

"Tanrım, şanslıyım," diye mırıldandım, hayretle ona bakıyordum. "New Yorklu bir kızla Oregonlu bir adamın Missouri'de karşılaşma ihtimali nedir ki?"

Işıl ışıl parlıyordu. "Sanırım ikimiz de şanslıyız," diye cevap verdi, parmakları tenimde küçük desenler çizirken.

Yağmur yağmaya başladığında mutlulukla iç çektim, tanıdık ses beni anında rahatlatı.

Sarai başını çevirip pencereden dışarı bakarak, "Yağmurdan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Bakışlarını takip ederek şaşkınlıkla sordum. "Bayılıyorum. Bana evimi hatırlatıyor."

"Yolları kayganlaştırıyor," diye mırıldandı, başını çevirip bana bakarken. "Üstelik buzlu olduğu ve insanların daha dikkatli olduğu zamanlardaki gibi değil."

"Annenle baban böyle mi öldü?" Sessizce sordum.

Sarai uzun bir süre gözlerimin içine baktı. "Evet," dedi. "Bize çarpan şoför hidrolik fren yaptı ve kontrolünü kaybetti."

"Tanrım, özür dilerim."

"Bir kazaydı," diye devam etti başını hafifçe sallayarak. "Tamamen bir kazaydı ve ikisi de gitmişti."

"Arabada mıydın?" Ben sordum.

"Evet." Dudakları titredi. "Ve tek bir çizik bile almadan oradan uzaklaştım." "Tanrıya şükür," diye fısıldadım, onunla hiç karşılaşmamış olma düşüncesi

İçimde bir kaya parçası.

"O zamanlar seninle aynı fikirde olmazdım," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bu hissi bilirim," diye cevap verdim, parmaklarımı onun üzerinde aşağı yukarı gezdirerek.

Geri. "Ben de annemi genç yaşta kaybettim."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ama her zaman ailen hakkında konuşuyorsun."

"Dokuz yaşındayken evlat edinildim."

"Ne?" Bana sanki iki başım birden çıkmış gibi baktı. "Evlat edinilmekle ilgili hiçbir şey söylemedin," dedi kuşkuyla.

"Hiç gündeme gelmedi..." Bu bahanenin ne kadar yetersiz olduğunu fark ettiğimde sesim kesildi. "Bundan pek bahsetmiyorum."

"Sanki yeni tanışmışız gibi," dedi sessizce. "Sana ailemden, teyzem ve amcamla yaşadığımdan bahsetmiştim."

"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Hiç aklıma bile gelmedi. Mesele şu ki..." Duraksadım, gerekçemi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyordum. "Bunlar benim ailem, tamam mı? Bram ne kadar kardeşimse Kate de o kadar kardeşim. Bu 'işte evlat edinen ailem' değil. 'İşte benim ailem. Evlatlık olduğumdan bahsetmiyorum çünkü onlar sadece benim ailem. Diğer biyolojik ailelerden hiçbir farkı yok ve insanların bunu bu şekilde

görmesini istemiyorum."

"Ama ben *insan* değilim," dedi yumuşak bir sesle.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Sanırım bu noktada bundan bahsetmemek sadece alışkanlık. Özür dilerim. Bunun sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

"Anlıyorum," dedi ve bana küçük bir yarım gülümseme verdi. "İlk annen nasıl vefat etti?"

İlk annem. Kahretsin, bunu sevdim. Pek çok kişiye evlatlık olduğumu söylemedim ama küçük kasabamızda bu yaygın bir bilgiydi ve büyürken insanların bana "gerçek" annemi sorduğu zamanları sayamadım bile. Bundan nefret ederdim. Biyolojik anneme gerçek annem demek evlat edinen annemi küçümsemek anlamına geliyordu. O da beni ve Bram'i doğuran kadın kadar gerçektir.

Sarai cevabımı bekleyerek beni izledi ve birden kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim.

"Kırık bir kalp," diye cevap verdim, sesim ciddiydi. "En azından Bram ve ben hep böyle düşündük."

Sarai küçük bir sempati sesi çıkardı ve göğsümü öptü.

"Bu konuşma şaşırtıcı derecede ürkütücü bir hal aldı," diye şaka yaptım, boğazımı tıkayan duygudan rahatsız olmuştum.

"Bana annenden bahsettiğin için teşekkürler," dedi basitçe, çenesini elinin üzerine koyarak.

"Biliyorsun, Şükran Günü önümüzdeki ay," dedim, konuyu aklıma gelen ilk şeyle değiştirerek. Onun muhteşem yüzünü oluşturan tüm detaylara baktım. Güçlü burnu ve koyu renk kaşları, dolgun alt dudağı ve tenime bastırmaktan pembeleşmiş aşk tanrısı fiyongu üst dudağı. İki ön dişi arasındaki boşluk beni deli ediyordu.

"Evet. Dört gün izin," diye mırıldandı. "Sabırsızlanıyorum."

"Tatil için eve mi gidiyorsun?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek sordum.

"Hayır," diye yanıtladı. "Ailem Şükran Günü'nü hiç bu kadar önemsememişti."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı. "Yani, her zaman yemek yeriz ama büyük bir kutlama falan değil."

Bu benim ailemin yaptığı şeylerin tam tersiydi. Harris ve Evans klanı için her büyük bayram bir kutlamaydı. Baktığımda

uykulu gözlerine bakarken, bir fikir oluştu.

"Benimle Oregon'a gelmeye ne dersin?" Gerginliğim kelimelerimin biraz yapmacık çıkmasına neden olarak sordum.

"Ne?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Şükran Günü için eve gitmeyi planlıyordum ve senin de benimle gelmeni istiyorum," dedim. "Ailem seni çok sevecek. Gel." Yüz ifadesinin şaşkınlıktan düşünceye geçişini izledim ve biraz rahatladım. En azından bana hemen hayır dememişti.

"Kim olacak orada?" diye sordu usulca, başını göğsüme yaslayarak.

"Ailem," diye cevap verdim, kolumu ona doladım ve diğer elimle yorganını üzerimize çektim. "Erkek ve kız kardeşlerim ve onların aileleri." Onu bunaltmak istemediğim için durakladım, sonra devam ettim. "Ve muhtemelen amcam, yengem ve kuzenim Trevor ve ailesi."

"Demek ki büyük bir olay," dedi yumuşak bir sesle.

"Resmi bir şey değil," dedim, dizini uyluklarımın üzerine kadar kaldırıp ayağını baldırlarımın arasına koyarken gülümsedim. "Akşam yemeği ve belki biraz futbol maçı. Biraz ATV sürüşü. En azından bir gece dışarı çıkarız, böylece ailelerimiz çocuklara bakarken tüm kuzenler kafayı çekebilir."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi, sesi daha da kısılmıştı.

"Öyle." Ailemi seviyordum. Memleketteki akrabalarından şikâyet eden pek çok insan tanıyordum ama ben etmiyordum. Annem ve babam tanıdığım en iyi insanlardı ve erkek kardeşim beni deli etse de kardeşlerimi ve eşlerini gerçekten seviyordum. Şanslıydım.

"Benimle gelmek ister misin?" Bir süre sonra, Sarai'nin vücudunun benimkine karşı tamamen gevşediğini hissettiğimde sordum.

"Elbette," dedi ve göğsüme bir öpücük kondurdu. "Biletlerin ne kadar tuttuğunu bana bildir."

Sarai'nin kendi uçak biletini almasına imkân yoktu. Karanlığa doğru sııttım. Şükran Günü için benimle eve geliyordu.

* * *

"Özür dilerim," dedi Sarai ertesi sabah beni ön kapıdan çıkarken takip ederken. Her zamanki alarmı çaldığında uyanmıştık ve mükemmel bir dünyada hazırlanmak için bolca vakti olurdu. Ancak, uyanmak

Çıplak ve başka birine sarılmış halde sabahları normalden biraz daha yavaş ilerliyordu. Bir seks turunu daha bitirdiğimizde geç kalmıştı ve ben kendimi çok suçlu hissediyordum.

Ön kapıyı arkamızdan kilitlerken ona "Özür dilemeyi kes," dedim. "Seni geç bırakan benim."

"Seni kovan bir pislik gibi hissediyorum-"

"Zaten eve gidip iş için hazırlanmam gerekiyor," diye hatırlattım ve onu arabasına doğru yönlendirdim.

Sürücü tarafındaki kapıya ulaşır ulaşmaz Sarai dondu ve bana doğru döndü. "Gerçekten harika zaman geçirdim," dedi ve ayak parmaklarının ucuna uzanıp bana hızlı bir öpücük verdi. "Belki bilmiyorsundur diye söylüyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay ettim, başımı sallayarak. Hızlı bir sarılma için onu kendime çektim. "Ben de iyi vakit geçirdim."

Arabaya binebilmesi için kapısını açtım.

Sarai anahtarlarını kontağa sokarken, "Hey, bugün uçak biletlerimizi alacağım," dedim. Durakladı. "Çarşamba gecesi uçsak ve Pazar günü eve dönsek senin için sorun olur mu?"

En fazla birkaç saniye olmasına rağmen çok uzun gibi görünen bir süre boyunca cevap vermesini bekledim.

"Gitmemi istediğinden emin misin?" diye sordu. "Olumlu," diye onayladım.

"Tamam, o zaman bu tarihler benim için uygun." Parlak bir şekilde gülümsedi ve ben de onu görünce küçük bir dans yapmak istedim. "Bana ne kadar tuttuğunu söyle, ben de sana geri ödeyeyim."

"Hayatta olmaz," dedim hoş bir şekilde ve kapısını kapattım.

Ben arabadan uzaklaşmadan o camını indirdi. "Biletimin parasını ben ödüyorum," dedi beni göstererek.

"Biletleri ben ödüyorum," diye cevap verdim. "Havaalanında alacağımız dergilerin parasını da sen ödersin."

"Havaalanından dergi almıyorum. Çok pahalılar. Her zaman bir kitap getiririm."

"Tamam o zaman," dedim geriye doğru yürüyerek. "Sen bir kitap getirebilirsin, ben de havaalanından bir dergi alırım."

"Hayır almayacaksın," diye karşılık verdi. "Ben satın alacağım!"

"Güzel." Ellerimi birbirine çırttım. "O zaman her şey yoluna girdi."

Bir dakika bana baktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Araba. Ben uzaklaştıkça "Uçak biletimi de ben ödüyorum," diye bağırdı.

Park yerinin karşısından ona baş parmağımla işaret ettim, sonra bana başını sallayıp park yerinden çıkmasını izledim. O uzaklaşır uzaklaşmaz kamyonetime atladım ve eve döndüm.

Hiçbir şey ruh halimi bozamayacaktı, işe geç kalacağım gerçeği bile. Gecenin ne kadar harika geçtiğine inanamıyordum. Benim olmayan bir yatakta ne kadar iyi uyumuştum. İkimiz de karşımızdakinin sabah nefesimizi koklamaması için büyük çaba sarf etmemize rağmen bu sabah seks ne kadar güzeldi.

Ani'yi aramayı düşündüm ama kendimi durdurdum. Sarai'yle olan bu şey en iyi arkadaşım ile tartışmak için çok büyük bir şeye dönüşmüştü. Çok özel ve kırılğan. Bir noktada, muhtemelen Ani ve Bram'dan tavsiye isteyeceğimi, hatta belki kız kardeşim Kate'e bile soracağımı biliyordum ama bu noktada onları aramak çok fazla övünmek gibi geliyordu.

Sarai ile geçirdiğim gece hakkında övünmek istemedim. Kısa bir süre için kendime saklamak istedim. Sadece ikimizin arasında.

* * *

Bugün iş çok sıkıcı.

Sarai'den gelen mesajı okurken gülümsedim. Onun nasıl hissettiğini anlıyordum. Öğle yemeği vaktiydi ve iş arkadaşlarımın çoğu evlerinde sınavdan sonra duş alırken ben yapacak pek bir şey bulamadan oturuyordum. Yapmakla meşgul olduğum evrak işlerini bitirdiğimde, herkes dönmeden üssün dışına çıkmaya vaktim olmayacağını biliyordum, bu yüzden eve ucuz uçak bileti ararken fast food alıp masamda yemeye başladım.

Çarşamba günü saat 8'de uçmaya ne dersin? Sandalyemde arkama yaslanarak sordum. İşten sonra saat sekiz biraz geç olabilirdi ama eşyalarını toplayıp gitmeye hazırsa onu havaalanına giderken yakalayabilirdim.

Bana uyar. Genelde o gün eve erken gideriz, o yüzden bolca zamanım olur. Biletler ne kadar?

Sırıttım.

Seni ilgilendirmez. Sen sadece dergilerim için endişelen.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Soyunduğunda şortuna para tikiştirarak sana borcumu ödemeye başlayacağım.

İnsanlar ön kapıdan içeri süzölmeye başladığında cevabımı gönderdim.

Hatırlat da bir daha geldiğinde müzik kutumu getireyim.

"Evans," diye seslendi Sean, masama doğru yürürken. "Bütün sabah kışının üstünde oturmak güzel olmalı."

Aslında değildi. Berbattı. Hiçbir şey söylemedim, sadece ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Bu sabah onu öldürdüm," dedi ve bir sandalye çekip içine çöktü. "Öyle mi?"

"Evet."

Başımı salladım ama neden hâlâ masamda olduğundan emin değildim. Bu tür şeyleri pek yapmazdık. Clover gibi oturup vaktimiz olduğunda saçmalayan biri değildi. Sean genellikle destansı övünmeleriyle etkileyecek yeni bir insan bulmaya çalışırdı.

"Dün gece senin kızın nesi vardı?" Sean sordu. Sanki gerçekten endişeleniyormuş gibi sesini alçaltmadı. Hayır, ofisteki insanların yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. Sinirle dişlerimi gıcırdattım.

"Ne demek istediğinden emin değilim," diye sakince cevap verdim.

"Yahudi olduğunu bilmediğim için neredeyse kafamı koparıyordu," dedi ve gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Yani, Yahudi olduğunu nereden bilebilirdim ki? Sünnet olup olmadığını kontrol edemem ki."

Ona tiksintiyle baktım.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye cevap verdim.

"Ne?" diye şaka yapıyormuşum gibi güldü ve sanki onunla birlikte gülecek başka birini bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

Başka bir şey söylememek için tüm irademi kullandım. Eğer ona yatılı kız arkadaşına nasıl davrandığını söylersem, işimin ortasında kendimi lanet olası bir yumruk kavgasının ortasında bulabilirdim. Sean böyle bir adamdı, böyle bir şeyin peşini asla bırakmazdı.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye tekrarlardım yavaşça, sesim düzdü.

Clovis masama doğru ilerlerken Sean'ın başı şaşkınlıkla geriye doğru sallandı.

"Bu sefer ne yaptı?" diye sordu çenesini Sean'a doğru sallayarak. "Kız arkadaşı benden hoşlanmadığı için bu kadar sinirlenmiş," dedi Sean.

dedi. Clovis sırtına sert bir tokat attığında, onun büyük bir patlamaya hazırlandığını görebiliyordum.

"İyi bir zevki var," diye şaka yaptı.

Sean'ın odanın diğer ucuna gidişini izledik ve ben bir iç geçirdim. Bu adama katlanamıyordum.

Masama yaslanan Clovis'e "Sağ ol dostum," dedim. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Sandalyemde arkama yaslanarak, "Sarai dün gece ona haddini bildirdi, o da zevahiri kurtarmak için buraya geldi," dedim.

Clovis güldü. "Ne sikim ama."

"Yok artık. Kız arkadaşına tam bir çöpmüş gibi davranıyor."

"Bunu zaten biliyorduk," diye mırıldandı Clovis.

"Evet, muhtemelen bizim gördüğümüzden daha kötüdür," dedim.

"O kadar kötü mü?"

"Bilmiyorum dostum," diye cevap verdim, Hailey'nin dün gece mutfakta nasıl görüldüğünü düşünerek. "Oldukça kötü."

Clovis uzaklaşırken omuzlarımı gerdim ve işime geri dönmeye çalıştım. Kafamda bu kadar çok düşünce dolaşırken odaklanmak zordu. Sean'ın Sarai'nin en iyi arkadaşıyla birlikte olması berbat bir şeydi, çünkü onu Sarai'nin yakınında istemiyordum.

* * *

Birkaç gün sonra telefonu açtığında gülümseyerek "Selam anne," dedim.

"Alex! Sanki haftalardır konuşmamışız gibi geliyor," dedi gülümseyerek. Ses.

"Sadece bir kez oldu," diye cevap verdim.

"Neden sadece Pazar günleri aradığını anlamıyorum," dedi annem.

"Senden her gün haber almak isterdim."

"Telefon iki yönlü çalışıyor," diye takıldım. "Bunu biliyorum."

"Ama, uh." Durakladım. "Beni *her* gün arama, tamam mı?"

Annem güldü ama söz vermedi.

"Nasıl vardır şeyler?" o sordu. "Bu sen geliyor ev Şükran Günü için?"

"Aslında ben de bunun için aramıştım-"

"Gelemezsin," dedi, hayal kırıklığı açıkça ortadaydı. "Hepsine lanet olsun."

"Anne." Kısa bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Evet, Şükran Günü için geliyorum."

"Oh, güzel."

"Sadece yanımda birini getireceğimi haber vermek istedim."

"Öyle misin?" diye sordu merakla. "Evet, eğer sorun olmazsa?"

"Tabii ki sorun değil," diye alay etti. "Sormana gerek olmadığını biliyorsun."

Şükran Günü'ne herkes davetlidir."

"Tamam, güzel." Ağzımı kapattım ve bekledim. Çocukluğumdan beri onunla oynadığım bir oyundu bu. Merak etmesini sağlayacak kadar bilgi veriyor ve sonra duruyordum. Amaç, bilmek istediği her şeyi ben söylemeden sormasını sağlamaktı. Yine de nadiren kazanırdım, çünkü o ustaydı.

Saniyeler geçip gitti.

Saatimi kontrol ettim. En az bir dakika geçmiş olmalıydı.

Sonunda pes ederek, "Kız arkadaşımı getiriyorum," dedim. "Kız arkadaş, ha?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Adı ne?"

"Sarai."

"Çok güzel bir isim," dedi sessizce. "Nasıl biri?" Başımı arkaya eğdim ve Sarai'yi düşündüm.

"O çok güzel. Komik ve hızlı, bilirsin."

"O tipleri bilirim," dedi sertçe. Güldüm. Tüm ailemde bu keskin zekâ vardı.

"Ve o gerçekten zeki. Benden çok daha zeki."

Annem bilmiş bir tavırla, "Ortak olunacak en iyi kadın tipi budur," dedi. "Babana sorman yeterli."

Güldüm. "O da naziktir ve arkadaşlarını savunur. Aslında bu yönden korkusuzdur."

"Ondan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor," dedi annem.

"Aslında-" Sertçe yutkundum. "Aslında sanırım ona aşık olabilirim," diye itiraf ettim.

"Ah, bebeğim," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Bence sen de onu seveceksin."

"Oh, hiç şüphem yok," dedi neşeyle. Sonra kıkırdadı.

"Endişelenmeniz gereken kişi Ani."

Bölüm 8

SARAI

İşler yavaş gitse ve canım çok sıkılsa da yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyordum. Önceki geceyi Alex'in dairesinde geçirmiştik ve bu sabah çok yorgun olmama rağmen tek bir saniye bile pişmanlık duymadım.

Alex Evans'a cidden aşık oluyordum ve ilk başlardaki tüm şüphelerime rağmen bu konuda daha mutlu olamazdım. O her şeydi.

Elise masama bir dosya bırakırken, "Bu sabah çok neşeli görünüyorsun," diye alay etti.

"Neşeliyim," diye cevap verdim, hâlâ gülümseyerek.

"Bu *sabah* biriyle *yattım* gülümsemesi," dedi ve karşımdaki sandalyeye çöktü. "Dökül bakalım. Ben on yıldır evliyim. Artık sabahları hiç yapmıyoruz."

Ağzım açık kalırken şaşkın bir kahkaha attım. Elise tatlıydı ve iş yerinde her zaman çok iyi anlaşmıştık ama normalde hafta sonu planları ve aile anekdotları gibi güvenli konulara takılıp kalmıştık.

"Görüştüğün yeni çocuk, değil mi?" dedi, koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarken. "Evet, seni gördüm. Günde milyonlarca kez telefonunu kontrol ediyor ve boşluğa bakıyorsun. Nasıl biri?"

"O harika biri," diye bağırdım. Sözlerimin şiddetinden dolayı yüzümün utançla ısındığını hissedebiliyordum.

"Bu iyi," diye cevap verdi ve elini devam etmesi için salladı.

"O orduda-"

"Buralarda hep öyledirler." Güldü. "Benim erkeğim de öyleydi."

"Çok tatlı biri," dedim. "Ve akıllı. Benim için kapıları açıyor, arabama kadar yürüyor ve okul ödevleriyle aşırı yüklendiğimde bana yemek getiriyor." "Kulağa harika geliyor," dedi, fısıldamak için öne doğru eğilerek. "Neye benziyor

gibi mi? Yatakta nasıl?"

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı," dedim, o takdirle mırıldanırken durakladım. "Ve süper uzun kirpikleri ve muhteşem bir gülümsemesi var-" İçimi çektim.

"İnsanın dizlerinin bağı çözülüyor, değil mi?" diye sordu bilerek. "Her yerimi güçsüzleştiriyor," diye şaka yaptım ve kıkırdamasına neden oldum. "Peki ya seks?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

"İnanılmaz derecede iyi," diye fısıldadım, bunu *birine* anlatacak olmanın heyecanıyla. "Her şeyi ilk seferinde doğru yapan biriyle hiç birlikte olmamıştım, biliyor musun?" Anlayışla başını salladı. "Yani, genelde karşındakinin nelerden hoşlandığını anlamak zaman alır."

"Lanet olsun, bunu asla doğru yapamayan bir sürü erkek var." Gözlerini devirdi. "Eğer ne demek istediğimi anladıysan."

"Kesinlikle doğru anlıyor," diye mırıldandım memnuniyetle, hem dün gece hem de bu sabah ne kadar sert boşaldığımı hatırlayarak. "Genellikle iki kez."

Elise güldü. "Buna sevindim," dedi. "Buralarda her zaman çok ciddi ve odaklanmıştın. Değişiklik olsun diye seni mutlu görmek güzeldi."

"Ben her zaman mutlu oldum," diye cevap verdim, yorumuna şaşıarak. "Hoppa o zaman," diye düzeltti. "Neşeli. Yaşına uygun davranıyorsun." "Dikkatim dağınık demek istiyorsun," dedim yüzümü buruşturarak.

"Daha çok... sabahları orman hayvanlarının seni giydirdiği gibi etrafta süzülme gibi," diye yanıtladı.

"Kendimi güzel hissetmemi sağlıyor," dedim ciddiyetle, omuz silkerek.

Ayağa kalkarken beni göstererek, "İşte böyle bir adama tutunursun," dedi. "İşe dönsem iyi olacak."

* * *

Alex, okul ve iş derken zaman su gibi akıp geçti. Hayatım boyunca hiç bu kadar meşgul olmamıştım ve şaşırtıcı bir şekilde bunu umursamadım. Alex sadece

her şey daha iyiydi. Birbirimize zaman ayırmak için mücadele etmekten, birbirimize zaman ayırmaya geçmiştik ve bu hayal edebileceğimden de kolaydı. Alex'in adı ajandamın her sayfasında yazıyordu.

Önceliklerimin değiştiğini hissedebiliyordum ve mezun olduktan sonra Missouri'de kalmayı düşünmeye başladım. Kendime karşı dürüst olursam, New York'a dönmeyi hiçbir zaman ciddi olarak planlamamıştım ama Missouri'de kalmak için de bir nedenim olmamıştı. Sadece özgeçmişimi ülkenin dört bir yanına göndereceğimi ve nerede iş bulabileceğime bakacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi bunu hayal bile edemiyordum, hele de Alex'i geride bırakmak anlamına geliyorsa. Bunun yerine, üniversiteye yakın iş fırsatlarını araştırmaya başladım. Belki şansım yaver gider ve hiçbir yere gitmek zorunda kalmazdım.

Ayrılmayı planladığımız Çarşamba günü milyonlarca yıl sürecekmış gibi geliyordu. Açtığım her telefon ve doldurduğum her evrak beni olmak istediğim yerden alıkoyan bir başka şeydi. Alex beni işe bırakmıştı, daha sonra beni alabilecekti. Çantalarımız onun kamyonetine tıkılmıştı ve ondan habersiz çantamda uçuş için yaklaşık beş dergi vardı.

Bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı topladığımda sabırsızlıktan neredeyse ayağımı yere vuracaktım.

"Hafta sonu için buradan gidiyorum," diye seslendim, ancak ofiste beni duyacak neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Muhasebecilerin çoğu hafta sonu tatiline başlamak için çoktan ayrılmıştı.

Telefonum çaldığında Alex'i beklemek için kapıdan çıkıyordum. Kim olduğuna bakmadan açtım.

"Ön tarafta bekliyorum," dedim neşeyle.

"Neden Oregon'a uçuyorsun? Birkaç gün izin aldın ve seni görmek istemeyeceğimizi mi düşündün? Oregon'a uçacak paran varsa neden eve gelmiyorsun? Seni özlüyoruz. Isaac'e her gün bizi görmeye gelmeni ne kadar çok istediğimi söylüyorum. O zaman zamanın olduğunda, sen-"

"Teyze." Sözünü yarıda kestim. Konuşması sırasında tek bir nefes bile almamıştı. "Görüyorum ki e-postamı almışsın."

"Tabii ki e-postanızı aldık. Amcanın e-postalarını kontrol etmediğini mi sanıyorsun? Onu iş için kullanıyor Sarai. Her gün açıyor."

"Görmesini istedim," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. Görmesini istemiştik çünkü Tanrı korusun bir şey olursa ve bana ulaşmaları gerekirse nerede olduğumu bilmelerini istiyordum, ama bir tür

bilgiyi kendine sakladı.

Teyzeme ve amcama Alex hakkında her şeyi anlatmışım. O bir çeşit sır değildi. Ayrıca, son zamanlarda boş zamanımı o alıyordu ve ne yaptığımı bilmelerini istiyordum. Onlardan asla bir şey saklamadım.

-Büyük şeyler değil. Belki daha yakın yaşıyor olsaydık daha ihtiyatlı davranırdım ama hayatım hakkında bildikleri tek şey onlara anlattıklarım ve onlara hayatım hakkında bilgi vermeyi bıraktığım için kendimizi yabancı gibi hissettiğimiz bir noktaya gelmek istemedim.

Sokakta Alex'in kamyonetini ararken ona "Yolculuğumuzun parasını Alex ödüyor," dedim.

"Pekala." Mırıldanarak bir dakika durakladı. "Tabii ki öyle, çünkü ailesini görmeye gidiyor."

Nefesimin altında biraz güldüm.

Alex'in kaldırıma yanaştığını gördüğümde ona, "Yine de baharda eve gelmeye çalışacağım," dedim.

Amcam ve yengemin maddi durumu pek iyi değildi. Eve dönmem için bilet alacaklarını bilsem de, uçuş masraflarımı ödemelerine izin vermeyi reddettim. Ben bir yetişkindim ve tam zamanlı bir işim vardı. Ayrıca inatçıydım. Kendi yolumu kendim ödedim. Eninde sonunda, Alex'in ısrarla ödemek istediği biletleri ona geri ödememin bir yolunu bulacaktım.

"Bahar çok uzakta," diye cevap verdi teyzem kocaman bir iç çekerek. "Çabucak geçecek," dedim. "Ve ben de okulu bitirmiş olacağım."

"Güzel," dedi. "Kalmak için eve gelmeyi planlamalısın. Ailen burada. Hayatın burada."

Ben kamyonete tırmanıp Alex'e gülümserken o devam etti. O da bana gülümsedi ama telefonla konuştuğum için tek kelime etmedi. Caddeye geri dönüp havaalanına doğru ilerlerken teyzem New York'a nasıl geri dönmem gerektiğinden bahsetmeye devam etti. Alex'in eli kalçamı buldu ve nazıkçe sıktı; ondan binlerce kilometre uzağa taşınmak isteyeceğim bir zamanı hayal bile edemiyordum.

"Teyze, seni sonra ararım," dedim Missouri'den neden ayrılıp gitmem gerektiğine dair gerekçelerine nihayet bir ara verdiğinde.

Telefonu kapattığımda, dramatik bir iç çekişle çantama bıraktım ve Alex'e bakmak için döndüm.

"Bunun için üzgünüm."

"Merak etme," dedi. "Teyzen ve amcan nasıl?"

"Güzel." Sırıttım. "Hafta sonu için New York'taki evime uçabilecekken seninle Oregon'a uçtuğum için kızgıyım."

"Olamaz," diye mırıldandı, bana doğru bakarak.

"Bu çok saçma. Zaten hafta sonu için oraya uçmazdım," dedim.

"Benimle gelmene sevindim," dedi mutlulukla. "İhtiyacımız var mı Havaalanından önce herhangi bir yerde durmak için?"

"Evet," dedim. "Durup tırnaklarımı yaptırmam lazım. Belki saçımı da kestiririm?" Saçımı kaldırdım ve kırık uçları arıyormuş gibi yaptım.

"Yemek ya da başka bir şey için demek istedim, ukala."

"Hayır." Çantamı döşeme tahtasına bıraktım ve daha rahat ettim. "Ben hazırım."

"Birkaç saat sonra tekrar Kuzeybatı'ya dönmüş olacağım," dedi heyecanla ve derin bir iç geçirdi. "Sadece görene kadar bekle. Her şey yeşil, milyonlarca farklı tonda. Ve yağmur havayı inanılmaz kokutuyor."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim, animasyonlu tanımına gülümseyerek. "Ailemi de seveceksin."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Onları sevmemek imkansız. Babam biraz sessiz ve yumuşak başlıdır, bilirsiniz."

Başımı salladım.

"Annem dışa dönük biridir. Seni çok sevecek."

"Kazanan bir kişiliğim var," dedim kolayca ve onu gülümsettim.

Söylediğimden çok daha gergindim. Yeni insanlarla tanışmak her zaman biraz sinir bozucuydu ama Alex'in ailesiyle tanışmak bambaşka bir evrendi. Eğer onlar beni sevmezse ya da ben onları sevmezsem, bu ilişkimiz için bir felaket olurdu. Ailelerimizin hayatlarımızda söz sahibi olmadığını söylemek isterdim ama ben gerçekçiydim. Ailelerimiz bizim için gerçekten önemliydi. Onların fikirleri önemliydi.

Havaalanında check-in yapmak nispeten kolaydı ve boş zamanımız varken kapımıza ulaştık. Alex birlikte insanları izlemek için en iyi kişiydi. Ağlayan bir çocuğa dehşet içinde bakan ama elinde bir ebeveynlik dergisi tutan kadın gibi benim asla fark edemeyeceğim şeylere dikkat çekti.

"Hamile olduğuna bahse girerim," dedi bana şakayla karışık, uçağa binip koltuklarımızı bulduğumuzda.

"İmkânı yok. Muhtemelen evde mükemmel birer melek olan çocukları vardır," diye cevap verdim ve Alex çantalarımızı baş üstü kutularına yerleştirirken oturdum.

Yanımda otururken, "O geyik bakışı vardı," diye mırıldandı. "*Lanet olsun, kendimi neyin içine soktum ben?*"

Ona inanamayarak baktım.

"Ayrıca, paltosu biraz açıldı ve göbeğini gördüm," dedi gülerek.

Alay ettim ve koluna vurdum. Koltuklarımıza yerleşirken Alex, "Uçmaktan nefret ediyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" Elimi uzattım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim.

"Sadece iniş ve kalkış," diye mırıldandı. "Bunlar en tehlikeli zamanlar."

Bir kadın Alex'in diğer tarafına otururken "Şşşt," diye fısıldadım. "İnsanları korkutmaya başlama."

"Bu yaygın olarak bilinen bir gerçek," dedi başını koltuk başlığına yaslayarak.

"Bu, insanların bunu duymak istediği anlamına gelmiyor," dedim sıra arkadaşımıza gülümseyerek.

Uçak taksi yaparken Alex'in sakin kalmaya çalışmasını izlemek onu daha çok sevmeme neden oldu. O birkaç dakika içinde ona karşı bir tür şefkat hissettim. Elini sıkıca kavradım ve başparmağımı yatıştırıcı bir şekilde derisine sürttüm. Güvenli bir şekilde havalanana kadar doğal olmayan bir sessizlik içindeydi, sonra sanki bir şalter inmiş gibi gözlerini açtı ve bana sırtıttı.

"Eve dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi mutlu bir iç çekişle.

"Oraya vardığımızda araba kiralayacak mıyız?" Gözleri parlayıp başını sallayınca gülümseyerek sordum.

"Hayır. Kardeşim bizi almaya gelecek."

"Abraham?" diye sordum. İkiziyle tanışacağım için gergindim ama onu da çok merak ediyordum. Dünyada iki Alex'in dolaştığını hayal bile edemezdin.

"Evet, Bram. Portland'da araba kullanmaktan nefret eder, bu yüzden ona özellikle sormaya özen gösterdim," diye şaka yaptı Alex.

"Siz ikiniz aynısınız, değil mi?"

"Evet." Başını salladı. "Yine de bizi ayırmak oldukça kolay sanırım. Gülümseyen benim, kaşlarını çatan ise Abraham."

"Ah canım," diye mırıldandım.

"Hayır, onu seveceksin. O huysuz bir piç, ama yeğenimle bir dakika geçirince onun tamamen farklı bir yönünü göreceksin. Adam yumuşacık."

"Ya sizi ayırt edemezsem?" Yarım yamalak şaka yaparak sordum.

"Sakalları var," dedi bana gülümseyerek. "Kimin kim olduğunu anlayacaksın."

"Ama ya bu bir şeyse? Ya tıraş olduysa ve ben sizi gerçekten ayırt edemediysem?"

"Sence böyle bir olasılık var mı?" diye sordu kuşkuyla.

"Şey, bilmiyorum. Sen özdeş diyorsun, ben de özdeş olduğunu düşünüyorum." Sesime gerçek bir endişe karışmış olmalıydı, çünkü Alex başını hafifçe salladı.

Alex alçak sesle, "Baldızım Ani benim dünyadaki en iyi arkadaşım," dedi. "Ve sana kesin olarak söyleyebilirim ki benden hiç etkilenmedi - bu sana ne anlatıyor?"

"Tam olarak aynı olmadığınızı," dedim rahatlayarak.

"Bizi karıştırmayacaksın," dedi kararlılıkla. "Mümkün bile değil."

"Tamam."

Birkaç dakika sessiz kaldık.

"Bu konuda gerçekten endişeli misin?" diye sordu sonunda. "Artık değil," diye mırıldandım utangaçça.

Alex güldü. "Bram ve ben eskiden insanları kandırmaya çalışırdık," dedi, hâlâ sırıtarak. "*Ebeveyn Tuzağı* gibi, bilirsin işte?"

"Çocukken o filme bayılırdım," diye cevap verdim, sonra da açıkladım.

"Orijinal versiyonu, yeniden çevrimi değil."

Alex alaycı bir ciddiyetle, "Önemli bir ayırım," dedi.

"Öyle."

Başını salladı. "Çocukken neden kimseyi kandıramadığınızı bir türlü anlayamazdık." Kıkırdadı. "Geriye dönüp baktığımızda her şey apaçık ortadaydı. Kişiliklerimiz o kadar farklıydı ki, ikimiz de inandırıcı olacak kadar uzun süre birbirimiz gibi davranamıyorduk."

Sonraki birkaç saat boyunca Alex bana çocukluğuyla ilgili her şeyi anlattı. O ve Abraham, öz anneleri ölene kadar onunla birlikte yaşamışlar ve koruyucu aileye verilmişler. Birkaç yıl bir evden diğerine taşındıktan sonra, onları evlat edinen Liz ve Dan Evans'ın yanına yerleştirilmişlerdi. Liz ve Dan'in Kate adında, çocuklardan bir yaş küçük biyolojik bir kızları vardı ve Abraham ile Alex evlerine yerleştirildikten sonra başka çocukları evlat edinmeye devam etmişlerdi, ancak başka kimseyi evlat edinmemişlerdi. Onlar ergenlik çağındayken Alex'in baldızı Ani, Evans ailesinin yanına yerleştirilmiş ve yıllar sonra Abraham'la birbirlerine aşık olmuşlardı.

"Benden bu kadar hoşlanmana şaşmamalı," diye alay ettim uçuş görevlisi geldiğinde.

Portland'a inmeye başladığımızı söylemek için interkom sisteminden bize seslendi. "Ailenizin yeni bir kana ihtiyacı vardı."

Alex güldü. "Daha bitirmedim bile." "Dahası var mı?" Ben sordum.

"Teyzem ve amcam da biz gençken Shane'i evlat edinmişti," dedi, inişe hazırlanırken sesi biraz sert çıkmıştı.

"Shane?" diye sordum. Sonra kafama dank etti. "Kız kardeşinin erkek arkadaşı, yani kocası mı?" Evli olup olmadıklarından emin değildim ama bir sürü çocukları olduğunu biliyordum.

"İşte bu," dedi Alex, gözlerini kapatırken başını koltuğa yasladı.

"Vay canına," dedim şaşkınlıkla. "Herkesin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu hatırlayamayacağımdan biraz endişeliyim."

"Hayır." Sertçe yutkundum. "İyi olacaksın."

"Uh-huh," diye mırıldandım. Kasları sinirden gerilirken onu konuşturmaya çalışıyordum.

"Hayır, gerçekten," dedi gözlerini bana bakacak kadar açarak. "Kolay olacak. Ani açık sözlü ve biraz da deli. Bram benim oduncu versiyonuma benziyor. Kate tanışabileceğin en tatlı kadın ve Shane de onun peşinden bir köpek yavrusu gibi giden kişi. Bu kadar basit."

Açıklamalarına güldüm ve uçak sarsıntıyla inerken elini sıkıca tuttum ve sonra kapımıza yanaşırken yavaşlıyorduk.

"Beni nasıl tarif edersin?" Durduğumuzda alaycı bir şekilde sordum.

"Odadaki en güzel kadın," dedi kolayca.

"Oh, çok pürüzsüzsün," diye şaka yaptım ve onu hafifçe çimdikledim.

"Seni seviyorum," dedi usulca, gözleri ciddi ve tatlıydı. Ben donup kalınca yüz ifadesi hafifçe panikledi. "Geri söylemek zorunda değilsin-" dedi hızla.

"Ben de seni seviyorum," dedim aynı anda. Birbirimize baktık.

"Pekala," dedi rahat bir nefes alarak. "Bunu cehennem kadar garip hale getirdim."

Bir kahkaha patlattım.

"Buraya gel," dedi, bana gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyordu. Alex'in yanındaki kişi homurdanmaya başlayana kadar öpüştük.

Sinir bozucu.

* * *

Bavullarımızı kontrol etmemiştik, bu yüzden uçaktan inip dışarıdaki yolcu indirme alanına doğru hızlıca ilerledik.

"Buradan almak daha kolay," diye açıkladı Alex, biz dışarıda yürürken kardeşini arıyordu. "Çantalarınız yoksa aşağı inmenize gerek yok."

Derin bir nefes aldı ve dramatik bir şekilde betonun üzerine dizlerinin üzerine çöktü. "Ah, Oregon," dedi mutlulukla. "Seni ne kadar özlemişim."

O yeri öpüyormuş gibi yaparken etrafımızdaki insanlar gülüyor ve onu işaret ediyorlardı. Onu eğlenerek izledim ama bana baktığını fark ettiğimde beni utandırmaya çalıştığını anladım. Benim gözetimimde olmaz, dostum. "Evet," diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırarak. "Yağmur ve araba dumanı kokusunu seviyorum!" Kapıya yaklaşırken arkasında büyük bir valiz taşıyan bizim yaşlarımızda bir adamla göz göze geldim. "Gitmeyin!"

Pişman olacaksın!"

Yanımızda bir SUV durduğunda ve minyon siyah saçlı bir kadın camdan dışarı eğildiğinde Alex histerik bir şekilde gülüyordu.

"Size yabancılarla konuşma konusunda ne demiştiniz?" diye şakayla karışık seslendi. "Bu adam tehlikeli görünüyor."

Maskaralıklarımızın içine çektiğim adam hızla uzaklaştı ve Alex ayağa kalkıp arabaya doğru koşarken gülümsedim.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi ve pencereden ona sarıldı. "Ani, bu Sarai."

"Tabii ki seni bulduğumda zavallı bir adamı taciz ediyor olacaksın," diye dalga geçerek bana doğru dönerken ona bir fiske vurdu.

"Benim hatamdı," diye itiraf ettim, arabaya doğru yürürken.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ani."

"Sen de," dedi Ani. Bir dakika boyunca bana baktı. "Çok güzelsin." Alex'e baktı. "Onun *seninle* ne işi var?"

Alex beni yanına çekerek, "Yakışıklı erkek kardeşi tercih ediyor," diye cevap verdi.

"Hey şimdi," diye seslendi neredeyse tanıdık bir ses sürücü koltuğundan. Arabayı kimin kullandığını görmek için eğildim ve Alex'in ikizinin gözleriyle karşılaştım

Kardeşim. O gözlere bakmak ürkütücüydü. Alex'in gözleri gibiydiler ama değillerdi. Alex'in gülümsemekten gözlerinin kenarlarında oluşan kırışıklıklar Bram'de daha azdı ama Bram'in kaşlarının arasındaki oluklar daha derindi.

"Hey," dedi Bram. Sesi Alex'inkinden daha derindi, daha törpölüydü.

Alex bir kolunu belime dolayarak, "Bu benim *tek* yumurta ikizi kardeşim Abraham," dedi.

"Huh," diye mırıldandım, başımı yana eğerek. "Anlamıyorum."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Ani sessizce.

Bram, "İnsanlar korna çalmaya başlamadan önce içeri girin," diye emretti. Arka koltuğa tırmandık ve Alex kapıyı kapattığı anda araba hareket etti.

"Arie nerede?" Emniyet kemerimi bağlamak için acele ederken Alex sordu. "Annemle birlikte," diye yanıtladı Bram.

Ani koltuğunda döndü ve parlak bir şekilde gülümsedi.

"Bebeğim, bir kaza geçirirsem kızarırsın," dedi Bram, elini onun bacağına koymak için uzanarak.

Ani hâlâ bize dönük bir şekilde, "Yıkılma," diye cevap verdi. "Uçuşunuz nasıldı?"

Alex bacaklarını olabildiğince uzatarak, "İyiydi," dedi. Onu suçlamadım. Uçaktaki küçük koltuklarda oturmaktan ben de kendimi biraz kaskatı hissediyordum ve o benden çok daha iriydi. Umarım dizi onu rahatsız etmiyordur.

"Ağlayan bebek ya da kokan yemek yok," dedim ve Ani'yi güldürdüm. "Yani bunu bir başarı olarak görüyorum."

Ani burnunu kırıştırarak, "Kokulu yiyecekler en kötüsüdür," diye cevap verdi.

Bram endişeyle, "Otobana çıkıyorum, Anita," diye tersledi. "Otur kıçının üstüne."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı.

Bram aynadan bize tekrar bakarak, "Eve dönmen çok güzel," dedi. "Pazar günü geri mi dönüyorsun?"

"Bu berbat bir şey," diye açıkladı Ani. "Daha uzun süre kalmaya çalışmalıydın."

"İşlerimiz var," dedi Alex gülerek. "Hepimiz istediğimiz zaman mobilya boyayıp buna iyi diyemeyiz."

"Buna içerliyorum," dedi Ani, Alex'i tersleyerek. "Ben de küçük bir insan yetiştiriyorum."

"Ve harika bir iş çıkarıyor," diye kabul etti Alex.

"Pazar günü sabah olursa seni havaalanına geri götürebilirim, ama eğer

Öğleden sonra olursa Trev ya da babam seni götürebilir," dedi Bram, sanki Alex ve Ani arasında geçen tüm konuşma hiç yaşanmamış gibi.

"Pazar günü ne yapacaksın?" Alex elimi tutmak için uzanarak sordu.

Avucunun sıcaklığı beni rahatlattı. Sohbeta ekleyecek bir şeyim yoktu ve sessiz kalmayı umursamıyordum ama orada sessizce oturduğum için kaba olduğumu düşünmelerinden de endişe ediyordum. Derin bir nefes aldım ve bedenimi rahatlamaya zorladım. İyi bir izlenim bırakmak için tüm hafta sonum vardı.

"Ben ve Ani yemeğe çıkıyoruz," diye yanıtladı Bram. "Ve?"

"Ve Bram Arie'ye bakacağına söz verdi, böylece duş alabilir ve uzun zamandır tıraş edilmemiş yerlerimi tıraş edebilirim. Belki kaşlarımı alırım ve canım isterse tırnaklarımı boyarım," dedi Ani ve oturduğu yerden eğilerek Alex'e dik dik baktı. "Muhtemelen *bütün* günümü alacak."

"Ooh," diye şaka yaptı Alex. "O tür bir randevu." "Öyle." Ani sıırttı. "Biz-"

"Hayır!" Alex bağırınca ben de küçük bir kahkaha attım. "Başka bir şey duymak istemiyorum, teşekkürler."

Sohbet tomruk şirketine kaydı ve Alex ile Bram iş hakkında konuşurken onları dikkatle dinledim. Alex bana orduda olmaktan hiç şikâyet etmemişti; aslında bundan keyif alıyor gibiydi ama aile şirketinden bahsederken sanki bir ışık yanıyordu. Potansiyel büyüme fırsatlarını ve dezavantajlarını tartışırken hareketli ve inatçıydı. Alex ve Bram iyi huylu bir şekilde tartışırken ben de gülümseyerek pencereden dışarıya, geçen manzaraya baktım. Kasvetli bir gündü ve her an yağmur yağacakmış gibi görünüyordu ama manzara yine de şaşırtıcı derecede güzeldi.

SUV yavaşlayıp uzun bir araba yoluna girdiğinde bir saatten biraz daha az bir süredir arabadaydık.

Alex usulca, "Neredeyse eve geldik," dedi ve bana tatlı bir gülümsemeyle baktı.

"Burası senin büyüdüğün yer mi?" Hayretle sordum, ön pencereden dışarı bakabilmek için eğildim.

Çimenlerden eğrelti otlarına ve kilometrelerce uzanıyor gibi görünen uzun yaprak dökmeyen ağaçlara kadar her şey yeşildi. Güzel ve huzurluydu ama her şeyden bu kadar uzakta yaşamayı hayal bile edemezdim.

"Evet, dünyadaki en iyi yer." Alex camını indirdi ve derin bir nefes aldı.
"Yağmur yağacak."

"Nereden biliyorsun?" Kendi camımı indirerek fısıldadım.

"Kokusunu alabiliyorum."

"Hayır, yapamazsın," diye karşı çıktım burnumu çekerek.

"Haklı," dedi Ani ön koltuktan. "Burada yeterince uzun süre kalırsan kokuyu sen de fark edeceksin."

Saçmalayıp saçmalamadıklarını anlamaya çalışarak ikisinin arasına baktım ama daha fazla tartışmadan bakımlı, tek katlı bir evin önünde durduk.

Bram arabayı durdurarak, "Annem geldiğimizi duymuş olmalı," dedi. Hafif yaşlı bir kadın verandada durmuş bize sırtıyordu.

"Şimdilik çantaları bırak," dedi Alex heyecanla, dışarı çıkmam için kapıyı tutarken. Ayaklarım yere basar basmaz ve kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz, evin önüne doğru koşmaya ve verandaya çıkan iki basamağı çıkmaya başladı.

"Neden kapımı açmıyorsun?" Ani arabadan inerken Bram'a sordu.

"Çünkü yeterince uzun süre hareketsiz oturmuyorsun," diye yanıtladı Bram.

Onları duydum ama görmedim. Gözlerim verandadaki adam ve kadına takılmıştı. Alex annesine sarılmıştı ve onu ayaklarından kaldırıp bir çemberin içinde sallıyordu.

"Sarai," diye seslendi Alex, bana el sallayarak. "Gel annemle tanış." Alex ve annesi verandadan çıktılar ve beni yarı yolda karşıladılar. "Sarai, bu benim annem Liz. Anne, bu Sarai."

"Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum," dedi Liz sıcak bir sesle ve elimi sıkmak için uzandı. "Alex senden çok bahsetti."

"Sizinle tanıştığımı ben de memnun oldum Bayan Evans."

Alex'in annesi küçük bir kahkaha atarak, "Lütfen bana Liz deyin," dedi. "Bayan Evans beni yaşlı gösteriyor."

"Bence kulağa seçkin geliyor," diye itiraz etti Ani, çemberimize katılarak. "Olgun bir hanımefendi gibi."

Alex gülerek, "*Anita* olgun kadın isimleri hakkında çok şey biliyor," dedi.

"Mesela *Alexander* çok daha iyi."

Bram bize doğru yürürken ikisi de yana bakıp güldüler. "Abraham daha kötü," diye şakalaştılar hep bir ağızdan.

Liz bana, "Boş ver onları," dedi ve beni eve doğru yönlendirebilmek için elini yavaşça sırtımın üst kısmına koydu. "Başlarda hep böyle olurlar. Yemin ederim, tam yirmi dört saat boyunca sessiz kalmayacaklar ve sonra aniden yumuşayacaklar ve her şey nispeten normale dönecek."

Eve girerken sırtarak, "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim. Girişteki duvarlar çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflarla kaplıydı ve onlara daha sonra daha dikkatli bakmak için aklıma bir not aldım. "Bütün hafta sonu evde oturup televizyon izleyecek ve ramen noodle yiyecektim."

"Elbette," dedi Liz gülümseyerek. "Evin dolu olmasına bayılırız. Ailen Şükran Günü'nü kutlamıyor mu?"

Alex, Ani ve Bram ön kapıdan girerken, "Öyle," diye cevap verdim. "Bu konuyu hiç bu kadar büyütmemiştik, o yüzden hafta sonu için New York'a kadar uçmak biraz aptalca geldi."

Liz güldü. "Pekala, seni bir ziyafet bekliyor, çünkü biz her şeyi yapıyoruz. Tatlıyı bitirene kadar pantolonunun düğmelerini ilikleyemeyeceksin."

"Hey, Arie nerede?" Ani aniden durarak sordu.

Liz şakayla karışık, "Beni deli ediyordu, ben de onu oynaması için dışarı gönderdim," dedi. Ani yemi yutmayınca iç çekti. "O ve babam film izlerken koltukta uyuyakalmışlar. İçeri girdiğinde yanlarından geçip gittin."

"Ah," dedi Alex. Oturma odasına doğru bir adım atmıştı ki Ani sırtına atladı, bir eliyle ağzını kapatırken diğer eliyle de ona bir maymun gibi yapıştı.

"Eğer çocuğumu uyandırırsan, bu hafta sonunu senin için cehenneme çeviririm," diye tısladı.

Onları hayranlıkla izledim. Tek çocuk olduğum için kardeşlerimle oynasarak ve kavga ederek büyümemiştim ve hayatımda ilk kez bir şeyleri kaçırpıp kaçırmadığımı merak ettim.

"Genelde böyle olmadıklarını söylemek isterdim," dedi Liz iç çekerek. "Ama yalan söylemiş olurum. Ani, bebeği uyandırmadan önce Alex'in sırtından in. Alex ve Abraham, odun sobası için biraz oduna ihtiyacım var ve babanızı bu konuda rahatsız etmedim, çünkü sırtı ona sorun çıkarıyor."

Alex, Ani'nin güvenli bir şekilde sırtından kaymasına yardım ederek, "Tamamdır," dedi. Yanıma gelip bana hızlı bir öpücük verdi. "Benimle gelmene çok sevindim."

Bram ve Alex sessizce arka kapıdan çıktılar ve Liz bana işaret etti

mutfak tezgahına oturmak için.

"Onları meşgul etmek için evde ne kadar işim var bilmiyorum ama gerekirse bir şeyler uydururum," dedi komplocu bir tavırla bana. "Kahve ister misin?"

"Çok isterim," diye cevap verdim.

"Bunu hepimiz yapıyoruz," dedi Ani bana, arka kapıyı göstererek. "Neyi yapıyoruz?" Liz sordu.

"Bram ve Alex'i bağ kurmaları için yalnız bırakın," dedi Ani, tezgâhtaki sepeti karıştırıp tek tek paketlenmiş iki küçük atıştırmalık kek çıkardı. Birini önüme koydu ve diğerini açtı.

"Ben daha çok siz bebeği uyandırmadan ya da Sarai'yi korkutmadan ikisini evden çıkarmakla ilgileniyordum," dedi Liz sert bir sesle. "Ama evet, sanırım onlara biraz zaman ayırmaya çalışıyorum."

"İkiz olduklarına inanamıyorum," dedim Liz'den kahvemi gülümseyerek alırken. "Kardeş gibi görünüyorlar ama ikiz gibi değiller."

"Değil mi?" Ani ağzı kekle doluyken konuştu. "Tamamen farklı görünüyorlar."

Liz dirseklerini tezgâha dayamış, ellerini kahve fincanına sarmış bir halde, "Erkekken birbirlerine daha çok benziyorlardı," dedi. "Ama onları her zaman yüzlerindeki ifadelerden ayırt edebilirdiniz. Kaşları çatık olan Bram, gülümseyen ise Alex'ti."

"Bu çok üzücü," diye ağzımdan kaçırđım. Hemen yanlış bir şey söylediğimi düşündüm ama Liz sadece gülümsedi.

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bram dünyayı her zaman kardeşinden biraz daha alaycı görmüştür. Bu kötü bir şey değil, sadece kişiliklerindeki bir farklılık."

Alex arka kapıyı ayağıyla iterek açarken, "Odun getirdim," diye duyurdu. Bir kucak dolusu kuru odun taşıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Güzel," dedi Ani başını sallayarak.

Annesi onu azarlarken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Liz'in Alex'e el havlusuyla vuruşunu izlerken Ani bana, "Onun en sevdiğinin o olduğuna eminim," dedi, yüzü mutluluktan parlıyordu. "Ama hiçbirimizin umurunda değil." Ani'ye baktığımda gülümsüyordu. "Alex herkesin favorisi."

Alex mutfakta dolanırken "Benim de favorim o," diye mırıldandım.

Annesinin havlusundan kaçarken odunları kollarının arasında tutmaya çalışırken gülüyordu.

Bölüm 9

ALEX

Evde olmayı seviyordum. Missouri'yi seviyordum ve çoğu zaman işimden de keyif alıyordum ama havanın kokusunda ve babamın koltuğuna gömülürken dizlerini kırarken çıkardığı seste beni anında huzurlu hissettiren bir şeyler vardı. On dokuz yaşında orduya katılmıştım, dünyayı görmek ve meşhur kanatlarımı açmak için heyecanlıydım ama hiçbir yer bana ailemin Oregon'un ortasındaki arazisi kadar uymamıştı. Sarai'yi tüm bunları deneyimlemesi için oraya getirmek, eksik olduğunu fark etmediğim eksik bir yapboz parçası gibi ev hissini artırdı.

Mutlulukla mutfağa baktım. İşte tam burada, her şey tam olarak bununla ilgiliydi. Hayat, evren, amacımız... Hepsi ailede toplanmıştı. Zamanınızı birlikte geçirmeyi seçtiğiniz, sizi rahat ve mutlu eden insanlar, onlar her şeydi.

"Bok herif," dedi Ani, yan tarafıma dirsek atarak. "Beş dakikadır seninle konuşuyorum ve sen beni tamamen görmezden geliyorsun."

"Hayatın anlamının cevabını bulmaya çalışıyordum," dedim sakince.

"Evet, her neyse."

"*Hayatın anlamı*, Ani," dedim önemle.

Bana sanki bir aptalmışım gibi baktı. "Dostum, bunu kendi zamanında yap."

Güldüm ve kolumu başına dolayarak onu pazularımla göğsümün arasına sıkıştırdım.

Bram başıyla bizi işaret ederek Sarai'ye, "Bu hiç bitmeyecek," dedi.

"Liz sonunda sakinleştiklerini söyledi," diye cevap verdi, dudakları seğirerek.

"Burası sakın," dedi küçük bir kahkaha atarak ve birasından bir yudum aldı. "Neden herkes beni lanet sandalyede uyurken bıraktı?" diye sordu, uykulu bir Arie'yi göğsüne yaslamış mutfağa doğru yürürken. Sarai'yi görünce durdu. "Ah, affedersiniz."

Sarai onun özrünü elinin tersiyle itti.

Tutuşuma karşı koyma zahmetine bile girmeyen Ani'yi bıraktım ve öne doğru bir adım attım.

"Alex," dedi gülümseyerek. "Seni görmek güzel evlat."

"Bunu ben alırım," diye mırıldandı Ani, kızına doğru uzanarak. "Merhaba prenses. Babanla iyi uyudun mu? Eminim bezin sıırılsıklam olmuştur."

Kollarımı babama doladım ve sarılırken sırtına bir tokat attım. "Bu senin kızın mı?" diye kulağıma sessizce sordu. "Bunu nasıl başardın?" "Aptal şansı ve ısrarı," diye cevap verdim, uzaklaşarak.

Babam güldü.

"Sarai, bu babam Dan."

"Memnun oldum Sarai," dedi babam, elini sıkmak için yaklaşıırken. "Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi, babamın az önce ettiği küfrü kullanarak.

özür diledi ve ona orantısız bir gülümseme verdi. Babam

kıkırdadı. "İyi seçim," dedi bana.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim, o uzaklaştıktan sonra Sarai'nin yanında durarak. "Aileni seviyorum," dedi yanıma yaslanarak.

"Seni benimle çıkmaya nasıl ikna ettiğimi merak ediyorlar," diye takıldım. "Ani'yle güreşmek zorunda kalır mıyım?" Sarai şakayla karışık sordu.

"Çünkü ben daha büyüğüm, ama bence o kazanırdı."

"Kesinlikle ben kazanırdım," dedi Ani, sohbetimize katılarak. "Yarasa gibi kulakların var," dedi Sarai, gözlerini kocaman açarak.

"Kulak misafiri olmakta üstüme yoktur," diye onayladı Ani. Sonra Arie'yi kalçasından çekti ve bebeği önünde tuttu. "Bu Arielle. Şimdi çok daha iyi kokuyor ve seninle tanışmaya hazır."

"Merhaba Arielle," dedi Sarai yumuşak bir sesle ve uzanıp Arie'nin ayağının altını gıdıkladı. "Çok tatlısın."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin. O nadiren uyuyan ve yemeğimi çalan bir iblis." Ani, Arie'nin boynuna yüksek sesle öpücükler kondurarak onun gerilmesine ve kıkırdamasına neden oldu. "Ama o kadar tatlı ki, dikkatimiz dağılana kadar onu seviyoruz."

"Kulağa doğru geliyor," diye yanıtladı Sarai.

Arie merakla bana göz kırptı, ben de gülümsedim ama ona uzanmadım.
Bu

Yeğenlerimin bana ısınması genellikle biraz zaman alırdı. En son eve geldiğimde dersimi zor yoldan almıştım, çünkü Arie'yi kucağıma aldığım da onu ısırılmışım gibi çığlık atmıştı.

Ani uzaklaşıp bebeği Bram'e teslim ederken Sarai'nin başının üstünü öptüm. Bram'in benden önce sakinleşeceğini hiç düşünmemiştim ama bunun ona yakıştığını kabul etmeliydim. Pürüzlerini yumuşatıyor ve onu merkeze alıyor gibiydi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kardeşimi biraz kıskanmıştım. Hep bir gün bir ailem olsun istemiştim. Sarai, Ani'nin söylediği bir şeye güldü ve ben de kolumu ona doladım. *Bir gün* daha önce olduğundan çok daha yakın hissettirdi.

* * *

"Siz ikiniz burada kalabilirsiniz," dedi annem gecenin ilerleyen saatlerinde, kız kardeşim Kate'in evdeyken kullandığı yatak odasının kapısını iterek açarken. "Diğer odalarda ranza var ve umduğunuzun bu olduğundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Yıllardır ranzada yatmadım."

Annem güldü. "Sabah görüşürüz. Eğer erkenden hareket ettiğimi duyarsan, hindiye fırına koyuyorumdur. Yataktan kalkman gerekiyormuş gibi hissetme."

Kapıyı arkasından kapatarak gitti ve ben de Sarai'ye sırtarak çantalarımızı yatağın üzerine bıraktım.

"Bu yatağın gıcırdamadığını çok iyi biliyorum," diye bilgilendirdim onu.

Kızın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Bunu bana neden söyledin?"

Yüz ifadesine şaşkınlıkla güldüm, sonra kızgın görünmeye başlayınca durdum. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü.

Ayakkabılarımı tekmeledim ve yatağa atladım, kafamı tavana çarpmamak için bir elimi yukarı kaldırdım. O yollardan geçtim.

"Eğlenceli amca olmamın bir nedeni var," dedim Sarai'ye, hâlâ zıplarken.

Farkına vardı ve bir eliyle yüzünü kapattı. "Duh," diye mırıldandı.

Güldüm. "Atlamak mı istiyorsun? Yine de jimnastik yapmamı öneririm. Yeğenim Keller bunu zor yoldan öğrendi."

"Düştü, değil mi?" diye sordu, sırtırken başını yavaşça iki yana salladı.

"Tam şifonyere çarptı," diye cevap verdim, yatağın ayakucundan birkaç adım ötedeki şifonyeri göstererek. "Yine de kan yoktu, bu yüzden hala başarılı bir iniş olduğunu düşünüyoruz."

"Seni annesi mi öldürdü?"

"Beni en çok Kate sever," dedim ama bana inanmadığı belliydi. "Aslında beni evden paspasla kovaladı."

Bir gümbürtüyle yataktan kalktım ve kollarımı ona doladım.

"Bu evde hiçbir kadınla yatmadım," dedim başımı eğip gözlerine bakarak. "Ailemle tanışmak için kadın getirmem, nokta."

"Sadece ben, ha?"

"Sadece sen," diye onayladım.

"Nedenmiş o?" diye sordu bana doğru eğilerek.

Bir an için bunu düşündüm. "Büyürken ailem kısa süreliğine kendilerinin olduğunu düşündükleri pek çok çocuğa veda etmek zorunda kaldı ve ben ailemi uzun süre kalmayacak insanları yanlarına almayacak kadar çok seviyorum."

Bir süre sessizce durdu. "Bana veda etmek zorunda kalmayacaklar."

"Burada mı kalıyorsun?" Dudaklarımda bir gülümseme belirerek sordum. "Artık benimle takılıyorsun," diye cevap verdi arsızca.

Onu belinden kavradım ve gülerken omzuma attım. Daha önce bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Onu yatağa yatırırken "Evlen benimle," diye fısıldadım.

"Sen delisin," diye fısıldadı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama benimle evlenmemen için bir neden düşünebiliyor musun?"

Ağzı açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. "Yeterince uzun süredir birlikte değiliz."

"Anlambilim."

"Ailemle tanışmadın." "Yarın uçağa bineceğim." "Sen, sen."

"Gördün mü?" diye mırıldandım, ağzımı onunkine bastırarak. "Evlenmeliyiz."

Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun."

Uçuyordum ve Sarai hakkında farklı hissetmem için tek bir neden bile düşünemiyordum. Hayatımdaki hiçbir şey beni ona hazırlamamıştı. Hiçbir şey bu kadar doğru ya da mükemmel hissettirmemişti.

"Seni seviyorum," dedi parmak uçlarını yüzümün yan tarafında gezdirerek. Bana baktı, işaret parmağıyla kaşlarımın, burnumun ve dudaklarımın üzerinde gezindi. "Seninle evlenirim," dedi boğuk bir sesle. "Evet."

"Evet mi?" Aptalca sordum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Evet," dedi tekrar, gülerken burnumu çimdikledi. "Vay anasını," dedim neşeyle.

Onu sertçe öptüm ve altımdaki yatakta gevşemesi hoşuma gitti, bir eli sırtıma doğru kayarken diğeri yanağımı kavradı. Kendimi biraz geri çektim, ailemin evinde seks yapma fikri beni rahatsız ediyordu.

Ancak o gece ikimiz de tatmin olmadan yatağa girmedik. Daha sonra Sarai'yi göğsüme bastırarak uykuya dalarken, bizi hazır olmadığımız bir şeye zorladığıma dair içimdeki korku çekirdeğini görmezden geldim.

* * *

Şükran Günü sabahı gök gürültülü bir fırtınaya ve annemle babamın mutfakta sessizce konuşup yemek pişirmeye başladıkları sesine uyandım. Yataktan dikkatlice kalkıp giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken Sarai hâlâ kendinden geçmişti. Biz yola çıkmadan önce okul ödevlerini bitirmek için bütün hafta boyunca gece yarısı yağını yaktığından emindim ve şimdi nihayet uyuma şansı bulmuştu.

Çoraplarımla sessizce odadan çıktım ve uyumaya fırsat bulacağını umarak kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Bu kadar çok çalışmasından nefret ediyordum ama azmini anlıyordum. Artık evleneceğimize göre, belki biraz rahatlamasına yardımcı olabilirdim. Arada bir nasıl yavaşlayacağını öğretebilirim.

Mutfağa doğru ilerlerken aptalca sırtıyordum.

Ben odaya girer girmez annem "Sana uyumanı söylemiştim," diye azarladı.

"Yapamam," diye cevap verdim, kahve fincanına doğru ilerlerken.

"Evleniyorum."

"Sen nedin?" diye sordu babam, başını kaldırıp bana baktı. Dirseklerine kadar hindiye batmıştı ve şaşkınlıktan her şey sallanıyordu.

Hareket.

"Sarai'ye evlenme teklif ettim ve o da evet dedi," dedim sırtarak. "Dün gece."

"Dün gece mi?" dedi annem, sesi zayıftı.

Yüzlerindeki mutlak şoka baktım ve güldüm. "Ne? Neden bu kadar şaşırdınız?"

"Çünkü sen hiçbir şey söylemedin," dedi annem, sebze doğramaya geri dönerek. "Siz yeni çıkmaya başlamadınız mı? İkinizin bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Hiç eve bir kadın getirdim mi?" Tepkilerine biraz sinirlenerek sordum. Ben onların son direnişçisiydim, asla yuva kuramayacağından endişe ettiklerini söyledikleri çocuktum. Tebrikler neredeydi? Neşe ve heyecan neredeydi?

Babam uzun bir süre beni izledi, sonra anneme baktı. Gözleri sadece kısa bir an için buluştu ama sanki aralarında koca bir konuşma geçmiş gibiydi. Ellerini havluyla silerken tekrar bana baktı, sonra hafifçe başını salladı. "Tebrikler oğlum," dedi ve bana sarılmak için mutfığa doğru yürüdü.

"Teşekkürler baba." Omzunun üzerinden annemin gözleriyle karşılaştım.

"Bence harika," dedi, bana gülümserken dudakları biraz titriyordu.

"Tek kelimeyle harika."

"Teşekkürler anne," dedim ve babamı bırakarak odanın karşısına geçip ona sarıldım.

"Ona yüzük aldın mı?" diye sordu, kollarıyla belimi sararak. "Neye benziyor?"

"Henüz bir tane almadım."

"Alex," diye azarladı.

"Git yarın bir tane al," dedi babam hindiye yine olmadık şeyler yapmaya başlarken. "Bugün Kara Cuma."

"Kuyumcuların Kara Cuma indirimleri mi var?" Gülmemek için kendimi zor tutarak mırıldandım. Tamamen ciddiye.

"Herkesin Kara Cuma indirimleri var," diye yanıtladı annem. "Ona ne almak istediğini biliyor musun?"

"Bir yüzük," diye şaka yaptım. Aslında ne tür bir yüzükten hoşlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun mücevher zevki hakkında hiç konuşmamıştık bile. Çok fazla takmazdı. Kulaklarında her zaman altın halkalar ve altın bir kolye olurdu.

Boğazında ailesinin ona verdiği küçük bir Davut Yıldızı vardı. Bazen birbirine çarptığında şıngırdayan altın bilezikler takardı ama bir yere gitmediğimiz sürece hemen hemen hepsi bu kadardı.

"Bu da seçenekleri azaltıyor," diye mırıldandı

babam. "Altın bir tane," dedim mutlulukla.

"Kahretsin," dedi babam gülerek.

Yüz ifademini düştüğü ve paniklemeye başladığım sırada arka kapı açıldı. Kuzenim Trevor elinde folyoyla kaplı birkaç kase taşıyarak içeri girdi.

Annem Trev'e dönüp elindeki kâseleri almadan önce, "Kuyumcu sana yardım edecek," diye beni temin etti. "Bilgisiz adamlara yardım etmek onların işi."

"Kuyumcu mu?" Trev kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evleniyorum," dedim ve sarılmak için yanına gittiğimde yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardım.

"Kime?" diye sordu sırtıma birkaç kez vurarak. "Sarai'ye."

"Sarai?" Tanıdık geldi. "Seni komik bulmayan kızdan mı bahsediyorsun?"

Tabii ki Sarai'yle tanıştıktan hemen sonra yaptığımız bir konuşmadan hatırladığı şey *bu olacaktı*.

"Benim çok komik olduğumu düşünüyor," dedim onu iyi huylu bir şekilde iterek. "Sadece en iyi günlerinde," diye araya girdi Sarai, arkasından mutfığa girerek

Ben.

"Çok komik biriyim," diye cevap verdim, ona doğru dönerek.

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, bir çift tayt ve büyük boy bir kazak giymişti. Ailesiyle rahat bir gün geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Bu çiftte komik olan benim," dedi sırtarak, ben ona günaydın öpücüğü vermek için eğildiğimde.

Trev sırtarak, "Mütevazı da," diye alay etti. "Hey, ben Trevor, Alex'in kuzeniyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Sarai ve elini sıkmak için öne çıktı. "Aileniz yanınızda mı?"

"Hayır, Morgan evde kızıyla birlikte."

"Onları almak için geri dönecek misin?" diye sordu annem, içinde ne olduğunu görmek için kâselerin üzerindeki folyonun altını kontrol ederken.

"Evet." Trev başını salladı. "Biz gelmeden önce Etta'nın mümkün olduğunca uzun süre uyumasına izin vermeyi düşündük; böylece daha sonra öfke nöbetlerine maruz kalmayız diye umuyoruz."

"İyi fikir," dedi babam. "Alex'in uyanmasına neden izin verdik?" "Ha ha," diye mırıldandım. "Hepiniz çok komiksiniz."

"Gördün mü? Biraz daha uyumasına izin vermeliydim."

"Kendi kendime uyandım-" Babamın şakasına alet olduğumu fark ettiğimde ağzım bir anda kapandı.

Grup güldü.

"Bir saate kadar döneriz teyze," dedi Trev, annem yemekle uğraşmaya devam ederken başının üstünü öperek. "Bir şey almak için son dakikada markete gitmemi istersen haber ver."

"Bir şeye ihtiyacım olursa Alex'i gönderirim," dedi annem sırtarak. "Dikkat dağıtmak öfke nöbetleri için iyi bir çözümdür."

Trev giderken anneme "Hiç komik değilsin," dedim.

"Ah," dedi Sarai, kollarını belime dolayarak. "Birinin uykuya mı ihtiyacı var?"

"Benimle mi uyuyorsun?" Ona göz kırparak sordum.

"İyy, kes şunu," dedi beni iterek.

"Neden?" Tekrar göz kırparak sordum. "Sorun ne?"

"Şunu yapmayı kes."

"Anne," dedim başımı aileme doğru çevirerek. "Sarai göz kırpmamın ürkütücü olduğunu düşünüyor."

"O ne?" Annem şaşkınlıkla sordu.

"Sadece sen değilsin," diye açıkladı Sarai. "*Herkesin* göz kırpması ürkütücüdür." "Bunu düşünen tek kişi sensin," dedim tekrar göz kırparak.

"Bunu yaptığında seni ciddiye alamıyorum," dedi küçük bir kahkaha atarak. Beni geçip mutfağa doğru ilerledi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Alex'i yoldan çekebilirsen harika olur," diye cevap verdi babam. Sonra da göz kırptı. Hayatımda hiç bu kadar çok gülmüş müydüm emin değildim.

* * *

Sarai daha sonra onu ailemin evinin arkasındaki ağaçların arasından geçirirken "Burası muhteşem," dedi. "Ama burası gerçekten soğuk ve ıslak."

"Sadece biraz daha," diye söz verdim.

Neredeyse arazideki en sevdiğim yere gelmiştik. Kate, Bram ve benim bir yaz, içeride takılıp annemizi rahatsız edemeyecek kadar büyük ve kendi başımıza bir yere gidemeyecek kadar küçükken inşa ettiğimiz eski bir kale.

Erkek ve kız kardeşlerim eski yeri sevgiyle hatırlıyorlardı ama benimle aynı bağı kurmuş gibi görünmüyorlardı. Onlara göre burası, sahte ateşler yaktığımız ve yabancı istilacılardan saklanırken dünyanın savaşta olduğunu iddia ettiğimiz yıpranmış bir kaleydi. Benim içinse Evans ailesiyle birlikte hayatıma nihayet alıştığım yerdı. Arazinin o küçük cebinde saatler geçirmiş, kayalardan ve ağaç dallarından mızraklar yapmış, Kate'in dizleri sıyrıldığında yama yapmak için eğrelti otlarını kullanmış ve kardeşimin kendini güvende hissedebileceği bir yer inşa etmiştim. Buraya başka çocukları hiç getirmemiştik. Bu üçümüzün de uyduğu, dile getirilmemiş bir kuraldı.

Sarai ve ben başımızın çok üzerinde birlikte büyümeye başlayan iki ağacın arasından ve dizlerimize kadar ıslatan son derece ıslak eğrelti otlarının arasından geçtik ve sonra oradaydık.

Kaleden geriye pek bir şey kalmamıştı. Bazı çürüyen tahtalar, kötü bir merdiven denemesi olarak kabaca bir ağaca çakılmıştı. Mavi plastik oturağı büyük ölçüde parçalanmış, yan yatmış eski bir metal çim sandalye vardı.

Evden aşırıldığımız birkaç ıvır zıvır da etrafa saçılmıştı. "Neverland," diye mırıldandı Sarai, kampımızın ortasına doğru yürürken. O yavaş bir daire çizdi, her şeyi içine aldı.

"Ne?" Yarısı toprakla kaplı eski bir kaşık aldım ve dalgınlıkla merdiven tahtalarından birinin üzerine koydum.

"Seni burada hayal edebiliyorum," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Kürk pelerinin ve elinde senden daha uzun bir sopayla kaybolmuş küçük bir çocuk."

"Daha çok yırtık bir kot pantolon ve annemin yıkarken yanlışlıkla pembeye boyadığı bir atlet gibi," diye cevap verdim sırtarak. "Annemle babam dışarıda oyun kıyafetleri giyme konusunda çok ciddiydiler."

"Bayıldım," dedi gülümseyerek. "Burası harika bir yer."

"Bir keresinde," dedim, Sarai geride bıraktığımız ufak tefek şeyleri incelerken bir ağaca yaslanarak, "Bram korkunç bir ruh hali içindeydi.

-bazen böyleydi- ve Kate'le birlikte onu buraya sürükledik. Onu kalenin ortasında bir sandalyeye oturttuk ve savaş esiri gibi davrandık."

"Bu hikâye karanlık bir yöne doğru gidiyor," diye mırıldandı.

"Yani orada kaşlarını çatmış oturuyor." Bram'ın zar zor gülümsediği o günleri düşünerek önümdeki dallara boş boş baktım. Hafızamı temizlemek için başımı salladım. "Neyse, onu oturtuk ve sırayla komiklik yapmaya başladık. Bilirsiniz, ben komik suratlar yapardım. Kate gerçekten dramatik bir şekilde dans ederdi. Ama hiçbir şey onu gülümsetmiyordu, yaptığımız tek bir lanet şey bile. Sonra Kate şarkı söylemeye başladı. Hangi şarkı olduğunu hatırlamıyorum ama Bram birden gülmeye başladı. Gerçekten göbekten gülmeye. İkimiz de ona bakıyorduk, çünkü Kate gerçekten tatlı bir sesle şarkı söylüyordu, bu noktada onu gülümsetmeye çalışmanın ötesinde, sadece onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu."

Sarai yaptığı işi bıraktı ve bana baktı, gözleri yumuşacıktı. "Neyin bu kadar komik olduğunu bize söylemedi. Hiç söylemedi."

"Hiç anlamadın mı?" diye sordu sessizce.

"Oh, anladım. Birkaç yıl sonra şarkıyı radyoda duydum ve kesinlikle iğrençti."

"Hayır," dedi Sarai küçük bir şaşkınlıkla gülerek.

"Oh, evet. Kate ve ben onun seksle ilgili bir şarkı söylediğinden habersizdik ve o da şarkıyı sakinleştirmek için temposunu düşürmüştü." Kahkahalarım arasında konuşmaya çalıştım ama kahkaha gözyaşlarım gözlerimi doldurdu. "Ama Bram ne hakkında şarkı söylediğini hemen anladı ve Kate ile benim bu konuda bu kadar ciddi olmamızı çok komik buldu."

Sarai'nin kahkahası karnının derinliklerinden geldi ve karnını tutarak hafifçe eğildi.

"Ve sonra," diye kahkahalarım arasında soluk soluğa kaldım. "Neyin bu kadar komik olduğunu bize hiç söylemedi, bu yüzden Kate yumuşak ve tatlı bir şekilde söylemeye devam etti ve Bram gülmeye devam etti ve ben orada aptal gibi durdum, devam etmesini işaret ettim çünkü kardeşim gerçekten gülüyordu ve nedenini bile umursamıyordum."

Kıkırdamalarımız nihayet yatışırken Sarai, "Bu çok komik," dedi.

"O bizdik." Omuzlarımı silktilim. "Bram asık suratlıydı, Kate yufka yürekli ve tatlıydı, ben de palyaçoydum."

Sarai öne doğru ilerledi ve kollarını belime doladı. Başını arkaya yatırarak öpmek için dudaklarını büzdü. Bu asla reddedemeyeceğim bir davetti.

Dudakları yumuşak ve uysaldı ama beni saran kolları sıkıydı. Ve

hissi *sağlamdı*. Sanki öpücük kısa süreliydi, sadece bir anlıktı ama kucaklaşma kalıcıydı. Kalıcıydı.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," dedim sessizce, orada, dünyada en sevdiğim yerde. "Evlenme teklifimin berbat olduğunu biliyorum ve bir yüzüğüm olduğunda bunu düzeltereğim." Saçlarının küçük bir kısmını yanaklarından uzaklaştırdım. "Ama seninle evlenmek istiyorum. Birlikte yaşamak, aynı faturaları ödemek, sabahları seninle uyanmak ve durup yemek yemeye bile vaktin olmadığını bildiğim halde sana dışarıdan yemek getirmek istiyorum. Yeterince dinlendiğinden emin olmak ve softball antrenmanında kaymaya çalışmak gibi aptalca bir şey yaptığımda beni pansuman etmene izin vermek istiyorum. Boktan bir günün ardından eve, senin yanına gelmek ve evimize girer girmez her şeyin daha iyi olacağını bilmek istiyorum."

Sarai bana nazıkçe gülümsüyordu ama gözleri yaşlarla savaşıyormuş gibi sulanmıştı.

"Ve bir noktada," dedim, sesim titremeye başlamıştı. "Senden bebeklerim olsun istiyorum. Koyu kahverengi gözlü ve senin gülüşüne sahip küçük bronz bebekler. Benim kirpiklerim, çünkü ikimiz de benimkilerin daha iyi olduğunu biliyoruz."

Sarai güldü. "Öyleler," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Seninle yaşlanmak ve şişmanlamak istiyorum," dedim açıkça. "Çünkü seninle öyle bir yerde olmak istiyorum ki, dış görünüşün hiçbir önemi kalmasın. Bütün hafta sonlarını yüzünde makyaj olmadan geçireceksin ve ben de biraz göbekleneceğim çünkü karın kaslarımı göremesen bile bana yarın yokmuş gibi bineceğini biliyorum."

"Ben olsam bunu şimdi yapardım," dedi Sarai. "Kendini bırakman için evli olmamız gerekmiyor."

Şakasına gülümsedim. "Sadece saçının kokusundan şampuanını değiştirdiğin anı bilmek istiyorum ve bütün gün üzerinde durduğun için ayaklarının şiştiğini görmek istiyorum."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor," diye fısıldadı.

"Kırk yıl sonra sana Bay K'nin Bayan K'ye baktığı gibi bakıyor olmak istiyorum."

Sarai'nin yanağından bir damla yaş süzüldü ve parmak ucumla gözyaşını sildim.

"Başka bir teklife ihtiyacım yok," dedi Sarai, sesi boğuklaşmıştı. "Bu seferki oldukça iyiydi."

"Tek dizimin üzerine bile çökmedim," diye karşı çıktım. "Yapmışsın gibi davranacağız."

Sahte bir rahatlama iç çekiş i yaptım. "Tanrıya şükür, çünkü buraya kadar yürüdüğümüz için dizim zonkluyor."

Dizim son zamanlarda beni pek rahatsız etmiyordu ama yine de korseyi takıyordum. Bazen, tam olarak büküğümde, o şey bana hala sorun çıkarıyordu. Tekrar normal hissetmeye başlamak için sabırsızlanıyordum.

"O zaman otursan iyi olur," dedi Sarai ciddiyetle.

Beni yere çekmesine izin verdim ve ağaca yaslandım. Kucağıma oturdu, ellerim kışına giderken beni inletti. Evden ayrıldığımızda tam da bunu umuyordum. Ormanın ortasında sadece ben ve Sarai.

Başparmaklarımı kalçalarının birleştiği kıvrımlara bastırarak onu kendime daha çok çektim ve ağzı boğazıma gitti, dişleri oradaki deriyi hafifçe ısırdı. Tam olarak neyi sevdiğimi, beni neyin delirttiğini biliyordu. İlk seferimizden beri böyleydi. Birlikte mükemmel bir şekilde hareket ediyorduk, içgüdüsel olarak diğer kişinin neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydik.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü ağzım Sarai'nin ceketinin üzerinden ulaşabildiğim her teni kemirmekle meşguldü, ama taytını yeterince aşağı çektik. Kot pantolonumun düğmelerini açıp aşağı doğru iterken kalçalarının arasındaki tatlı ıslak teni elimin arkasında hissedebiliyordum.

Birkaç saniye sonra sikimin etrafında sıkı ve kaygandı ve temastan sonra rahat bir nefes aldım. Kıyafetlerimiz araya girdiği için pozisyonumuz biraz garipti ama bunu başardık. Benimki yukarı doğru itilirken onun kalçaları aşağı doğru indi, temas kazara kaybolmasın diye vücutlarımız zar zor hareket ediyordu.

"Seni seviyorum," dedim ağzına karşı. "Tanrım."

Gözleri kapanırken dudakları kıvrıldı. Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ama açıklama yapmanın zamanı değildi, o yüzden sormadım. Aklımın bir köşesinde, onunla mutsuz olmayı hayal bile edemesem de, uzak bir gelecekte, bu ana geri dönüp beni seçtiği için ne kadar şanslı olduğumu fark edeceğim bir zaman olacağını biliyordum. Hayatını benimle geçirmeyi kabul ettiği için. Her zaman makyaj yapan ve dünyaya meydan okumaya hazır görünen kadını, ormanın ortasında toprağa girip beni sevdi.

Önce ben geldim. Dayanabildiğim kadar dayandım ama sonunda kaçınılmaz olana boyun eğdim. Sarai şikâyet etmedi ama bitirdiğimi anladığında vücudunun nasıl gerildiğini hissettim.

"Sorun yok," diye fısıldadım kulağına, ondan çok kendime. "Şşş."

Aramıza uzandım ve parmaklarımı klitorisine doğru kaydırdım, vücudumun henüz yumuşamamasını diledim. Neredeyse oradaydı. Ben bastırdıkça tırnakları ceketimin omzunu tırmaladı ve önce hafifçe, sonra daha sert ovuşturduğumda nefesi kesildi.

Boşaldığında, boğazıma doğru bir nefes verdi ve kalçalarını titretti. Sonra gökyüzü açıldı ve çoğunlukla üzerimizdeki dallar tarafından tutulan çiseleyen yağmur, başımızdan aşağı dökülen bir tufana dönüştü.

"Soğuk!" Sarai kapüşonunu yukarı çekerek ciyakladı. "Kahretsin, sırtımdan aşağı akıyor."

Başka bir şey söyleyemeden onu ayağa kaldırmış ve taytını beline kadar çekmiştim. Beni yağmurdan koruduğu için çoğunlukla kuruydum ama o ayağa kalkar kalkmaz soğuk hava ve yağmur kucağıma bir bardak buzlu su gibi çarptı.

"Siktir," diye bağırdım ve aceleyle kot pantolonumu yukarı çektim. Ayağa fırladım ve Sarai yağmurdan saklanacak bir yer bulmaya çalışırken güldüm. "Faydası yok," dedim elini tutarak. "Hadi eve geri dönelim."

Kalenin etrafına son bir kez baktım, eski anıları ve yenilerini hatırladım, sonra onu eve doğru götürdüm.

Bölüm 10

SARAI

Aptalca mı davranıyordum? Ayakkabılarımız çamura batmış ve paltolarımız tamamen su içinde kalmış halde ıslak ormandan geri dönerken, bu yeni aceleciliğimin nereden geldiğini merak ettim. Ben bir plancıydım. Listeler yapardım. Kaygı hayatımı ele geçirmeden çalışabilmemin tek yolu buydu.

Öyleyse neden hiç düşünmeden ve utanç verici derecede az tereddüt ederek Alex'le evlenmeyi kabul etmiştim?

Bunu teyzem ve enişteme nasıl açıklayacağımı biliyordum. Onu seviyordum. Tatlı ve zekiydi. Her şeyi eğlenceli hale getirirdi. Beni güldürürdü. Kendimi iyi hissetmemi sağlardı. Bana dünyayı fethedebileceğimi hissettirdi. Bana baktığında, bunu iliklerime kadar hissederdim.

Ama bunlar pratik nedenler değildi ve ben pratik biri idim. Peki neden kabul etmiştim?

Midem endişeyle burkuldu.

Sonra Alex başını bana doğru çevirdi ve göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Seni sırtıma almamı ister misin?"

"Asla," diye cevap verdim, elini sıkarken endişem azalıyordu. "O ağrıyan dizinle eve geri dönemeyeceğinden endişeleniyorum."

"Oh, öyle mi?" diye alay etti. Elimini bıraktı ve koşmaya başladı. "Dizim iyi."

Ona yetişmek için acele ettim ama yanına ulaştığım anda hızlandı.

"Şimdi de yarışıyor muyuz?" Şakayla karışık onu iterek sordum.

"Beni yakalayamazsın," diye şarkı söyleyerek hızını artırdı.

Islak zeminde kayıp düşerken gülerek eve geri koştuk. Oregon havasında çok işe yarayacağını düşündüğüm bir çift sevimli yağmur çizmesi giymiştim ama Alex'in çocukluğunun geçtiği yere giderken çamura hiç de uygun olmadıklarını fark ettim. Lastik tabanları ayağımın sadece bir santim üstüne geliyordu; botun geri kalanı süetti. Süet botları yağmur botu olarak kim pazarladıysa, kesinlikle onları yağmurda giymemişti.

Nefes nefese ve sıırıslıklam bir halde arka verandaya ulaştık. Alex ceketini çıkararak, "Hadi burada soyunalım," dedi.

"Affedersiniz?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmadan sordum. Ailesinin evinin önünde soyunmamın hiçbir yolu yoktu.

"Sadece dış katmanlar," diye cevap verdi ve dışlerim takırdamaya başlarken paltomun fermuarını açmama yardım etti.

Hızlıca botlarımızı çıkardık ve mutfağa açılan arka kapıdan içeri girdik. Bizi fırında pişen yemeğin kokusu ve beş farklı konuşma yapan ve birbirinin üzerine konuşan kalabalık bir grubun sesi karşıladı. O kadar uzun süredir yoktuk ki Alex'in ailesi akşam yemeği için gelmişti ve ben sıırıslıklam olmuş saçlarımla boğulmuş bir sığana benziyordum.

"Neden onu bu kadar uzun süre yağmurun altında tuttun?" Liz azarladı, elleri bir turtayla meşguldü. Kenarlarını parmak uçlarıyla bastırdı, ıslak saçlarımıza ve giysilerimize bakarken ne yaptığına dikkat etme zahmetine bile girmedi.

"Nedenini biliyorum," diye mırıldandı Bram. Ani onun omzuna vurdu, sonra durdu ve vurduğu yeri öptü.

"Onu eski kaleye götürdüm," dedi Alex, ordövr tabaklarından birinden gizlice bir parça sosis alarak.

Kuzeni Trevor, "Hani benim hiç gitmeme izin verilmeyen?" diye sordu. Kolunu henüz tanışmadığım güzel sarışın bir kadına dolamıştı ve ben onun kız arkadaşı Morgan olduğunu düşünmüştüm.

"Sadece Evans çocukları," dedi Bram ve Alex aynı anda. Bram birasını kaldırdı ve Alex'i selamladı.

"O zaman nasıl oluyor da o gidebiliyor?" diye şakayla karışık sızlandı Ani.

Trevor gözlerini devirerek, "Çünkü evleniyorlar," diye şaka yaptı.

Bir süre sessizlik oldu.

"Hayatta olmaz," diye bağırdı Ani, gözleri kocaman açılmıştı. "Oh, kahretsın," diye mırıldandı Trevor. "Üzgünüm, dostum."

"Ben de sana söyleyecektim," dedi Alex Bram'e. Ani neredeyse odanın öbür ucuna sıçrayıp vücudunu Bram'e geri adım attıracak kadar sert bir şekilde çarpınca homurdanarak. Ani bir aşağı bir yukarı zıplarken kollarını Bram'in göğsüne doladı ve ikisini de itip kaktı. "Sana yüz yüze söyleyebilmek için buraya gelmeni bekliyordum."

Bram kolayca başını salladı ama gözlerinde beni endişelendiren bir şey vardı. Aralarında geçen ve beni huzursuz eden bir şey.

"Bunu beklemiyordum," dedi Ani, bana doğru ilerleyebilmek için Alex'i bırakarak. "Ama aslında senden hoşlanıyorum, *bu* yüzden *çok mu erken diye* sormayacağım." Kollarını bana doladı ve benim de ona sarılmaktan başka çarem kalmadı.

"Alex," diye seslendi Dan, dikkatimizi Alex'in babasının teyzesi ve amcasıyla birlikte oturduğu masaya çevirerek. "Kızın donuyor evlat. Belki de tanıştırma ve anonslardan önce onu sıcak bir duşa sokmalısın?"

"Kahretsın. Üzgünüm tatlım," dedi Alex, kolunu omzuma dolayarak.

Beni mutfaktan çıkarırken herkes gülmeye başladı. Arkamı dönemeyecek kadar utanmışım, çünkü bize güldüklerini biliyordum. Ama sonra Liz'in kuru sesi kıkırdamaları bastırdı ve dudaklarımın titrediğini hissettim.

"Oğlum, o kotları çamaşırhaneye bırakırsan, kışındaki kir lekesini çıkarmaya çalışırım."

"Kahretsın," diye fısıldadı Alex, beni koridorda daha da hızlı iterek. Güldüm.

* * *

Tanışmalar yapıldıktan ve tebrikler dağıtıldıktan sonra yemeklerle dolu bir masaya oturduk. Hindi, dolma, patates ve sos, birçok farklı türde meyve salatası ve kızılıcak sosu, kusmuk gibi görünen ama Alex'in bayıldığı şekerlemeli turuncu bir şey - o kadar çok yiyecek vardı ki nasıl bir çentik atacağımızdan bile emin değildim.

"Domuz etinden hiçbir şey yapılmaz," dedi Alex sessizce kulağıma. "Ben

ama anneme domuz eti yememesini söyledim."

Gözlerine baktım ve öpmek için eğildim. "Teşekkür ederim."

"Yiyemeyeceğin başka bir şey varsa bana ver," dedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Tabakları elden ele dolaştırıp tabaklarımızı doldururken Liz, "Keşke Katie de burada olsaydı," dedi.

"Bu yıl komşularla büyük bir akşam yemeği yiyeceklerini söyledi," diye yanıtladı Ani. "Neyse ki evini özlememiş."

"Hâlâ evini özliyor," dedi Trevor. "Ama bugün meşgul olduğu için mutluyum."

"Kız kardeşim aile bayramlarını kaçırmaktan nefret eder," diye açıkladı Alex. "Ama Shane Güney Kaliforniya'da görev yapıyor ve bir milyon çocukları var, bu yüzden hepsine gelemiyorlar."

"Çok pahalı," dedi Liz. "Çok zahmetli," dedi Bram. "Çok fazla çocuk," diye şaka yaptı Ani.

Alex'in teyzesi Ellie, yüksek sandalyede yanında oturan torununa gülümseyerek, "Yok öyle bir şey," diye azarladı.

Oturmadan önce Trevor'ın kız arkadaşı Morgan'la tanıştığımda ondan hemen hoşlanmıştım. Sessiz bir kızdı ve bu gürültülü aile tarafından kuşatıldığında far ışıkları altındaki bir geyik gibi görünüyordu, ama kendi başının çaresine bakıyordu.

"Büyük bir ailen var mı?" Liz bana gülümseyerek sordu.

Çiğnediğim yemeği yuttum ve başımı salladım.

"Yakın ailemizden sadece teyzem ve amcam var," diye cevap verdim. "Ama bir sürü geniş aile var."

"Alex bana aileni kaybettiğini söyledi," dedi sempatik bir şekilde. "Çok üzüldüm."

"Teşekkürler," diye cevap verdim usulca. "Hala teyzem ve amcam olduğu için şanslıyım."

"Onlar da sana sahip oldukları için çok şanslılar," dedi Liz tatlı bir sesle. Sözlerinin beni ne kadar duygulandırdığını fark etmiş olmalı ki konuşmayı yumuşak bir şekilde başka bir yöne çevirdi. "Artık çok fazla geniş ailemiz yok ama yakın ailemiz neredeyse her geçen saat büyüyor."

"Alex'in çamurlu kot pantolonuna bakılırsa, kelimenin tam anlamıyla," dedi Bram, sessizce ama yeterince sessiz değil.

Ses tonunu okuyamadım ve tabağıma bakarken utançtan boğazım sıkıldı. Bram'ın alay edip etmediğini anlamak zordu.

Alex, eli masanın altında dizimi bulurken, "Ani, daha fazla çaba göstermelisin," diye karşılık verdi. "Kardeşim belli ki hayal kırıklığına uğramış."

Ani, "Kelimenin tam anlamıyla yüzünü tırmalarım," diye bağırdı. "Beni bu işe karıştırma."

"Yeter," dedi Dan, sesi sakindi. "Bu masadaki kimseyi utandırmak istemediğini çok iyi biliyorum Abraham, ama yine de özür dilemek ister misin?" Bu bir soru olarak sorulmuştu ama kesinlikle bir emirdi.

"Yanlış söyledim," dedi Bram hemen. "Sadece sana bok veriyordum, Alexander."

"Ne yeri ne de zamanı," diye mırıldandı Alex. "Not edildi. Üzgünüm."

Morgan konuşmadan önce masa sadece bir saniyeliğine sessizliğe gömüldü. "Sen New York'lusun, değil mi?"

Başımı kaldırdım ve masada benim hissettiklerimi hisseden diğer tek kişiyle gözlerimi kilitledim. O da diğer tek yabancıydı. Bu insanlar nazik ve misafirperverdi ama ikimiz de birbirimize çok sıkı bağlı bir ailede yerimizi bulmaya çalışıyorduk. Okuldaki yeni çocuk olmak gibiydi, herkesin kendi arkadaş grupları varken nereye uyum sağlayacağınızı merak ediyordunuz.

"Ben aslında Missouri'de doğdum," dedim ona minnettar bir bakış atarak. "Ailem ben doğmadan önce New York'tan oraya taşınmış."

Alex'in amcası Mike, "Bu bir kültür şoku olmalı," diye yorum yaptı.

"Evet, sanırım öyleydi," diye cevap verdim. "Gençken Missouri'den New York'a taşınmak büyük bir alışma süreciydi."

"Eminim," dedi başını sallayarak.

"Ailenizden bu kadar uzakta yaşamak zor olmalı," dedi Trevor. Sesi o kadar nazikti ki neredeyse o anda ağlayacaktım. Alex, Trevor'ı gruplarının en iyisi, en nazik, en özverili, en akıl danışılan kişisi olarak tanımlamıştı ve ben birden ne demek istediğini tam olarak anlamıştım. Trevor sadece... iyiydi. Bundan daha iyi açıklayamazdım.

"Zor," dedim boğazımı temizleyerek. "Ama Missouri'yi seviyorum ve fırsat buldukça birbirimizi ziyaret ediyoruz."

Konu başka konulara geldi ve ben sessizce dinledim, orada burada yorum yaptım ama hiçbir zaman konuşmalara katılmadım.

masanın etrafında. Trevor haklıydı; ailemden uzakta olmak zordu. Ama bazı açılardan hayatımı kolaylaştırdığını da itiraf etmeliydim. Amcasının söylediği bir şeye gülmekte olan Alex'e baktım. Herhangi bir aile müdahalesi olmadan birbirimizi tanıyabildiğimiz ve aşık olabildiğimiz için minnettardım. Ailesini sevmeme ve harika olmalarına rağmen, tanıştığımızda ve çıkmaya başladığımızda kendi küçük baloncuğumuzda olduğumuz için minnettardım.

Oregon'da eğleniyordum ve Alex'in hayatındaki tüm önemli insanlarla tanışmayı seviyordum ama balonumuzun başkalarını da içermesine hazır değildim. Teyzem ve enişteme evleneceğimizi söyleme düşüncesi bile midemi düğüm düğüm ediyordu. Tebrük edilip kutlanacaktık elbette, ama ondan sonrası sürekli bir soru yağmuruna tutulmak ve teyzemin beklediği, benimse korktuğum büyük bir düğünü planlamak olacaktı.

Yemek uzadıkça, insanlar gülüp şakalaştıkça ve toplu miktarda yemek tüketildikçe, sandalyemde daha da rahatladım.

Bu aile bana evimi hatırlattı. Dostluk, şakalaşma ve sevgi, tartışıklarında bile konuşulan her kelimedede kendini belli ediyordu. New York'ta teyzemin masasında oturmak gibiydi. Bu duygunun içimi kaplamasına izin verdim.

Adamlar masayı toplamak ve tatlıları getirmek için ayağa kalkarken Ani beni göstererek, "Bizimle gelmelisin," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Ellie'yle konuştukları şeye dikkatimi vermemiştim.

"Kara Cuma," dedi Liz, reklamlarla dolu bir yığın gazeteyi yere bırakarak. Onları masanın etrafında dolaştırdı. "Sabahın üçünde yola çıkıyoruz ve en iyi mağazalara giriyoruz."

"İndirimlere internetten bakabilirsiniz," dedi Ani gazetesini karıştırırken. "Ama Şükran Günü gazetesindeki ilanlara bakmak bizim geleneğimizdir."

"Çizgi romanları benim için bir kenara ayırdığınızdan emin olun," dedi Ellie, reklamlarından başını kaldırarak. "Noel yaklaşıyor."

Liz, "Onları ambalaj kağıdı olarak kullanıyor," diye açıkladı.

"Sadece tatil için alışveriş yapmıyorum," dedi Ani, kendi ilanlarımızı incelemeye başlamamız için bize el sallayarak. "Arie'ye kıyafet de alıyorum, ev için de bir şeyler alıyorum."

"Bu yıl ev mağazalarına gitmeyeceğiz," dedi Liz. "Geçen sefer saatler sürmüştü."

"İyi panjurlara ihtiyacım vardı." Ani gözlerini devirdi.

"Ve şimdi onları aldın," diye cevap verdi Ellie. "Bu yıl tek bir hırdavatçıya bile girmeyeceğim."

"Arabada bekleyebilir misin?" Ani umutla konuştu.

"Hayal kurmaya devam et," diye mırıldandı Liz. "Oh, Macy's'deki kazaklar yüzde elli indirimli."

Gazete ilanlarını açtım ve göz atmaya başladım ama aslında bir şey aramıyordum. Pazar günü eve uçmamız gerekiyordu ve eve bir sürü eşya göndermemin imkanı yoktu - alışveriş yaparken bulduğum fırsatları tamamen iptal ederdi. Erkekler kadınlara kahve ve pasta getirirken mırıldanarak teşekkür ettiler ama kimse kâğıtlarından başını kaldırıp bakmadı.

"Yarın Morgan ve Sarai'yi de yanımızda götüreceğiz," diye duyurdu Ani. "Haberiniz olsun. Trev, sen Etta'nın görevindesin."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Trevor, Morgan'ın eğilmiş başının üstünü öperek. "Banyolar için yeni havlular getir, olur mu? Bizimkiler kız bebek için çok kaşındırıcı."

Morgan ona yumuşak bir gülümseme göndererek,

"Havlularımız iyi," dedi. "Yine de yenilerini alın."

"Havluları getir," diye emretti Ani. "Sana bir şey almanı söylediklerinde sakın itiraz etme."

Morgan gülerek, "Bunu unutmayacağım," dedi.

Alex gazetemın yanına bir parça turta ve sıcak bir fincan kahve koyarken kulağıma usulca, "Seni cadılar meclisine kabul ettiler," diye takıldı. "Sabah gidecek misin?"

"Seçme şansım var mı?" Şaka yaptım.

"Yatak odasının kapısını kilitleyeceğiz. Sen açmadığında, zaman kaybetmemeleri ve satışları kaçırmamaları için sensiz gidecekler," diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

O uzaklaştı ve ben tekrar kâğıdıma odaklandım. Belki de sadece birkaç şey alırdım...

Dan gururla, "Puro içmeye gidiyoruz," diye duyurdu. "Puro mu?" Liz'in burnu tiksintiyle kırıştı.

"Bir müşteriden birkaç tane aldım," diye cevap verdi sırtarak. "Bir yemeği bitirmek için daha iyi bir yol olamaz."

Liz, "Bu eve duman gibi kokarak geri dönme, Daniel," dedi,

tek kaşını kaldırarak.

"Ah, bebeğim," dedi, hâlâ sırtarak. "Yapmayacağımı biliyorsun." "Yapmasan iyi edersin."

Masanın karşısından Alex'in kardeşiyle birlikte durduğu yere baktım ve gözlerimiz eğlenerek buluştu.

Sıcaklığı önce karnımda, sonra göğsümde ve boynumda hissettim, ta ki yüzümün ısındığını hissedene kadar. İşte bu yüzden onunla evlenmeyi kabul etmiştim. Hayatımın geri kalanını, kalabalık bir odada göz göze geldiğimizde hissettiğim bu tarif edilemez, açıklanamaz duyguyu hissederek geçirmek istiyordum. Aslında, başka bir şey hayal edemiyordum.

Hiç kimse bu duygunun yokluğunu hayal bile edemez. Eğer etselerdi, bundan tamamen kaçınırlardı.

* * *

"Gitme vakti gelmiş olamaz," diye mırıldandım Alex'in omzuna karşı, iki buçuğa kurduğum alarmı görmezden gelmeye çalışarak. Dışarısı zifiri karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Kendimi yana atıp telefonumu tokatlarken inledim. Gece yarısına kadar ayaktaydık, Alex'in ailesini ziyaret etmiş ve mutfak masasının etrafında zar oynamıştık. İki küçük kız bile geç saatlere kadar uyumamış, sonunda aile üyelerinin kucaklarında uyuyakalmışlardı. Kendimi hiç uyumamış gibi hissediyordum.

"Otuz dakika içinde burada olurlar, bebeğim," diye cevap verdi Alex, sesi uykudan kısık ve eğlence doluydu.

"Biliyorum." Kendimi birkaç dakika daha uyumaya ikna edemedim ayaklarımı yere kaydırıp ve ayağa kalktım.

Tuvalet çantamı aldım ve olabildiğince sessiz bir şekilde koridorun karşısındaki banyoya yöneldim. Ev çok büyük değildi ve sesin evin içinde büyük bir tünel gibi ilerlediğini fark etmiştim. Liz ve Dan'in çocukları onlarla yaşarken bu muhtemelen işe yaramıştı ama kimseyi uyandırmadan hareket etmeye çalışırken işleri biraz zorlaştırıyordu.

Makyajımı ve saçımı yapmak sadece on beş dakikamı aldı ve bitirdiğimde tamamen uyanıktım. Aslında alışverişe gideceğim için heyecanlıydım. Diğer kadınlardan hoşlanıyordum. Onlarla vakit geçirmeyi, kıyafetler hakkında konuşmayı, alışveriş yapmayı ve büyük akşam yemekleri hazırlamayı seviyordum. Bir keresinde, gençken, okuldan eve şimdi hatırlayamadığım bir nedenle başka bir kıza kızgın dönmüştüm, onun hakkında kötü bir şey söylemişim

anneme götürdüğümde bana istediğim onayı vermek yerine hayal kırıklığı içinde bakmıştı. *Hayır, dedi usulca. Bunu yapma. Bu dünyada sevinçlerinizi ve acılarınızı, hayal kırıklıklarınızı ve zaferlerinizi tam olarak anlayabilecek tek insanlar kadınlardır. Hiçbir erkek bir kadının kalbini anlayamaz; bunu yalnızca diğer kadınlar yapabilir. Kendinizi değerli hissetmek için bir kadının değerini azaltmaya çalıştığınızda, sadece onu incitmekle kalmaz, kendinizi de incitirsiniz. Anlıyor musunuz?* O zaman onun sözlerini anlamamıştım; sadece kızmam gereken başka bir şeydi. Ancak daha sonra, büyüdükçe ve kendi kalp kırıklıklarımla başa çıktıkça, anlamı açık hale gelmişti.

"Kahve yaptım," dedi Liz usulca, banyodan çıkarken bana gülümseyerek. "Seni korkutmak istemedim, o yüzden kapıyı çalmadım."

"Teşekkürler," dedim rahatlayarak. "Çok yorgunum."

"Hepimiz öyleyiz," diye kıs kıs güldü. "Ama anlaşmaların heyecanı sizi hemen canlandıracak, bekleyin."

Ben kendimi yatak odasına geri bırakırken o sessizce koridorda ilerledi.

"Düşene kadar alışveriş yapmaya hazır mısınız?" Bavulumdan kıyafetlerimi çıkarırken Alex yataktan sordu.

"Çoğunlukla." Omzumun üzerinden ona baktım. Yatakta o kadar rahat görünüyordu ki neredeyse onunla birlikte sürünecektim. "Annen kahve yaptı."

"O iyi bir yumurta," diye yanıtladı.

"Bu deyim hiçbir anlamı yok," diye mırıldandım, çantama dönüp bakarken.

"Az önce bana aptal mı dedin?" diye şaka yaptı, ses tonu söylediklerimi tam olarak duyduğunu gösteriyordu.

Kendime ait bir deyim kullanarak, "Eğer ayakkabı uyuyorsa," dedim.

Omzumun üzerinden tekrar baktığımda sırtıyordu.

"Genelde ne kadar süre alışveriş yaparlar?" Ayağa kalkıp soyunmaya başlarken sordum. Temiz kıyafetlerimi yatağın ayak ucuna koyarken bana uzanmamasına sevindim. Beni yanına çekmesine karşı koyabileceğimden emin değildim ve eğer uzanırsam makul bir saate kadar kalkamayacağımı biliyordum.

"Genellikle iki ya da üçte bitiyor," dedi.

Bir an şaşkınlıkla ona baktım, sonra ağzımın açık kaldığını hissettim. "On iki saat mi?"

"Daha önce hiç Kara Cuma'da alışverişe gitmedin mi?" diye sordu.

"Eminim annem de bir ara gitmiştir ama ben onunla gidemeyecek kadar küçüktüm," dedim iç çamaşırimi ve sütyenimi çekiştirerek. "Ama teyzem hiç gitmedi ve ben de kendi başıma kaldığımdan beri gitmedim."

"Alışveriş yapmayı sevmiyor musun?" diye sordu.

"Param yok," diye kıkırdayarak cevap verdim. "Yine de bazen Siber Pazartesi indirimlerine katılıyorum. İnternette alışveriş yapmak daha kolay."

"Ama Ani'ye göre, o kadar da eğlenceli değil."

"Bundan emin değilim," dedim bir kot pantolonu kalçalarımın üzerine çekerken. "Kalabalıkların arasından dirsek atarak geçmeyi sevdiğinden eminim."

Başka kadınların arabalarından bir şeyler çalıyor," diye düşündü. "Hayır çalmıyor," diye karşı çıktım, dehşete düşmüştüm.

"Araba kısmı değil ama muhtemelen dirsek atma kısmı," diye kabul etti. "Çok hoş biri," dedim ayakkabılarımı giyerken.

Alex güldü, sustu ve sonra tekrar güldü. "Dün kafası iyiydi herhalde," diye şaka yaptı. "Ani hiç hoş değil."

"Bana karşı iyiydi."

"Muhtemelen kafası iyiydi."

"Kafası iyi değildi."

"Peki," dedi ve hızla eğilerek elimi tuttu ve beni yatağa çekti. "Kafası iyi değildi."

Yüzümü buruşturdum ve o da burnumu öptü. "Benim adıma çok mutlu," dedi. "Ama o pek kalpler ve gökkuşakları seven biri değil, o Kate'in tarzı. Ani daha çok... deri ceketler ve alaycılık."

"Bu onun kötü biri olduğu anlamına gelmez." Hâlâ onun tanımına takılıp kalmıştım.

"Sarai," dedi usulca, dudaklarını dudaklarıma sürterek. "O benim en iyi arkadaşım. Onun hakkında kötü konuşmuyorum. Uygunsuz yorumlarla doludur ve sırada önünü kestiği için birinin kafasını koparabilir ama aynı zamanda hepimizi ölümüne savunur. Bu sadece Ani." Omuz silkti.

Ben cevap vermeden yatak odasının kapısı çalındı.

"Sarai? Eğer hazır değilsen, bugün bizi bir seks dükkanına gitmeye zorladığını ve Alex'in hediyesini ararken bizi saatlerce beklettiğini tüm aileye söyleyeceğim," diye seslendi Ani, sonra tekrar kapıyı çaldı. "Kalkın ve başlayın."

"Gördün mü?" Alex fısıldadı, vücudu gülmekten titriyordu.

Ona dudaklarından hızlı bir öpücük verdim ve yataktan çıktım. Saçımı düzelttim, çantamı aldım ve kapıyı açtım. "On iki dakika sonra görüşürüz."

saat."

"Seni seviyorum," diye seslendi,
eğlenerek. "Ben de seni
seviyorum."

Mutfağa gittiğimde bütün kadınlar oradaydı. Liz ve Ellie normal hallerine benziyorlardı, düzgün giyinmişlerdi ama rahattılar. Morgan biraz buruşuktu ve benim hissettiğim gibi görünüyordu ve Ani uyumamış gibi görünüyordu ve gözlerinde biraz dengesiz bir bakış vardı.

Liz, seyahat fincanlarını dağıtırken Ani'ye sert bir sesle, "Sana kahve yok," dedi.

Ani ellerini çırparak ve omuzlarını silkerek, "İhtiyacım yok," diye cevap verdi. "Damarlarımda Red Bull dolaşıyor."

"Uyudun mu?" Onun dağınık kısa saçlarına bakarak sordum.

"Hayır." Çılgınca sıırttı. "Arie arabada uyandı ve ben ayrıldığımda hâlâ uyanıktı ve oturma odasında oynuyordu."

Morgan dehşet içinde bana bakarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Ellie bizi ön kapıya doğru götürürken gülerek, "Ani eve dönerken yolda düşecek," dedi. "Onu bıraktığımızda Bram onu ve çantalarını içeri taşımak zorunda kalacak."

"Bu yıl değil," dedi Ani havayı işaret ederek. "Bu yıl eve varacağım ve yere çakılmadan önce eşyalarımı yerleştireceğim."

Ön verandaya çıkarken Liz, "Hayır, çıkmayacak," diyerek grubumuzun arkasını topladı.

Ellie'nin büyük cipiyle şehre doğru ilerlerken ellerim kenetlenmişti. Etrafımdaki kadınlar uğramak istedikleri mağazalardan ve erkenden bulmayı umdukları fırsatlardan bahsediyorlardı ama ben bunların hiçbirine odaklanamıyordum. Ön cama vuran yağmur ve otoyolda yanımızdan geçen parlak ışıklar tüm dikkatimi topluyordu. Ellie iyi bir şofördü ama bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyordum. Babam da iyi bir şofördü ve bu birinin bize çarpmasını engellememişti. İlk park yerine girene ve bir park yeri bulup yavaşlayana kadar rahatlamadım.

Cipten sürünerek çıkarken Ani "Heyecanlan," dedi. Küçük bir dans yaptı ve avuçlarını birbirine sürttü. "Asla tam fiyatına alamayacağımız şeyler için alışveriş yapma zamanı."

Liz, "Eğer eve yeni bir waffle makinesi daha getirirsen, Bram seni kapı dışarı eder," diye şaka yaptı.

Ani kollarını açarak, "Burası benim evim," diye cevap verdi. "İstediğim kadar

waffle demirleri istediğim gibi!"

Morgan, "Damarlarındaki Red Bull hakkında yalan söylemiyordu," diye mırıldanarak beni kıkırdattı.

Kara Cuma alışverişi çılgınlığına hazırlıksızdım. Çok fazla insan vardı. İtişip kakıştılar, koridorlarda adeta yarıştılar, bir değil *iki* arabayı mağaza boyunca ittiler. Tam bir kaos vardı.

Liz, "Tamam, ben elektronik eşyalara ve sonra da ev eşyalarına gidiyorum," dedi. "Hepiniz nereye gidiyorsunuz? Herkesin telefonu yanında mı?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi Ellie. "Burada bakmak istediğim sadece birkaç şey vardı ve onlar da elektronik ve oyuncak bölümünde."

"Oyuncaklar, giysiler, ev," dedi Ani ellerini birbirine sürterek. "Bram kendi elektronik eşyalarını alabilir."

Morgan sessizce, "Elektronik fırsatlar zaten Siber Pazartesi'de daha iyi," dedi.

"Öyle mi?" Ani sordu. "Bunu kontrol edeceğim. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Çoraplar, ayakkabılar ve giysiler," dedi Morgan. "Oh, ve ev. O havlulara ihtiyacım var."

"Güzel," diye yanıtladı Ani. Beklentiyle bana baktı.

"Oh, uh." Çaresizce etrafıma bakındım. "Sadece göz atacağım." Bütün grup güldü.

"Benimle kal evlat," dedi Ani, bir alışveriş arabası kaparak.

Herkes bir el arabası kaptı ve alışveriş yapanların arasına karıştık.

Ani elini başının üzerinde sallayarak, "Hadi Morgan," diye seslendi.

"Ben de çoraplara bakmak istiyorum, o yüzden bir süre seninle geleceğiz."

Ellie ve Liz ayrılıp sağa yönelirken biz Morgan'ı sola doğru takip ettik.

Kalabalığı yararak ilerlerken Ani bana, "Bir şey bulursan arabama atabilirsin," dedi.

"Teşekkürler, ama bir şey bulacağımdan emin değilim."

"Senin hızın değil, ha?" Ani arabasını, annesi giysi raflarını karıştırırken annesinin tişörtünün arkasına tutunan küçük bir kızın etrafından dolaştırarak sordu.

"Evet, bu tam bana göre. İyi bir anlaşmayı kim sevmez ki? Ama Pazar günü eve uçuyoruz ve çantam zaten oldukça doluydu," dedim.

anneninin çocuğunu sakınleştirmeye çalışmasını izledi. "Kim gecenin bir yarısı çocuğunu bu çılgınlığa getirir ki?"

Ani omuz silkerek, "Bekâr anneler olabilir," dedi. "Bazen de bakıcı bulamazsınız, bilirsiniz. Kaleyi koruyacak Bram'ım olduğu için mutluyum."

Morgan durmuştu ve biz ona ulaştığımızda çorap dolu bir kutuyu karıştırıyordu.

"Geçen yıl Etta'yı alışverişe götürmüştüm," dedi omzunun üzerinden bize bakarak. "Onu her yere götürdüm ve ona hediye alabileceğim kadar gençti ve hiçbir fikri yoktu."

"Öyle demek istemedim-" diye kekeledim. Umarım Morgan'ın duygularını incitmemiştim, çünkü niyetim hiç de bu değildi.

"Yapmadığını biliyorum," dedi ve elini sallayarak sözümü kesti. Morgan güldü. "Bazı kötü bakışlar aldım, ama çoğu insan bu konuda nazikti. Bu beni rahatsız etmiyor, Etta'yı istediğim mağazaya götürebilirim."

"Ve onlar da bunu emebilirler," diye araya girdi Ani.

"Aynen öyle," dedi Morgan gülümseyerek. "Ama bu yıl onu evde bırakmak güzel. Özellikle de gecenin bir yarısı geldiğimiz için."

"Erken kalkan yol alır," dedi Ani. Durduğumuz yerde etrafına bakınırken kıpırdanıyor, mağazanın ses sisteminden gelen müziğe başını sallıyordu.

"Sende ne varsa bana da lazım," dedim, kalçaları küçük bir dönüş yaparken gülerek. "Geç saatlere kadar çalışmama yardımcı olacak."

"Sadece enerji içecekleri," dedi Ani gülümseyerek. "Çok heyecanlıyım. Burayı seviyorum. Buradaki insan sayısından pek hoşlanmıyorum ama yeterince dikkatli bakarsanız çok iyi fırsatlar bulabilirsiniz ve ben de tasarruf etmekten yanayım."

Morgan hâlâ çorapları karıştırırken, "Amin," diye cevap verdi.

"Alex'le nasıl tanıştınız?" Ani, Morgan'ın yanına geçip başka bir çorap kutusunu karıştırmaya başlarken bana sordu.

Cevabını zaten bildiği bir şeyi neden soruyordu ki? Birkaç saniye onu izledim, sonra dudaklarım hafifçe eğildi. "Arabamla ona çarptım," dedim kolayca.

Morgan sarsıldı ama Ani hiçbir tepki göstermedi.

"Onu hastaneye götürdüğümde ve ciddi bir tehlike altında olmadığını anladığımda, her şey bitmişti," dedim mutlulukla. "Birbirimize aşıştık."

Ani omzunun üzerinden bana bakarak, "Çok saçmalıyorsun," dedi.

"Sen Alex'in en iyi arkadaşısin. Nasıl tanıştığımızı zaten biliyorsun," diye cevap verdim.

"Zor sorular üzerinde çalışıyordum," dedi bana birkaç çorap sallayarak. "Bir şey değil."

Arkalarında durmaktan sıkıldım, bu yüzden kutuların diğer tarafında bir yer buldum ve içeri daldım. "Ne arıyoruz?" diye sordum.

"Bunlar," dedi Morgan, bir paket küçük kız çorabı uzatarak. "Ama sonraki iki bedene ihtiyacım var. Etta'nın ayakları çok hızlı büyüyor."

"Elindekileri alacağım," dedi Ani, Morgan'dan çorapları aldı ve paketi arabasına attı. "Arie'de o beden var."

"Öyleyse bana zor soruları sor," dedim çorapları ararken.

"Tamam. Alex'in nesini seviyorsun? Daha önce hiç evlendiniz mi? Nişanlandın mı? Mali durumunuz nasıl? Sağlık sigortan var mı? Aileniz zengin mi fakir mi? Alex ailenizle tanıştı mı? Nasıl geçti? O Yahudi değil ama siz Yahudi'siniz, bu sizin için bir sorun olacak mı? Çocuklarınızı nasıl yetiştireceksiniz? Biz pek kiliseye gitmeyiz ama küçük tatlı İsa'ya inanırız. Çocuk istiyor musunuz? Kaç tane? Alex'le bu konuyu konuştunuz mu? Çünkü bu tür şeyleri çözmek çok önemli. Alex'in sonsuza kadar orduda kalmayacağını biliyorsun, değil mi? Yani, şimdilik harika, ama sonunda eve taşınmak ve kardeşiyle Trev'e aile işlerinde yardım etmek isteyecek. Bu senin için sorun olur mu? Aileye yakın yaşamak konusunda ne hissediyorsun? Birbirimizin işine burnumuzu sokuyoruz ama aynı zamanda ihtiyacın olduğunda sana çok yardımcı oluyoruz, madalyonun iki yüzü gibi."

Şok içinde ona baktım, ağzım açık kalmıştı.

Morgan kıkırdayarak, "Zor soruları sen istedin," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Hiç evlenmedim ya da nişanlanmadım. Çalıştığım şirket aracılığıyla sağlık sigortam var; berbat ama var. Mali durumum berbat ama çok büyük bir borcum yok. Ailem zengin ya da fakir değil, ikisinin arasında bir yerde. Bunun neden önemli olduğundan emin değilim, taşındığımdan beri faturalarımı kendim ödüyorum. Yahudi olarak yetiştirildim ama artık Yahudi değilim, bu yüzden Alex'in neye inandığı önemli değil." Bir an duraksadım, sonra açıklığa kavuşturdum. "Aslında, ibadet ediyor olsaydım bile umursayacağımı sanmıyorum."

Orada durdum, çünkü sorduğu her şeyi tam olarak hatırlayamıyordum, ama aynı zamanda Alex'le henüz konuşmadığım şeyler hakkında birçok soru soruyordu.

Ani bana küçük bir gülümseme verdi. "İşe yarayacaksın," dedi.

"Onları buldum!" Morgan muzaffer bir edayla birkaç paket çorabı havaya kaldırarak duyurdu.

Ani arabasına doğru dönerek, "Güzel," diye cevap verdi. "Çünkü diğer tarafımdaki kadın sırasını beklemek yerine son beş dakikadır kırımın dibinden ayrılmıyor."

Kadının nefesi kesilince utançtan yanaklarım kızardı ve hızla uzaklaşarak ayakkabı bölümüne doğru yürüyen Ani ve Morgan'ı takip ettim. Onlara yetiştiğimde Morgan gülüyordu ama Ani kaşlarını çatmıştı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu. "Omzumun üzerinden bakmaya çalışırken nefesini tam anlamıyla boynumda hissedebiliyordum."

"Neden taşınmadın?" İndirimde olan yağmur botlarına bakarak sordum. Bunlar leke tutmaz; sadece hortumla püskürtebilirsiniz.

"Çünkü," dedi Ani kalçasıyla bana vurarak. "Sorularıma cevap verecek misin yoksa korkup konuyu değiştirecek misin görmek istedim."

"Ben asla korkmam," diye cevap verdim, kendi numaramdaki bir çift mor çizmeye uzanırken.

"Çok iyi uyum sağlayacaksın," dedi Ani kıkırdayarak. "Şimdi şu mavi çifti bana ver."

Bölüm 11

ALEX

Tatlım, ben geldim," diye seslendim kardeşimin ön kapısından içeri girerken. Birlikte yaşamaya başladıklarında Ani'nin yanına taşınmıştı ve Ani eski eve çeki düzen vermeyi çok sevdiğinden, ev her zaman üzerinde çalışılan bir yerdi. Etrafa baktığımda, duvar boyunca uzanan süpürgeliklerin eksik olduğunu fark ettim. Onları daha çok sevdiği bir şeyle değiştirmeye karar vermiş olmalıydı ama işi henüz bitirmemişti.

"Hey," dedi Bram, Arie'yi taşıyarak köşeden dönerken. "Bastığın yere dikkat et. Süpürgelikleri söküyoruz ve Ani çivileri takip etmekte pek iyi değil."

"Etrafta emekleyen bir bebek varken bu güvenli görünüyor," diye cevap verdim sertçe.

"Bir kapı kurduk," dedi oturma odasına doğru yürürken. "Buradan dışarı çıkamaz."

Onu kısa duvarın etrafından takip ettim ve kapıdan geçtim, evlerinin önündeki büyük pencerelerden az da olsa güneş ışığı sızarken gözümü kırptırdım.

"Nasıl gidiyor?" Bram Arie'yi oyuncaklarla birlikte yere oturturken kanepeye uzanarak sordum.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi," dedi yan yatıp bir dirseğini kızının yanına dayarken. "Demek evleniyorsun, ha?"

"Aynen öyle." Sırıttım. Bir gün böyle bir evimiz olacaktı ve ben de

Çocuğum bacakları olmayan rengarenk bir aslan için beni görmezden gelirken yerde yatan ben olacağım.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Sarsıldım. "Tabii ki eminim," diye cevap verdim alay ederek. "Emin olmasaydım sormazdım."

Bram sesini alçaltarak, "O adam olma," dedi.

"Ne adamı olma?" Tamam, son sorusu beni şaşırtmıştı ama şimdi de imasına sinirlenmeye başlamıştım.

Bram, "Bir hevesle evlenen ve aynı hızla boşanan adam," dedi.

"Olacağımı nereden çıkardın?" Koltukta öne doğru oturdum. "Sırf ondan çocuk sahibi olmadım diye-"

"Kendine dikkat et," diye uyardı Arie'ye bakarak. Arie doğmadan önce de Ani'yle birlikteydiler ama Ani, Bram'in rızası olmadan onu evlat edinmeye karar verince büyük sorunlar çıkmıştı. Elbette Bram kızıyla tanıştığında tüm şüpheleri pencereden uçup gitmişti. O zamandan beri onu ikisinden uzaklaştırmak zorundaydınız.

"Sarai'yle evlenmek istiyorum," dedim ağabeyime bakarak. "Onu seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum."

"Nerede yaşayacaksın?" Bram açıklamamdan etkilenmemiş bir şekilde sordu. "İkiniz çocuk yapmayı mı planlıyorsunuz? Kaç tane?"

"Bir yolunu buluruz," diye cevap verdim. Henüz bunların hiçbirini konuşmamıştık. Benim dairem daha güzeldi ama Sarai'ninki daha büyüktü. Hangisini seçeceğinden emin değildim ama bu benim için sorun değildi. Nerede yaşadığımız umurumda değildi. Çocuklardan zaten bahsetmiştim ve o da karşı çıkmamıştı, yani bu tartışma daha sonra, çok daha sonra gelebilirdi.

"Dostum, bu boku bilmek zorundasın," diye azarladı Bram.

"Sanki sen ve Ani birlikte olduğunuzda bunları biliyordunuz da?" Küçümseyerek söyledim.

"Ani ve ben nişanlı değildik," dedi bana bir aptalmışım gibi bakarak. "Ve benim yaşadıklarımı gerçekten yaşamak istiyor musun?"

"Ailemizdeki herkes arasında en zor satılanın sen olacağını düşünmüştüm ama taşaklarımı ezeceğini düşünmemiştim," dedim tiksintiyle.

"Seninle uğraşmıyorum, ahmak," diye karşılık verdi Bram. "Sana bunu iyice düşünüp düşünmediğini soruyorum."

"Bunu iyice düşündüm, tamam mı?" Dedim ki. "Ne yaptığımı biliyorum."

Bram uzun bir süre bana baktı, sonra başını salladı. Tanrım, böyle şeyler yaptığında babamıza benziyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Ben bırakırım."

"Teşekkür ederim."

Arie'nin oyuncaklarıyla oynamasını, onlarla gevezelik etmesini ve sonra yeni bir tane kapmak için onları kenara atmasını izlerken sessizdik. Kahretsin, çok tatlıydı. Onu her gördüğümde bir öncekinden çok daha büyük oluyordu. Bu kadar uzakta yaşamak zordu, özellikle de herkesin etrafta koşuşturan ve bensiz büyüyen çocukları varken.

Bram sonunda biraz gülerek, "Ani dün gece hiç uyumadı," dedi. "Bahse girerim bugün tekerlekler üzerinde cehennem gibidir."

"Neden uyumadı?" Tekrar kanepeye yaslanarak sordum.

"Arie eve gelir gelmez uyandı ve bir daha da uyumadı," diye yanıtladı Bram. "Ani, küçük canavarın o gittikten hemen sonra uyuyakaldığını öğrenince çok kızacak."

"Ve sen biraz dinlendin ama o dinlenmedi," dedim.

"Evet." Başını salladı. "Ama eve geldiklerinde uyuyacak ve akşam yemeği için onu uyandırmam gerekecek."

"Sen benden daha iyisin," dedim.

"Bilmiyorum," dedi Bram. "Az uykuyla hayatta kalmaya alışıyor. Arie gece boyunca uyumaya başladığında, Ani ne yapacağını bilemeyecek."

"Belki sonunda yeniden biriyle yatarsın," dedim
sinsice. "Bunun için her gün dua ediyorum," diye
cevap verdi Bram.

"Sonra bir tane daha evlat edinirsin ve tüm süreç yeniden başlar," diye şaka yaparak Bram'in başını kaldırıp bana bakmasını sağladım.

"Ani seninle konuşuyor muydu?" diye sordu. "Evlat edinme meselesi hakkında mı?"

"Bir süredir değil," diye cevap verdim, yüz ifadesini izleyerek. "Siz bunu henüz çözemediniz mi?"

"Evet, belki," dedi Arie'ye dönüp bakarak. "Sadece çok fazla, anlıyor musun?"

Arie'yi seviyorum ama çok fazla iş var."

"Her zaman b u kadar zor olmayacak," diye mırıldandım, büyük yeğenlerimi düşünerek. "Dağınık kafalı Kate bunu yapabiliyorsa, sen de halledersin."

Bram güldü. "İyi bir noktaya değindin."

"Bunu hafife alma dostum," dedim gözlerine bakarak. "Sen şanslı bir orospu çocuğusun."

"Bilmiyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. Kartondan bir kitap aldı ve kafama fırlattı. "Ve çocuğumun yanında ağzından çıkana dikkat et."

"Hey," dedim, kitaptan kaçarak. "Sen de aynı derecede kötüsün!" "Ben ebeveynim, benim bir hakkım var," dedi kesin bir dille.

Alay ettim. "Hey, bugün benimle kasabaya gelmek ister misin?"

"Tabii ki hayır," dedi Bram hemen.

"Hadi," diye yalvardım. "Sarai'ye bir yüzük almam lazım ve kuyumcuya tek başıma gitmek istemiyorum. Sonunda paramın yetmeyeceği ve Sarai'nin asla takmayacağı bir şey alırım ve biliyorsun ki bu saçmalıkları iade almıyorlar."

"Trev'e seninle gelmesini söyle. O yapacaktır."

"Trev'i istemiyorum," diye cevap verdim. "Kardeşimi orada istiyorum." Bram güldü. "Ona zaten sordun, değil mi?"

"Beni geri çevirdi," diye itiraf ettim. "Etta'nın dışarıda köpek kakasına basıp her yere bulaştırdığını ve tüm kanıtlar temizlenene kadar evden çıkamayacağını söyledi."

Bram güldü.

"Morgan'a da söyleme," dedim onunla birlikte gülerek. "Çünkü dünden önceki gün ondan ortalığı temizlemesini istedi ve o da yapmadı."

Bram, "Hayvanlar tam bir baş belası," dedi.

"Her gün bütün gün dışarıda olmasaydım yine de bir köpek isterdim," diye cevap verdim.

"Evet, ben de." Ayağa kalktı. "Belki bu biraz daha büyüdüğünde ve kendi kışını sildiğinde. Bir günde ancak bu kadar pislik temizleyebilirim."

"Az önce küfrettiğim için kafama kitap fırlattın," diye suçladım, ayaklarımı sehpaye uzatarak. "Sen ve Ani kendinizi filtrelemeye başlamazsanız yeğenimin çok pis bir kelime dağarcığı olacak."

"Siktir git," diye cevap verdi, ayaklarımı masaya vurarak. "Ben giyineyim de gidelim."

"Seni özledim," dedim kaşlarını çatarak gülümseyerek. "Ben de seni özledim, göt herif."

* * *

Birkaç saat sonra ailemin kanepesinde oturmuş, Sarai için bulduğum yüzüğe bakıyordum. Bram, Arie ve ben kuyumcuya girdiğimizde onu bulmam uzun sürmemişti ama satın almam uzun zaman almıştı. Burası

lanet bir araba galerisi gibiydi. Satış görevlisi, beğendiğim ilk yüzüğü bana satmadan önce neredeyse ellerindeki tüm diğer yüzükleri göstermişti.

Basit bir şeydi. Bir karatın biraz üzerinde yuvarlak bir elmas, böylece elinde gülünç görünmeyecekti. Ayrıca evlendiğimiz zaman takmak için ona uygun başka bir sade altın yüzüğü de saklamıştım. Nişan yüzüğü elime aldığımda ağır geliyordu ve düşünmek bile istemediğim kadar pahalıya mal olmuştu ama Sarai'nin onu seveceğinden emindim. Onun takacağı bir şeye benziyordu. Tanrım, umarım gerçekten beğenirdi. Önümüzdeki kırk yıl boyunca bunu takmak zorunda kalacaktı.

İçimi çektim ve başımı arkaya yaslayarak yüzük kutusunu dizime vurdum. Sarai'den birkaç saattir haber alamamıştım ve geri dönmesini bekleyemiyordum. Babam amcamla takılıyordu ve ev bana kalmıştı. Evin bana kalmasından nefret ederdim. Evimde yalnız olmak normaldi ama ailemin evinin gürültülü ve insanlarla dolu olması gerekiyordu. İçinde sadece ben olduğumda kendimi yalnız hissediyordum.

Teyzemin cipinin çakıllı garaj yoluna girdiğini duyana kadar bir saat boyunca televizyon kanalları arasında gezindim. Yüzük kutusunu cebime koyup ön kapıya yöneldim, sonra babamın terliklerinden birini giyip dışarı çıktım.

"Oh, güzel, Alex! Yardımına ihtiyacım var," diye seslendi annem, aracın arkasından bana el sallayarak.

Ona doğru koştum. "Ne oldu?"

"Bir buzdolabı aldım," dedi teyzemin cipinin arkasındaki kutuya bakarak. "Mağazadaki kibar adamlar yüklediler ama benim kaldıramayacağım kadar ağır."

"*Buzdolabı* mı aldın?"

"Bu sadece bir mini buzdolabı," dedi.

"Neden mini buzdolabı aldın ki?" Kutuyu bana doğru kaydırarak sordum. Kutuyu arabaya her kim soktuysa gerçekten gitmesini istemiş olmalıydı. O şey oraya sıkışmıştı.

"Odamıza koyabileceğimi düşünüyordum," dedi beni izleyerek. "Sakın düşürme."

"Onu düşürmeyeceğim." Ben kutuyu bagajdan çıkarmaya çalışırken teyzem Ellie, Morgan ve Sarai de arkamızda duruyordu. "Odanızda tam olarak neden bir buzdolabına ihtiyacınız olsun ki?"

"Susarsam diye," diye yanıtladı annem.

"Yapamazsın," diye homurdandım buzdolabını kaldırırken, "buzdolabına doğru elli adım yürü

mutfakta?"

"Belki de elli adım yürümek istemiyorumdur," dedi ve ön kapıyı açabilmem için beni eve doğru götürdü. "Belki de üzerime bir şey giymek zorunda kalmadan kendime bir içki almak istiyorum. Geceleri hava cereyan yapıyor."

"Ah, anne," diye inledim tiksintiyle.

"Sen sordun," dedi, koymamı istediği yeri işaret ederek. "Cevabı bilmek istemiyorsan sorma."

"Dersimi aldım," dedim ve onu evden çıkarken takip ettim.

"Her yıl böyle oluyor," diye yakındı teyzem Ellie, çantaları karıştırırken. "Neden hep aynı saçmalıkları alıyoruz?"

"Çünkü ağzımızın tadını biliyoruz," diye cevap verdi annem, ona yardım etmek için yaklaşıırken.

"Çok yorulduğum," diye mırıldandı Sarai, bir kolumu omuzlarına doladığımda bana doğru yığıldı. "Yaklaşık on beş mağaza gezdik."

"Bakıyorum birkaç şey almışsın," dedim parmaklarının ucundaki poşetleri çekerek. "Sadece birkaç tane." Bana yaslanırken gözleri kapalıydı. "Gerçekten iyi fırsatlar."

"Öyle mi?"

"Evet. Karar verdim, bu yıl ben sana Hanuka hediyesi alacağım, sen de bana Noel hediyesi alabilirsin. İki bayramı da kapsarız."

"Senin bana bir sürü hediye alıp benim sana sadece bir tane almamın imkânı yok," diye cevap verdim ve onu eve götürdüm. Onu kanepeye oturtur oturtmaz, annemin eşyalarını taşımasına yardım etmek için koşarak dışarı çıktım.

"Sağ ol bebeğim," dedi annem en az on dolu çantayı taşıırken. "Sadece içlerine bakma, tamam mı? Bir sürü Noel hediye var."

Garaj yolundan çıkarken teyzem ve Morgan'a el salladık, sonra da içeri girdik. Sarai hâlâ kanepedeydi ama ayakkabılarını çıkarmış ve yan tarafına kıvrılmıştı.

"Nişanlın iyi iş çıkardı," dedi annem gülerek. "Biz eve dönene kadar uyumadı."

"Ani yine mi kaza yaptı?" Ben sordum.

"Otoparktan çıkar çıkmaz ışık gibi söndü," diye onayladı annem. "O enerji içeceklerini neden içtiğini bilmiyorum. Çalışmayı bıraktıkları anda, bitmiş bir pil gibi kendini kapatıyor."

"Bram onu içeri taşımak zorunda mı kaldı?" Ben sordum.

"Uyanmayacağını biliyorsun," diye şaka yaptı annem. "Sadece onları

bırak

Orada, evlat. Bir dakika içinde gelip onları alacağım. Sarai'yi yatağına yatır da biraz dinlensin."

Annem uzaklaşırken kanepenin etrafında döndüm ve Sarai'yi kollarımın arasına alarak onu ürküttüm.

"Yürüyeblirim," diye itiraz etti ve başını omzuma koydu.

"Seni taşıyabilirim," diye cevap verdim.

Odamıza geri döndüm ve onu ayağına kaldırdım, böylece yatağına sürünmeden önce pantolonunu ve ceketini çıkarıp bir çift pijama pantolon giyebilirdi.

"Gerçekten kaba bir misafir olmak istemiyorum," dedi rahatlarırken, gözleri çoktan kapanmıştı. "Ama uyumam lazım, yoksa sonra kendimi bok gibi hissedeceğim."

"Kabalık etmiyorsun," dedim cebimden yüzük kutusunu çıkarıp yanına otururken. "Annem de aldığı tüm hediyeleri gözden geçirip not ettikten sonra uyuyacak."

"Onları yazıyor mu?" Sarai yanıma doğru kıvrılarak uykulu bir şekilde sordu.

"Alması gereken bir sürü çocuğı ve torunu var. Her şeyi yazıyor, böylece takip edebiliyor ve kimseyi kaçırmıyor."

"Çok tatlı," diye mırıldandı Sarai.

Elini kaldırdım ve işaret parmağımla izini sürdüm, bunun bütün gün ne yaptığımı ona göstermek istediğıim an olup olmadığını kendimle tartıştım.

"Bugün sana birkaç hediye aldım," dedi uykulu bir şekilde göğsümü okşayarak. "O yüzden çantalarımına bakma, tamam mı?"

"Yapmayacağım," dedim.

Yüzük kutusunun kapağını sessizce açtım ve yüzüğü çıkardım, konuşmadan önce bir süre parmak uçlarımın arasında tuttum.

"Bugün ben de alışverişe gittim," dedim ona

usulca. "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"Nereye gittin?"

Tek kelime etmeden yüzüğü parmağına taktım, gözlerini açmasını beklerken vücudumun geri kalanı donmuş ve gergindi. Çok beklemem gerekmedi.

"Ah, Alex," diye fısıldadı, yüzüğü parmağından aşağı doğru iterek parmak eklemine dibine kadar getirdi. "Bu muhteşem."

"Öyle mi?" Geveledim. Ona evlenme teklif ettiğimde daha az gergindim.

Ben. O...şey, o anlık bir şeydi, gerçi bunu asla kabul etmedim. Hayır diyecek diye endişelenecek vaktim olmamıştı. Ben endişelenirken bu yüzük saatlerdir cebimdeydi.

"Çok basit," dedi, hâlâ eline bakarak. "Klasik." Midem bulandı. "Bu iyi mi?" Çekinerek sordum.

"Evet." Biraz güldü, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Her gün kadınlar popüler nişan yüzüklerini, o sezon moda olanları alıyorlar. Benim yüzüğüm-" Eline baktı, bir o yana bir bu yana eğdi. "Benim yüzüğüm her zaman moda olacak. Ben Bayan K. kadar yaşlandığımda da hâlâ güzel olacak." "Bunu söylemene gerçekten sevindim," diye cevap verdim, oflayarak rahatlardım. "Çünkü ben geri veremem."

Sarai tekrar uzanmadan önce şakayla göğsüme vurdu, başı omzuma yaslandı ve yumuşak nefesleri boynumu gıdıkladı.

"Bayıldım," dedi, gözleri tekrar kapanmaya başlamıştı.

O bana doğru kıvrılmış, parmaklarım göğsümde onunkilere dolanmış ve mutluluk vücudumda nabız gibi atarken uykuya daldım.

* * *

Daha sonra dışarıda ışığın azalması ve Sarai'nin adımı söylemesiyle uyandım. Vücudu hâlâ bana yaslanmıştı ama gözlerimi açtığımda bir süredir uyanık olduğunu fark ettim.

"Uyudun mu?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Evet." Bana baktı, ciddi gözleri yüzümde geziniyordu. "Sorun nedir?" diye sordum, tüm uyku hali bir anda kaybolmuştu.

"Evlenelim," dedi.

"Amaç da bu zaten," dedim şaşkınlıkla ona bakarak. "Bu hafta sonu," diye açıkladı.

"Uh." Öksürdüm, kendi tükürüğümle boğuldum. "Ne dedin?" "Bu hafta sonu evlenelim. Hadi yapalım şunu." "Sadece yapalım," diye mırıldandım.

Sarai hafifçe gülerek, "Bu doğru olmadı," diye mırıldandı.

"Bu hafta sonu evlenmek mi istiyorsun?" Ben de ona tekrarladım. "*Bu* hafta sonu. Önümüzdeki iki gün içinde mi?"

"Evet," diye başını sallayarak onayladı.

Aklım başımdan gitti. Onunla evlenmek istiyordum, tabii ki istiyordum, yoksa evlenmezdim.

ona sormuştum. Ama bu çılgıncaydı... değil mi? Daha yeni nişanlanmıştık. Ailemle yeni tanışmıştı. Ben daha onunkiyle tanışmamıştım bile.

Gözlerimiz buluştu ve tanıştığımız ilk geceden nişan yüzüğünü taktığım ana kadar aramızda milyonlarca şey geçti. Gece geç saatlere kadar mesajlaştığımız zamanlar, o ders çalışırken ona yemek götürmek için evine uğradığım ve tekrar gitmek için kendimi zorladığım zamanlar. Gitmediğim geceler ve ertesi sabah güneş doğana kadar çarşaflara sarılıp kaldığımız geceler. Ailemle tanıştığı an. O sabah beni öpüşü. Bir gün önce ormanda bana nasıl bindiği. Hepsini.

"Tamam," dedim, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandım.

"Ailenin çoğu zaten burada," dedi, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Senin ailen değil."

"Sorun değil," dedi hemen omuz silkerek. "Onlarla daha sonra tanışabilirsin."

Kayıtsızlığı yanlış geliyordu ama itiraz etmedim. Elini göğsümde hissetmek ve bacaklarının benimkilere dolanması, bunu ne kadar tuhaf bulduğumu görmezden gelmemi sağladı. Bu hissi görmezden gelmemeliydim ama geldim.

"Kahretsin," dedim birkaç saniye birbirimize gülümsedikten sonra. "Oregon'da öylece evlenemezsin," diye açıkladım, başımı yastığa yaslayarak. "Önce lisans başvurusu yapman gerekiyor."

"Ve tatil nedeniyle her yer kapalı," dedi sönük bir iç çekişle. Yanıma uzandı.

Tavana bakarken bir fikir oluştu. Her açıdan inceledim, banka hesabımdaki bakiyeyi düşündüm, ailemi düşündüm, Pazartesi sabahı tekrar rapor vermem gerekene kadar kaç saatim olduğunu saydım.

* * *

Babam her zaman Şükran Günü'nden kalanlarla hindi şehriye çorbası yapardı, bu yüzden o gece daha sonra kardeşim ve Ani bebeği akşam yemeğine getirdiler. Baldızım kışını sürüklüyordu ve eve girdiğinde gülmekten kendimi alamadım.

"İyi görünüyorsun," diye seslendim kanepede Sarai'nin yanındaki yerimden.

"Harika görünüyorum," diye homurdandı Ani, beresini alnından daha da aşağı çekerek. "Sen bir de bütün gece ayakta kalıp bütün gün alışveriş yapmayı dene."

Sarai Ani'nin sesine doğru döndü, böylece ikimiz de kanepenin arkasından bakıyorduk ve ben engelleyemedim Ani'nin şapkası havada süzülerek Sarai'nin yüzüne çarptı.

Ani, Sarai'yi göstererek, "Berbatsın," dedi.

"Ne yaptım ben?" Sarai şapkayı geriye atarken gülerek sordu. Ani'nin saçları her açıdan havaya kalkmıştı. Parmaklarını elektrik prizine sokmuş gibi görünüyordu.

Ani ihanete uğramış gibi, "Makyaj yapmışsın," diye suçladı. "Bugün Şükran Günü'nün ertesi günü. Nasıl yaparsın?"

"I-" Sarai yardım için bana baktı. "Yapmamam mı gerekiyordu?"

"Nereden bilebilirim ki?" Ben sordum. "Ben makyaj yapmam."

Annem koridordan geldi, saçları duştan ıslanmıştı ama düzgünce arkaya toplanmıştı.

"Sen de mi?" Ani'nin nefesi kesildi.

Annem bize doğru gülümseyerek, "Sarai'nin kendini yabancı hissetmesini istemedim," diye cevap verdi. Ruj sürmüştü.

Ani, "Sanki sizi tanımıyorum bile," diye söylenerek mutfağa doğru yürüdü.

"Neydi o?" Sarai, Ani'nin gidişini iri gözlerle izleyerek sordu.

"Genelde akşam yemeğini pijamalarımızla yeriz," dedi annem sırtarak. "Ama siz ikiniz uyumadan önce size söylemediğimi fark ettim ve Ani'yle biraz uğraşmaya karar verdim."

Sarai yüzünü buruşturarak, "Geleneği mahvettim," dedi.

Annem güldü. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Ani yeterince uyumadığında tam bir canavar oluyor. Akşam yemeğinin sonunda daha da komik olacak, herkese kaşlarını çatacak ve neredeyse masada uyuyakalacak."

Uzaklaşmak için döndü ve ben de elini tutmak için uzandım. "Hey, anne," diyerek onu durdurdum. "Pazar gecesi rapor vermem gerektiğini fark ettim, Pazartesi sabahı değil." Annemin gülümsemesi düştü. "Pazar yerine yarın gece yola çıkmamız gerekiyor."

"Oh," dedi, biraz sönük görünüyordu.

"Özür dilerim anne," dedim, suçluluk duygusu içimde keskin bir acıya neden oluyordu.

"Yapman gerekeni yapmalısın," diyerek bana küçük bir gülümseme verdi. Eğildi ve başımın üstünü öptü, sonra Ani'yi takip ederek

Mutfak.

"Um," diye mırıldandı Sarai, gözlerimi kendisine çekerek. "Bana daha erken evde olmamız gerektiğini söyleyecek miydin?"

Sırıttım. "Yapmıyoruz," diye fısıldadım.

Ne halt ettiğimi anlamaya çalışırken yüz ifadesinin daha da karışmasını izledim.

"Bize başka bir uçak buldum," dedim kolayca, onu öpmek için öne doğru eğilerek. "Tamam," dedi ve beni geri öptü. "Neden?"

Hafifçe geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Bu Vegas'ta bitiyor," diye cevap verdim.

"Las Vegas mı?" Hâlâ anlamamıştı.

"Las Vegas," diye onayladım gülümseyerek. "Herhangi bir kiliseye girip oracıkta evlenebileceğiniz bir yer."

"Oh," diye nefes aldı, gözleri büyüdü.

"Yarın gece oraya varacağız ve uçağımız ertesi gün öğlen kalkacak."

"Bu bir servete mal olmuş olmalı," dedi.

"O kadar da kötü değildi," diye yalan söyledim. "Bize bir oda tuttum ve her şey hazır." "Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye sordu gülerek.

"Sen geleneği bozarken," diye şaka yaptım.

"Vegas'a hiç gitmedim," dedi, dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkmıştı. "Üzgünüm," diye cevap verdim, gülümsemem büyüyordu.

"Ama Vegas'a gitmek için zamanımız olmayacak.

Bu gezide ilk şapeli bulacağız ve gecenin geri kalanını yatakta geçireceğiz."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı ve beni öpmek için öne doğru eğildi.

* * *

Sonraki yirmi dört saat uçup gitti. Evde ailemle geçirdiğim zaman her zaman çabuk geçerdi ve bir gün erken ayrılmak bu hissi daha da kötüleştirdi. Yine de bu duygu heyecanla bastırılmıştı.

Vedalaşırken planlarımızı kendimize sakladık ama Ani'nin şüpheci bakışlarını birden fazla kez üzerimde hissettim. Bir şeyler döndüğünü biliyordu ve Missouri'ye dönmem gereken günü karıştırdığım hikâyesine inanmadı. Yine de çenesini kapalı tuttu.

"Noel için eve geliyor musun?" diye sordu, bana sımsıkı sarılarak-

Güle güle.

"Henüz emin değilim," diye yanıtladım onu şaşırtarak. Noel'i hiç kaçırmazdım.

"Oh," dedi sonunda anlayışla. "Yeni hanımınla planlarını koordine etmek zorunda kalacağını düşünmemiştim bile."

"Tatil için eve gitmek isteyip istemediğinden emin değilim," dedim küçük bir omuz silkmeye, Noel'i kaçırma fikri canımı sıksa da.

"Ooh," dedi Ani. "Belki seni ailesiyle tanıştırmak için eve götürür."

"Belki." Annemle babama veda etmekte olan Sarai'ye baktım. İkisi de ona sarıldı ve babam kulağına onu güldüren bir şey söyledi.

"İyi iş çıkardın," dedi Ani, bakışlarımı takip ederek.

"Ondan hoşlandım." "Beğeneceğini biliyordum."

"Hayır, yapmadın," diye alay etti. "Her iki şekilde de olabilir." "Doğru değil."

"Boktan bir kadın zevkin var," dedi Ani.

"Bilmiyorum." Ona inanamayarak baktım. "Ve seninle tanışmak için hiç kadın getirmedi."

"Aynen öyle," dedi başını sallayarak. "Çünkü onların boktan olduğunu biliyordun." "Bu değil-"

"Tanrım," diye araya girdi Bram, yanımıza gelirken başını sallayarak. "Siz ikiniz on iki yaşındaki çocuklar gibisiniz."

Ani ve ben aynı anda "Hayır değiliz," diye cevap verdik.

"Jinx, bana bir kola borçlusun," dedik yine ikimiz de aynı anda.

Bram, "Davamı geri çekiyorum," diye mırıldandı. Kollarını bana doladı ve sarılırken sırtıma birkaç kez tokat attı. "Fotoğraf çekmeyi unutma," dedi kulağıma sessizce. "Annemin isteyeceğini biliyorsun."

Kendimi geri çekerken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Ne zaman dönmen gerektiğini asla unutmazdın," dedi, Ani bizimkilerin yanına doğru ilerlerken sesi alçaktı. "Muhtemelen dolambaçlı bir yoldan gideceğini düşündüm."

"Telefonuma mı bakıyordun?" Şüpheyile sordum. Hepsini kendi başına bir araya getirmiş olmasına imkân yoktu.

Bram güldü ve başını salladı. "Hayır. Yarın yerine bu gece gideceğini söylediğin anda neyin peşinde olduğunu anladım."

"Woo-woo ikiz boku mu?" diye sordum. Çok nadiren olurdu ama bazen birbirimiz hakkında anlamsız şeyler bilirdik. Telepati ya da onun gibi bir şey değildi; daha çok bir histi.

Bram omuz silkerek, "Öyle olmalı," dedi.

"Bunu yapıp yapmayacağımızdan bile emin değilim," dedim göğsümde yükselen suçluluk duygusuyla. Sarai'yle tüm aile izlemeden ve tartmadan sessiz bir törenle evlenme düşüncesinin bana doğru gelmediğini kardeşime nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bunun benimle ve onunla ilgili olmasını istiyordum, diğer herkes için bir gösteri yapmak değil.

"Alex," dedi Bram, özrümü durdurarak. "Sizin için en iyisi neyse onu yap, tamam mı?"

"Sen bir çocuğun sahip olabileceği en iyi kardeşsin," diye cevap verdim sırtarak.

"Sen bir bok kafalısın ve bir daha bana sarılmaya kalkarsan seni yumruklarım."

"Abraham," diye şarkı söyledim onu sarıp sarmalarken. "Seni seviyorum kardeşim!"

"Kesin şunu," diye homurdandı, beni itmeye çalışırken gülüyordu. "Yapamam," diye bağırdım. "Kendimi tutamıyorum!"

"Pekâlâ yapabilirsin," diye homurdandı, ben ona yapışırken beni itekledi. O kadar çok gülüyordu ki neredeyse hiç ses çıkmıyordu.

"Çocuklar," diye seslendi annem biz boğuşurken, Bram beni uzaklaştırmak için elinden geleni yaparken ellerim tutabildiğim her şeye tutunuyordu. "Düşeceksiniz ve çamura bulanacaksınız."

Bram nefes nefese, "Benim için sorun değil," diye karşılık verdi. "Evim beş dakika uzaklıkta. Buradaki prenses uçabilir" -bir an durakladı- "ev çamurla kaplı."

"Tam bir pisliksin," dedim, sonunda onu bırakırken gülerek.

Bram ceketini tekrar omuzlarına yerleştirirken bana orantısız bir sırtış attı.

"Gitsek iyi olacak," dedi babam, annemin dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Yoksa uçaklarını kaçıracaklar."

Koşarak annemin yanına gittim ve onu kucakladım, tekrar ayağa kaldırmadan önce nazikçe bir çemberin içinde döndürdüm.

"Eve geldiğin için teşekkürler bebeğim," dedi, gözleri sulanmış olsa da gülümseyerek. "Birkaç günlüğüne de olsa seni görmek güzeldi."

"Yakında döneceğiz," diye söz verdim, gülümseyerek karşılık verdim.

"Bundan emin olun," diye cevap verdi. Sarai'ye döndü. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

tanişalım, tatlım."

Annem onu kucağına çekerken Sarai gülümseyerek, "Sen de," dedi.

Onlar ayrılır ayrılmaz parmaklarımı Sarai'ninkilerle birleştirdim ve onu kamyonu doğru çektim.

"Seni seviyorum," diye seslendim omzumun üzerinden anneme. "Ben de seni seviyorum. Beni bu hafta ara."

"Yapacağım."

Babamın kamyonetine tırmandık ve Sarai'ye gülümsemek için döndüm. "Hazır mısın?" Babam garaj yolundan geri geri çıkarken sordum.

"Evet," diye mırıldandı, heyecanla sırtarak.

Bölüm 12

SARAI

Acıyla yutkundum ve resepsiyon görevlisinin müziği başlatmasını beklerken beyaz sundress elbisemin önünü düzelttim. Alex ve ben ayrıldıktan ve tören için giyecek kıyafetler bulduktan sonra bir şapel bulmak oldukça kolay olmuştu. Gösterişli bir yer değildi ve küçük binada sadece birkaç kişi çalışıyordu ama her şeyin bizim için mükemmel olmasını sağlamak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Resepsiyon alanında elime bir buket sahte çiçek tutuşturdular ve Alex'i beni beklemesi için şapelin önüne götürdüler ve o gözden kaybolduğu anda midem sinirden acı içinde kıvrıldı. Doğru şeyi mi yapıyordum? Ne yaptığımızı kimseye söylememiştik. Teoride gerçekten romantik görünüyordu, ama şimdi gerçekten gerçekleştiği için... sinsi hissettiriyordu. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi.

Teyzem ve amcam çıldıracaktı. Başka bir şekilde evlenmeyi hayal bile edemiyordum ama onları buna ikna etmek imkansızdı.

"Hazır mısınız?" diye sordu sırttan resepsiyon görevlisi. Başımı salladığımda müziği başlattı ve şapelin kapısına doğru ilerlememi işaret etti.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve ilerlerken ayaklarımı kurşun gibi hissediyordum ama Alex'in geniş gülümsemesini ve gergin olduğu her halinden belli olan kıpırdanışını gördüğüm anda sakinleştim.

İstedğim buydu.

Alex'e ulaştığımda, alnımız birbirine değecek şekilde eğildi ve

Titrek bir nefes aldı, heyecanı hissediliyordu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Hazır," diye fısıldadım.

Nikâh memuruyla yüzleşmek için döndüğümüzde Alex'in eli benimkini buldu. Tüm tören boyunca el ele tutuştuk.

* * *

Ben evliydim.

Evliyim.

Alex duş alırken yüzüğüme baktım ve sonunda durumun ciddiyetini kavradım. Bir kocam vardı. Ben bir eştim.

Aldığım tüm önemli kararları sonsuza dek başka biriyle tartışmak zorunda kalacaktım. Yüzükleri parmağımın etrafında döndürdüm. Alanımı paylaşmak, programlarımı değiştirmek ve ne zaman plan yapsam bir başkası için endişelenmek zorunda kalacaktım.

Alex'in duşta mutlu bir şekilde şarkı söylediğini duyana kadar panik içindeydim.

Her zaman eve gelebileceğim, masrafları paylaşabileceğim, örümcekleri öldürebilecek ve ampulleri değiştirebilecek biri olacaktı. Yatağa fazladan bir battaniye koyma konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacaktı, çünkü Alex'le uyumak bir ısıtıcıyla uyumak gibiydi. Kendi kendime gülümsedim.

Battaniyelere de el koydu.

Alex duştan çıkıp kurulanmaya başlarken, "Evet, karıcığım," diye seslendi. "Gerçekliğe dönmeye hazır mısın?"

Gerçekten değildim. Missouri'de okul, iş, programlar ve teslim tarihleri vardı. Teyzemi ve eniştemi arayıp, nişanlı olduğumu bile bilmedikleri halde evlendiğim haberini vermektir.

Büyürken düğünümü planlamıştım. Ailemin sevdiği bir çocukla sinagogda evlenecektim. Annem ve teyzem giyinmeme yardım edecek, babam da benimle koridorda yürüyecekti. Daha sonra büyük bir parti verecektik ve ardından kocamla birlikte ailemin düğünümüz için bize hediye ettiği abartılı bir balayına çıkacaktık. Detaylar her zaman belirsizdi ama fikir sağlamdı. Bizim toplumumuzda işler böyle yürürdü. Uzun nişanlar, gösterişli düğünler, muhteşem balayları.

Şimdi bunları hayal etmek bile çılgılık atmama neden oluyor. Bu yüzden hemen hemen

tam tersini yaptı. Teyzem öğrendiğinde aklını kaçıracaktı. Kendimi soğuk terler içinde hissederken sertçe yutkundum. Bu konuşmadan korktuğumu söylemek hafif kalırdı. Korkudan daha kötü bir şey var mıydı? Çünkü midemin çukurundaki his kesinlikle bundan daha kötüydü.

Annem olmadan bir düğün planlamayı düşünmenin bile ne kadar acı verici olduğunu söylesem Adinah Teyze'nin kalbi kırılırdı. Koridorda tek başıma ya da Isaac Amca'yla yürüme düşüncesinin beni ağlattığını söylesem çok üzülmüdü. Anlayışlı davranırdı ve bu konuda kendimi asla kötü hissettirmezdi ama bunun onu inciteceğini biliyordum. Sahip olduğu tek çocuk bendim ve asla yeterli olmadığını hissetmesini istemezdim. Hayır, böylesi daha iyiydi. Üzgün olmasındansa bana kızgın olmasını tercih ederim.

"Öyleyim," dedim, o giyinirken ben de ayakkabılarımı giymek için ayağa kalktım. "Uçağa geri dönmeye hazır mısınız?" Las Vegas'a inişimiz en hafif tabirle sarsıntılı olmuştu. Yanımızda oturan kadın, o havaalanına iniş ve kalkışlarda bunun oldukça yaygın olduğunu söylemişti. Alex'in kusacağını düşünmüştüm.

"Sabırsızlanmıyorum," dedi esprisiz bir kahkaha atarak. "Ama evde olmaya hazırım."

"Kayıp iş mi?" Eşyalarımızı toplarken gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye odayı kontrol ederken sordum. On iki saatten az bir süredir oradaydık ama nasıl olduysa çantalarımızın içindekiler odanın dört bir yanına dağılmıştı.

"Sanırım evlenmeye hazırım," diye yanıtladı utangaç bir ifadeyle. "Bilirsin, tüm normal şeyler. Seni eve yerleştirmek, işten eve gelip seni kanepede suratını asmış görmek, Krakowskileri görmeye gitmek, hepsi."

"Bekle," dedim. "Neden yüzüm asık olsun ki?" "Çünkü ödev yapıyorsun," diye cevap verdi kolayca.

"Oh." Bu mantıklıydı. Okulun sonuna yaklaşıyordum ve kesinlikle Hailey'nin "senioritis" dediği şeyi yaşıyordum. Ödevlerden bıkmıştım, üniversitede geçirdiğim onca zamandan bıkmıştım ve notlarımla ilgili stres yapmaktan bıkmıştım. Mezun olmaya fazlasıyla hazırdım.

"Çok tatlı," dedi, yatağın altına bakmak için eğildiğimde arkamdan yaklaşarak. Popomu hafifçe çimdiklediğinde elektrik çarpmış gibi ayağa fırladım.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı," diye mırıldanarak sırtıma yaslandı.

"Ben de," diye cevap verdim, kalçalarını döndürürken başımın omzuna yaslanmasına izin verdim.

"Yıldönümümüz için geri gelmeliyiz," dedi Alex, çekilmeden önce boynumu öperek. "Birkaç gösteriye gideriz, biraz kumar oynarız, Vegas'ın hakkını veririz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verdim ama aklım çoktan evli olduğum ve henüz kimsenin bunu bilmediği gerçeğine geri dönmüştü.

Otelden ayrıldık ve bizi havaalanına götüren bir taksiye bindik. Kasım ayının sonlarıydı ama trafiğe girip çıkarken gökyüzü açık ve parlaktı. İronik bir şekilde, Alex taksi şoförümüzün bir manyak olmasından dolayı hiç gergin görünmüyordu, ancak uçakta küçük bir türbülansa girdiğimizde neredeyse midesinin içindekileri kaybediyordu. Ben ise tam tersiydim. Kötü şoförlerle yolculuk etmekten nefret ederdim ve tüm yolculuğun tek kurtarıcı lütfu yağmur yağmıyor olmasıydı.

Uçağımıza binip koltuklarımıza yerleştikimizde ben sakinleşmiştim, Alex ise yeniden heyecanlanmıştı.

"Neredeyse eve geldik," dedim iç çekerek ve dizini sıktım.

"Düşünüyordum da," dedi, pistte taksi yaparken parmaklarını benimkilerle birleştirerek. "Düğün fotoğraflarımızdan bazılarını aileme postalamalıyız."

"Hayır," diye cevap verdim, ona dirsek atarak.

"Çok komik olurdu," diye karşı çıktı, giderek daha da gerginleşirken dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunu bu şekilde duyurabiliriz."

"Sen bile bunun komik olduğunu düşünemezsin," diye cevap verdim, ona inanamayarak bakarken.

"Yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyor musunuz?"

"Annenin ağlamasını mı kastediyorsun?" Kuşkuyla sordum.

"Ağlamamasını tercih ederim." "Ağlamayacak."

"Kesinlikle ağlayacak," diye mırıldandım. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ve ben heyecana o kadar kapılmışım ki Alex'in annesinin nasıl tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Ailemin evliliğimize ve bunu nasıl yaptığımıza kızacağını biliyordum, ama Alex'in ailesinin nasıl hissedeceğini pek düşünmemiştim, çünkü o bu fikri çok desteklemişti. Şimdi onları uyarmadığım için gerçekten pişmanlık duyuyordum. "Bunu atlatacaklardır,"

dedi Alex, gözlerini açarak.

solgundu ve henüz seyir irtifasında değildik. "Merak etme, kız kardeşim

romantik olduğunu düşünecek ve diğer herkesi ikna edecek."

"Nedense kardeşinin herhangi bir şeyin romantik olduğunu düşündüğünü hayal edemiyorum," diye cevap verdim.

Alex omuz silkerek, "Bram zaten biliyordu," dedi.

"Ne?" Gözlerim büyüyerek sordum. Henüz kimseye söylememe konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

"Karıcığım," dedi Alex usulca, eğilip gözüme bakarak, "ona söylemedim. -O sadece biliyordu."

"Nereden bilebilir ki?" Şüpheyile sordum.

"İkiz bok," diye yanıtladı Alex. "Bazen bazı şeyleri biliriz. Hikâyemize inanmadı ve parçaları bir araya getirdi."

"İkiz bok," diye mırıldandım, koltuğumda arkama yaslanarak.

Alex, "Bu her zaman olmuyor, çoğunlukla sadece büyük işlerde oluyor," diye açıkladı.

"Peki ne dedi?" Başımı çevirip ona bakarak sordum. "Bilirsin işte, kaçış hakkında."

Alex omuz silkerek, "Bizim için doğru olan neyse onu yapmamızı söyledi," dedi. "Ağabeyim biraz götün tekidir ama tüm o palavralarının altında iyi bir adamdır."

"Ondan hoşlandım," diye itiraf ettim ve Alex'in şaşkın bakışına biraz güldüm. "Ne? İlginç biri. Huysuz olabilir ama sizi sevdiği belli oluyor."

"Evet," dedi Alex sırtarak. "En iyisi benim." Ben de güldüm.

"Hayır, ama söyleyebilirsin, değil mi? En çok beni sevdiğini?" Alex'in gülümsemesi büyürken bıkkınlıkla başımı salladım.

"Biliyor," diye devam etti Alex. "Bunu herkes biliyor." Sesi fısıltıya dönüştü. "Sadece başkalarını kışkırtmamak için bunu belli etmiyor."

"Evet," diye mırıldandım. "Ani belli ki uzak bir ikinci sıradaydı."

"İşte seni bu yüzden seviyorum," diye cevap verdi Alex, kolunu omzuma dolayarak beni yanına yatırdı. "Çünkü tüm bu saçmalıkların arasından olayların özünü görebiliyorsun."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandım, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum.

Alex, "İşte bu yüzden beni seviyorsun," diye karşılık verdi.

* * *

Sonraki hafta okul, iş ve eşyaların toplanmasıyla geçti. Alex hepimiz yerleşene kadar ailelerimize evliliğimizden bahsetmeyeceğimizi söyledi ve ben de bu ertelemeyi memnuniyetle kabul ettim. Yengeme bu haberi nasıl vereceğimi kara kara düşünüyordum. İçlerinde en sakin olanı eniştemdi ve her ne kadar bu şekilde davranmam onu hayal kırıklığına uğratacak olsa da, en çok kızacak olanın yengem olacağını biliyordum. Bu konuşmayı hiç de dört gözle beklemiyordum ve bekledikçe daha da endişeleniyordum.

Bir sonraki hafta sonu Alex ve ben ayağımızı kutulara çarpıp takılıyorduk ama tüm eşyalarım onun şehrin öbür ucundaki dairesine taşınmıştı. Resmen birlikte yaşıyorduk ve ilk başta bu konuda gergin olsam da, çıplak sırtına yaslanmış bir şekilde uyandığımda bundan büyük keyif alıyordum.

"Hey, ev arkadaşım," diye mırıldandı Alex, parmak uçlarımı öpmek için elimi kaldırırken. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diye mırıldandım sırtına karşı. Teni dudaklarımın altında pürüzsüzdü ve onu oradan bir kez, sonra iki kez öptüm. Evet, evlilik hayatından çok keyif alıyordum.

"Bugün ailelerimizi aramamız gerekiyor," dedi Alex kollarını başının üzerinde gererek. "Yerleşmek için birkaç gün beklemek bir şey ama daha fazla beklemek saklıyormuşuz gibi görünmesine neden olur, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim, sesim bir vıraklama gibi çıkıyordu. "Evet, haklısın."

"Ama önce kahvaltı yapalım," dedi ve yataktan fırlamadan önce beni çabucak öptü. "Açlıktan ölüyorum."

Çıplak kıcının odadan çıkışını izledim, sonra yastıklara yaslandım ve tavana baktım. Karar günüydü, bütün haftayı görmezden gelmeye çalışarak geçirdiğim gün.

Kendimi zorla yataktan çıkarıp duş aldım ve aileme bu haberi nasıl vereceğimi prova ederken etrafımı fark etmedim bile. Nasıl bakarsam bakayım, konuşmamızın gözyaşlarından başka bir şeyle biteceğini hayal edemiyordum. Yine de Adinah Teyze'nin en azından kendini tamamen kaybetmeden önce açıklamama izin vereceğini umuyordum.

Soğukkanlılık.

"Aç mısın?" Alex üzerinde eşofman altından başka bir şey olmadan ocağın önünde durarak sordu. "Sana omlet yapacağım."

Yemek fikri midemi bulandırdı ve başımı salladım. "Hayır, teşekkürler." Bütün hafta boyunca gergin bir mideyle uğraşmışım ve bu sabah da farklı değildi.

"Acaba uçakta mikrop falan mı kaptın?" dedi Alex, ocağı bırakıp yanıma geldi ve avucunu alnıma dayadı. "Ateşin yok."

"Ben iyiyim," dedim göğsüne yaslanarak.

Tüm kaygı ve endişelerime rağmen evlendiğimiz için pişman değildim. Bir kocaya sahip olmanın bu kadar rahatlatıcı olacağını hiç düşünmemiştim. Sanki evraklara imzalarımızı attığımız anda, birdenbire her zaman yanımda olacak bir insana sahip olmuşum. Onun hiçbir yere gitmeyeceğini, ne olursa olsun bu ilişkinin kalıcı olduğunu bilmek baş döndürücü bir duyguydu. Büyük bir düğünün gereksiz stresine girmeden bu noktaya geldiğimiz için mutluydum.

"Önce annemle babamı arayalım," dedi Alex, beni hâlâ mutfağın ortasında tutarken. "Sonra da teyzeni ve amcanı arayabiliriz."

Başımı salladım ve o telefonunu alırken ben de kanepeye oturdum. Yanıma çöküp bacaklarımı kucağına çeker çekmez parmakları ekranda gezinmeye başladı.

"Selam anne," dedi kaşlarını oynatarak. "Evet, ben iyiyim. Babam seninle mi?" Durakladı. "Evet, ikinizle de aynı anda konuşmak istedim." Tekrar bekledi ve sonra onu hoparlöre verirken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Evlendin, değil mi!" Liz'in sesi yüksek ve heyecanlıydı. "Dan! Gel buraya. Alex evlendi!"

Arka planda "Ne?" diye bir ses duyduk.

"Anne," diye seslendi Alex gülerek. "Ya sana söyleyeceğim şey bu değilse?"

"Evet öyle," dedi, sanki her şeyi çözmüş gibi. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi, gözlerini bana kilitleyerek.

"Biliyordum! Evlendi," dedi arka planda "Neler oluyor?" diye sorduğunu duyabildiğimiz Dan'e.

"Tebrikler," dedi Dan, sesi aniden netleşmişti. "Ve sen de

derin bok."

Alex yine güldü. "Kaçarak evlenmeye karar verdik," diye açıkladı kanepeye uzanırken. "Bunu büyük bir olay haline getirmek istemedik, özellikle de ailemiz her yerde olduğu için."

Bu da iyi bir bahaneydi. En azından onlara bunu hemen yapmak isteyen ben olduğumu söylememişti.

"Yine de," dedi Dan, sesi mutlu ama ciddi. "Annenin bu tür şeyler için yaşadığını biliyorsun."

Alex, "Bir dahaki sefere eve döndüğümüzde büyük bir parti verebiliriz," diye söz verdi.

"Çiftliği kiralayacağım," dedi Liz. "Ve herkesi bir resepsiyona davet edeceğiz. Eğer bu Sarai'nin hoşuna gidecek bir şeyse?"

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim, rahatlama neredeyse başımı döndürüyordu.

"İkinize de inanamıyorum," dedi Liz, sesinde bıkkınlık vardı. "Biliyorsun baban ve ben de gelirdik."

"Biliyorum," dedi Alex. "Ama o zaman herkesi davet etmemiz gerekirdi." "Ve bu sizin küçük düğününüzü büyük bir prodüksiyona dönüştürecekti." Liz

iç çekerek cümlesini tamamladı.

Sonraki yarım saat daha fazla telefon görüşmesi ve Alex'in ailesinin geri kalanından gelen tebriklerle geçti. Ani, Bram'in bilip kendisinin bilmemesinden yakınıyor, Trevor gülüyor ve hiç çekinmeden tebriklerini iletiyor, Alex'in kız kardeşi Kate ise henüz benimle tanışmadığı için ağlıyordu. Yine de hepsi bizim için mutluydu. Ne kadar mutlu olduklarını, aileye ne kadar uyum sağladığımı ve Alex'in beni kendisiyle evlendirmeyi nasıl başardığını bilmediklerini anlatırken tek bir kişi bile kendini tutmadı.

Alex'in ailesinin onları dışarıda bırakma kararımızı bu kadar kolay kabullenmesini kıskandım, hatta bazılarının onları büyük günümüze dahil etmediğimiz için gerçekten hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyebilirdim. Onun ailesi o kadar içten ve iyiydi ki kendi ailemi aramaktan korktum.

Mutfak masasına oturup dizüstü bilgisayarımı açtığımızda sinirden harap olmuştum ve Alex'in ne kadar endişeli olduğumu görmesine izin vermemeye çalışıyordum. Teyzemi ve eniştemi özel olarak aramayı tercih ederdim çünkü konuşmanın nasıl geçeceğini tam olarak biliyordum ama Alex'in duyurularına dahil olduktan sonra onu dışarıda bırakmak için iyi bir bahane düşünemiyordum.

"Haftalardır seninle konuşmuyorum," dedi teyzem, görüntülü aramayı yanıtlarken evdeki ofisi odak noktasına geliyordu. "Nerelerdeydin?"

"Merhaba teyze," diye cevap verdim, hem ben hem de Alex kameranın kadrajına girene kadar dizüstü bilgisayarımı çevirdim. Görüntülü sohbetimiz için tişört giymeye karar vermesine gerçekten sevinmiştim çünkü teyzem onu yanımda otururken görünce çok şaşırmıştı. "Alex," dedim, "bu teyzem Adinah."

"Alex," diye mırıldandı Adinah Teyze. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Alex boğazını temizleyerek ve soğukkanlı görüntüsünün altında ne kadar gergin olduğunu göstererek, "Siz de hanımefendi," diye cevap verdi.

"Herkes nasıl?" Dikkatini kocamdan uzaklaştırmaya çalışarak sordum. Sorumun işe yaramadığını biliyordum çünkü gözleri hâlâ ekranda geziniyor, Alex'in ve çevremizin ayrıntılarını inceliyordu.

"İyiler," diye cevap verdi. "Neredesin Sarai?"

"Alex'in dairesindeyiz," dedim, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Sonra da aptal olduğum için ağzımdan kaçırdım. "*Bizim dairemiz* aslında."

"Affedersiniz?" diye sertçe sordu amcam arkasından odaya girerken.

Alex'in güçlü parmakları masanın altında benimkilere dolanırken, "Burası bizim dairemiz," diye cevap verdim.

"Taşındınız mı?" diye sordu amcam, sesi sakın ama şüpheliydi teyzemin yanına otururken.

"Evet." Sertçe yutkundum. Onlara evli olduğumuzu söylemem gerekiyordu; telefon görüşmemizin tüm amacı buydu, ama onlar bana şaşkınlıkla bakarken kelimeleri bulamıyordum.

"Aslında sana iyi haberi vermek için aramıştık," dedi Alex, kalbim hızla çarparken sesi sakindi. Dayanışma için elimi sıktı ve ben konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Korkudan donup kalmıştım.

"Sarai?" diye sordu teyzem, kaşları birbirine çatılmıştı.

"Evlendik," dedim sonunda, yüzüğümü göstermek için elimi kaldırdım. Teyzem sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru çekilince gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

"Sen ne?" diye sordu amcam, sesi daha alçaktı ama daha az sakın değildi.

"Bana şaka yaptığını söyle," dedi Adinah Teyze dudaklarını büzerek. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Şaka yapmıyorum," dedim, o soluklaşırken boğazım yanıyordu.

"Sarai Levy," dedi, bana bakarken sesinde gözyaşları vardı. "Bize nişanlı olduğunu bile söylemedin."

Alex'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı, ama ben gözümü

Gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğramış olan teyze ve amca.

"Neden beni arayıp bu haberi verdin?" diye sordu teyzem. "Kimseye tek kelime etmeden kaçıp bir yabancıyla evlendiysen benim ne düşündüğümü umursamadığın çok açık."

"O bir yabancı değil," diye fısıldadım.

"O benim için bir yabancı," diye karşılık verdi, sesi titriyordu. "Onu seveceğini biliyorum," diye cevap verdim.

"O iyi bir adam."

Teyzem oflayıp pufladı ve sanki beni başından savarmış gibi elini salladı. Ayağa kalkıp kameranın görüş alanından çıktığında, boğazımda yükselen hıçkırığı tutmakta zorlandım.

"Ona zaman ver," dedi amcam iç çekerek. "Kalbi kırıldı." Uzandı ve veda etmeden dizüstü bilgisayarını kapattı ve kırdığım tek kalbin teyzemin kalbi olmadığını biliyordum.

Siyah ekrana boş boş baktım. Kızacaklarını biliyordum. Kendimi buna hazırlamıştım. Ama bu kadar incineceklerini tahmin etmemiştim. Her şeyi berbat etmiştim.

Alex şakayla karışık, "İyi gitti," dedi ve elini sırtıma koydu.

Gülüşüm acı veren bir hıçkırığa dönüştü ve gözyaşlarım başladığında onları kontrol edemedim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Alex, beni kucağına çekerek. "Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı saçlarıma doğru, eliyle sırtımı uzun uzun okşadı. "Her şey düzelecek. Kendilerine gelecekler."

Ona yanılıyor olabileceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Teyzemin hâlâ liseden kalma kinini taşıdığını ve amcam ondan daha sakın görünse de bu ihaneti onun da derinden hissettiğini söyleyemedim.

Mutfakta öylece kaldık, hıçkırıklarım sessiz gözyaşlarına dönüştükten çok sonra ben Alex'in kucağında bir çocuk gibi kıvrılmıştım. Ailemi düşündüm ve benim için mutlu olacaklarını hayal etmekten kendimi alamadım. Alex'e bir şans vereceklerini. Belki de hüsnükuruntu ama bu haberin annemin gözlerini nasıl aydınlatacağını, babamın gözlerinin nasıl yaşaracağını ama beni sıcak kucaklarından birine çekip İbranice benim için ne kadar mutlu olduğunu fısıldayacağını hayal ettim.

Faydasızdı ama kendimi o yere, onların hayatta ve iyi oldukları ve bizimle kutlama yaptıkları hayaline bıraktım. Eğer yaşasalardı, tamamen farklı bir insan olacağım gerçeği üzerinde durmama izin vermedim. Belki de

Alex'le hiç tanışmamış olacaktım. Belki de içinde büyüdüğüm inançtan uzaklaşmazdım ve ailemin beni tanıştırdığı bir çocukla çoktan evlenmiş olurum. Ailem hâlâ yanımda olsaydı kaçmayı kesinlikle düşünmezdim. Babam hayatta olsaydı ve benimle evliliğe yürüseydi.

Alex yanağını başımın tepesine yaslayarak, "Bunun acı verdiğini biliyorum," dedi. "Ama beni tanıdıklarında sevecekler," diye nazıkçe şaka yaptı. "Herkes sever."

Gülmem gerektiği için güldüm ama bunu hissetmiyordum. Hamdım, çırılçıplaktım ve her an kırılacakmışım gibi hissediyordum. Milyonlarca parçaya ayrılacak ve mutfaktaki toz zerrecikleriyle birlikte uçup gidecekmişim gibi.

"Buranın hiç tozunu aldın mı?" Doğrulup kucağından kayarak gözlerimin altındaki makyajı silerken sordum.

Alex odaya baktı, sonra omuz silkti. "Hayır."

Kelime o kadar kolay ağzımdan çıktı ki, durduramadan ağzımdan gerçek bir kahkaha çıktı.

Alex genişçe gülümsedi ve bacaklarını uzattı. "Neden Hailey'i arayıp ona büyük haberi vermiyorsun?" diye sordu.

"İyi fikir," dedim ve telefonuma uzandım. Adını buldum ve odadan çıkarken GÖNDER tuşuna bastım.

"Selam yabancı," diye mutlu bir şekilde cevap verdi Hailey, neşeli sesi duygularıma anında merhem oldu. "Şükran Günü'nden beri neredeyse hiç konuşmamışız gibi geliyor."

"Biliyorum," diye cevap verdim. Finallere hazırlanıyorduk ve ziyaret etmeye ancak vakit bulabildik. "Tatilin iyi geçti mi?"

"Lütfen," dedi kelimeyi uzatarak. "Sıkıcıydı. Ben buradaydım. Büyük seyahatin hakkında bir şeyler duymak istiyorum! Nasıl geçti? Eğlendin mi?"

"İyiydi," diye yanıtladım yatağın kenarına çökerek. "Alex'in ailesi harika."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil. Alex'e baksana," dedi kolayca. "O gelmiş geçmiş en iyi adamlardan biri."

"Evet, öyle," dedim usulca, teyzem ve eniştemle konuşurken elimi nasıl tuttuğunu düşünerek.

"Aranız hala iyi mi?"

"Ben de seni bunun için aramıştım," diye cevap verdim. "Bazı haberlerim var."

"Tek boynuzlu attan ayrılmasan iyi edersin Sarai," dedi ciddi bir şekilde.

"Aslında tam tersi."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Biz evlendik."

"Ne?" diye sevinçle bağırdı ve beni güldürdü. "Hayır, yapmadın!"

"Evet, öyle yaptık." Yüzümü kaplayan sırıtışa engel olamıyordum. "Vegas'a gittik."

"Hayır, yapmadın!" diye tekrar bağırdı.

"Evet. Oregon'dan eve dönerken orada durduk ve haftayı beni Alex'in dairesine taşıyarak geçirdik."

"Vay anasını," diye haykırdı. "En iyi arkadaşım hangi cehenneme gitti? Hani şu hiç spontane bir şey yapmayan ahbab?"

"Hâlâ burada," diye hayıflanarak cevap verdim. "Hâlâ her zamanki gibi sıkıcıyım."

"Evet, ama artık sıkıcı bir kocan var," diye ciyakladı. "Tebrikler."

"Teşekkürler," dedim, o kıkırdayıp kutlama sesleri çıkarırken gözlerim yaşardı. Bu tam da teyzem ve amcamdan almak istediğim türden bir tepkiydi. Mutlu olmalarını beklemiyordum ama kahretsin, bu çok hoş olurdu.

"Senin adına çok sevindim," dedi, sesi öncekinden daha sakindi. "Bu harika bir haber." Ben cevap veremeden tekrar konuştu. "Kahretsin, gitmem gerek. Az önce şampuanı yere döktüm, sakın sorma. Beni sonra arayıp tüm detayları anlatır mısın?"

"Elbette."

Telefonu kapattıktan sonra elimdeki telefona baktım, keşke teyzemi arayabilseydim ve her şeyi baştan yaşayabilseydim. Benim için heyecanlanmasını, bağırıp çağırmasını ve Alex gibi harika birini bulduğum için ne kadar mutlu olduğunu söylemesini isterdim. Zamanda geriye gidip evlilik bombasını patlatmadan önce onları tanıştırmak isterdim, böylece daha kabullenici olabilirdi.

Ağlamamaya çalışarak ağrıyan gözlerimi ovuşturdum.

"Ne dedi o?" Alex kapı aralığından kafasını uzatarak sordu.

"Heyecandan çılgılık atmayı bitirdiğinde mi?" Ben sordum, onu kıkırdama. "Tebrikler dedi."

"Bunu amcan ve yengenden duymadığın için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Şampanya patlatmalarını beklemiyordum," diye cevap verdim.

Omuz silk. Bir daha ağlamayacaktım. Bana kızacaklarını biliyordum; şimdi bununla yaşamak zorundaydım.

"Hey, tüm bu heyecan beni acıktırdı," dedi Alex. "Restorana gidip öğle yemeği yemeye ne dersin?"

Başımı salladım çünkü ne yaptığını çok iyi biliyordum. Teyzem ve eniştemle yaptığım felaket konuşmadan sonra Alex beni neşelendirmek için yapabileceği tek şeyi yapıyordu. Beni ailemin diğer yarısını görmeye götürüyordu, beni kendi tercihleriyle seven ve hiç kimse hakkında söyleyecek kötü bir sözü olmayanları. Beni, evliliğimizi duyduklarında mutlu olacak ve tebrik edecek olan Bay ve Bayan K'ye götürüyordu.

* * *

"Sence gıda zehirlenmesi mi geçiriyorsun?" Alex o gecenin ilerleyen saatlerinde banyo lavabosunda soğuk suyun altına bir bez koyup enseme bastırarak sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, beni kusarken görmesini umursamayacak kadar yorgundum.

Saatlerdir banyodaydım, görünürde bir sonu yoktu ve sonunda daha sonra rezil olmam gerektiği sonucuna vardım. Şu anda kendimi berbat hissetmekle meşguldüm.

"Bayan K'nin bana gıda zehirlenmesi yaşatmış olması mümkün değil," dedim boğazımda yükselen safrayı yutkunarak. "O çok dikkatlidir."

"Bugün yediğin tek şey bu," diye iç geçirerek cevap verdi. "Belki de bir virüstür?"

Başımı kollarıma yaslayarak, "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Fark eder mi?"

"Evet." Arkama oturdu ve sırtımı ovmaya başladı. "Sanırım gıda zehirlenmesi seni hasta eden şey ortadan kalktığına geçer. Bir virüs çok daha uzun sürebilir."

"Harika," diye sızlandım, tekrar yutkunurken gözyaşlarım tehdit ediyordu.

"Susuz kalacaksın," dedi ve yanımda yere koyduğu su şişesine uzandı. "Bir şeyler iç."

"Kusacağım," dedim, elinden alma zahmetine bile girmeden. "Hadi bebeğim," diye tekrar dener, şişeyi bir o yana bir bu yana sallayarak.

"Sadece küçük bir yudum."

Elinden almadan önce suyun geleceğini biliyordum.

Ama sesindeki endişeye dayanamadım ve şişenin kapağını açmasına izin verdim. Yutarken öğürmemi engelleyeceğini umarak bir dakika boyunca ağzımda küçük bir miktar su yuvarladım. Bu işe yaramadı. Soğuk suyun boğazımdan aşağı akmasına izin vermemin üzerinden bir dakika bile geçmeden, hepsini tekrar yukarı çıkararak kustum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, saçlarımı geriye doğru tutarak. "Sonra tekrar deneriz, tamam mı?"

Saatler ilerledi ve ben hala kusuyordum. Gece yarısına doğru tamamen bitkin düşmüştüm ve banyoda yerde yatıyordum.

"Tamam, hastaneye gidiyoruz," diye açıkladı Alex, banyoya girerken telefonunu cebine tıktırarak.

"İnternette bir şeyler mi arıyordun?" Sersemlemiş bir şekilde sordum. "Bilirsin, şu doktor siteleri her şeyi olduğundan daha kötü gösterir."

"Hayır," diye yanıtladı beni yerden kaldırmak için eğilerek. "Annemi aradım."

"Alex," diye mız mızlandım. Mız mızlanan biri değildim ama durum kesinlikle bunu gerektiriyordu. "Bunu neden yaptın ki? Şimdi endişelenecek."

"Çünkü onun ne yapacağını bildiğini biliyordum."

Beni yatağın kenarına oturturken, "Hastaneye gitmemize gerek yok," diye karşı çıktım.

"Susuz kalmışsın ve hiç su içemiyorsun," dedi, tişörtlerinden birini başıma geçirerek. "Belki sana serum takabilirler."

"Serum istemiyorum," diye cevap verdim, kollarımı kolların arasından geçirerek. "Çok kötü," diye mırıldandı, çoraplarımı ve yeni yağmur botlarımı

ayaklar. "Hadi gidelim."

Tüm bu hareket midemin yeniden çalkalanmasına neden olmuştu, bu yüzden donup kaldım ve başımı yavaşça iki yana sallamaya başladım.

"Ben seni korurum," dedi ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. Bana kusmam için plastik bir kap uzattı ve utançtan yüzümün ısındığını hissettim. Bu tüm zamanların en düşük seviyesiydi.

Hastaneye gitmek üzere kamyonu binene kadar kusmaya başlamamıştım. Neyse ki midemde kusacak bir şey kalmamıştı, bu yüzden otoparka girdiğimizde plastik kap hala boştu. Kuru kusmanın acısını, kamyonetinin kabinini dolduran kusmuk kokusuna her gün tercih ederim.

Kayıt yaptırmam biraz zaman aldı ve küçük bir odaya alınmamız daha da uzun sürdü, ancak bir doktorun içeri girip beni kontrol etmesi uzun sürmedi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, yatağımın ayak ucunda durup elindeki panoya bakarken. "Ben Dr. Landry."

"Merhaba," diye mırıldandım, steril yatakta yan tarafıma kıvrılmışım.

"Öğleden beri kusuyor," dedi Alex, dizleri gergin bir şekilde aşağı yukarı zıplarken. "Su bile içemiyor."

"Küçük yudumlar mı?" diye sordu doktor. "Küçük yudumlar," diye açıkladım.

"Tamam." Doktor yanıma geldi ve karnıma hafifçe bastırarak hassasiyet aradı, ancak kusmaktan dolayı karın kaslarımın ağrması dışında hiçbir şey acımadı.

"Sadece bir virüs olabilir," dedi doktor, Alex'e dikkatle bakmamı sağlayarak. "Ama emin olmak için birkaç test yapacağım. En son ne zaman adet gördün? Hamile olma ihtimaliniz var mı?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Benim bir RİA'm var. Uzun zamandır regl olmadım."

"Emin olmak için kontrol edeceğiz," dedi gülümseyerek. "Tamam mı?"

Omuz silktim. Ne yaptıkları umurumda değildi, yeter ki karnımın dönmesini ve kramp girmesini durdursunlar. Henüz bir serumdan bahsetmemişti ama bir tane olmasını ummaya başlamışım. Belki bana bulantı önleyici ilaç verebilirlerdi.

Bana verdikleri küçük kaba işedim ve kan örneği almalarına izin verdim, sonra Alex ve ben beklemek için yerleştik. Küçük odamdaki televizyon bozuktu, bu yüzden Alex telefonuyla oynarken ve dalgın bir şekilde parmaklarını saçlarımda gezdirirken gözlerimi kapattım ve daldım.

Yaklaşık bir saat sonra Dr. Landry odaya geri döndüğünde gözlerimi açtım.

"Kan testlerinin hepsi normal çıktı," dedi bana gülümseyerek. "Ve görünüşe göre hamilelik testiniz pozitif çıkmış."

"Hayır." Biraz kıkırdadım, sesim boğuk çıkıyordu. "Hayır, bende RİA var. Karıştırmış falan olmalısın."

Dr. Landry nazik bir şekilde, "Sizi temin ederim ki öyle bir şey yapmadık," dedi.

"RİA'm var," dedim tekrar, kelimelerim daha yavaş ve fazla telaffuz edilmişti.

Dr. Landry'nin gözleri benimkilerle buluştu ve bana anlayışlı bir gülümseme verdi.

Yüzünü dağıtmak istedim. "Sizi temin ederim, test pozitif çıktı. Ne kadar ilerlediğinizi görmek ve RİA'yı kontrol etmek için bir ultrason yapmak istiyorum."

"Neden kontrol etmemiz gerekiyor ki?" Ben sordum. "Belli ki işini yapmıyor."

"Sarai," dedi Alex, elini benimkinin üzerine koyarak. "Sorun yok."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ona bakmak için başımı çevirdim ve bu hareketime hemen pişman oldum. Yeniden kuru kabarmaya başladığım anda Alex böbrek şeklindeki küçük tepsiyi çenemin altına yerleştirmişti.

Dr. Landry, "Birkaç dakika içinde ultrason makinesiyle birlikte geri döneceğim," diyerek odadan çıktı.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandım, burnumdan sığ nefesler alarak mide bulantımı yatıştırmaya çalışırken ağır nefes alıyordum. "Benim bir RİA'm var."

Alex sesini alçaltarak, "Ultrasonu çektirelim," dedi. "O zaman ne durumda olduğumuzu görürüz."

"Bir bebek göstermeyecek," dedim alay ederek. "Bir şekilde batırmışlar. Bende RİA var."

Sanki yeterince konuşursam, yeterince insana beni tam da bu senaryodan koruyan bir RİA'm olduğunu söylersem, o zaman temize çıkacakmışım gibi hissediyordum. Çocuk istiyordum ama henüz istemiyordum. Yemek yemeye bile zor vakit buluyordum; bir çocuk için gerçekten vaktim yoktu. Haziran'a kadar mezun olamayacaktım ve onca sıkı çalışmadan sonra Haziran'da mezun olmam gerekiyordu.

Doktor içeri girdi, ultrason makinesini çalıştırdı ve karnıma biraz sıvı fışkırttı. Sonra küçük çubuğu cildime doğru kaydırды, sistemden çok zayıf bir kalp atışı gelene kadar bastırdı ve döndürdü. Anlamsızca ekrana baktım.

Doktor makineye birkaç şey yazarak, "Hamilesiniz," dedi. "Bazı ölçümler yapmama izin verin, sonra da RİA'yı kontrol edeceğiz."

RİA'yı siktir et. O işe yaramaz şeyin nerede olduğu kimin umurundaydı ki? "Şuna bak," dedi Alex kulağıma fısıldayarak.

"Bu bizim bebeğimiz." Cevap vermedim. Veremezdim.

Dr. Landry, "Seni yaklaşık yedi hafta dört günlük olarak hesaplayacağım," dedi. "Bu da doğum tarihinizi Temmuz ortasına denk getiriyor. On sekizinde."

Alex elimi sıkarak, "Sen mezun olduktan sonra," dedi.

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum," dedim ekrandaki o küçük titreşime, titreşime, titreşime bakarak. "Dikkatliydik."

Doktor ekrana bakarken ultrason çubuğunu hareket ettirerek, "RİA'nız olması gereken yerde değilse, doğru şekilde çalışmaz," dedi. Tartışmalarına ve inkarlarına karşı sabırlıydı ama sesinde bir bıkkınlık vardı.

"Sarai," dedi Alex, sesi alçaktı. Adımı söyleme biçiminde milyonlarca soru vardı ama ben hiçbirine hazır değildim. *Buna* hazır değildim. Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi tavana diktiğimde yastıktan bir ses geldi.

"Ah," dedi doktor. "Sorunu görüyorum. RİA yerinden çıkmış. Olur böyle şeyler ama çok sık değil. Birkaç dakika içinde çıkarabiliriz." Ayağa kalktı. "Ve seni eve göndermeden önce biraz sıvı vermek istiyorum."

Alex, "Teşekkürler Doktor," dedi.

Doktor çıkar çıkmaz oda sessizliğe büründü. Uyuşmuştum, bacaklarımı örten battaniyeyi ya da Alex'in parmaklarının parmak eklemlerime sürtünmesini zar zor hissedebiliyordum. Midemin çalkalanması bile durmuş gibiydi.

Hemşirenin yüzüne bile bakmadan bana serum takmasına izin verdim, floresan ışıkları gözlerimi yaksa da onun yerine tavana bakmaya devam etmeyi tercih ettim.

Hemşire gittikten sonra Alex, "Beni korkutuyorsun," dedi. Sesi yatıştırıcı, hatta rahatlatıcıydı ama yine de rahatsız ediyordu. "Sarai, bu iyi haber, değil mi? Yani, planımız buydu. Biraz erken ama çocuk sahibi olmak hakkında konuşmuştuk."

Planlar. Gülmek istedim. *Ben* plancıydım. Alex her günü olduğu gibi kabul ediyor gibiydi ama ben hiçbir şeyi düşünmeden yapmazdım. Günlerimin her parçasını planlar, yapmam gereken her şeyin takvimimde yazılı olduğundan emin olmak için saatlerimi harcar, faturaları, yemeği, arabamın yakıtını ve olası beklenmedik harcamaları karşılamak için her ay ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu tam olarak bilirdim.

Ve sonra, bir çılgınlık sonucu, bana tüm bunları kaybettiren bir adamla çıkmaya başladım. Okul ödevlerimde ilerlemek yerine seyahat ettim. Aynı hafta içinde nişanlandım ve evlendim. Kendimi kaybetmişim ve şimdi hamileydim. Ne halt etmişim ben?

"Bir şey söyle," dedi Alex sertçe, sesi hâlâ yumuşaktı.

"RİA taktırmıştım," diye mırıldandım. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Tüm bunların temel nedeni buydu. RİA taktırmıştım ve işe yaramamıştı. Belli ki hormonlarım normalde yaptığım tüm bu şeyleri yapmama neden olmuştu.

yapamazdım. O küçücük plastik parçası beni fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Tanrım," dedi Alex iç çekerek. Elimi yavaşça yatağın üzerine koydu ve sandalyesinden kalktı. "Biraz hava almam lazım."

Cevap vermeyince odadan çıktı.

Bölüm 13

ALEX

Acil servisin kapısını iterek açtım ve derin bir nefes alarak soğuk gece havasının öfkemi yatıştırmasına izin verdim. Sinirlenmemeye çalışıyordum -gerçekten öyleydim- ama soğukkanlılığımı kaybetmeye o kadar yakındım ki Sarai'nin odasından çıkmak zorunda kaldım. Aramızda biraz mesafe olmasını istememe rağmen onu orada yalnız bıraktığım için kendimi berbat hissetmem de işe yaramadı.

İyi hissetmediğini biliyordum. Bir bebek beklemediğimizi biliyordum. Doktor bize hamile olduğunu söylediğinde muhtemelen benim hissettiğimden daha fazla bunaldığını biliyordum. Şaşırdığını biliyordum, *ben* de şaşırmıştım. Ama monitörde kalp atışlarını gördüğümüzde hiçbir tepki vermemesini kabullenmekte gerçekten zorlanıyordum.

Oradaki bizim çocuğumuzdu. *Bizim bebeğimiz*. Elbette, bakılacak pek bir şey değildi ama o bizim çocuğumuzdu. Sarai ve Alex'in eşit parçalarından oluşan küçük bir insan. Buna hazır olmasak da, gerçekleşiyordu. Nasıl bu kadar kayıtsız kalabildi?

Cebimden telefonumu çıkardım.

"Selam kardeşim," diye cevap verdi Kate. "Her şey yolunda mı?"

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," dedim kaldırımda bir ileri bir geri volta atarak.

"Endişelenmeyin, Shane ve ben sadece film izliyoruz."

"Eğer meşgulsen seni yarın arayabilirim," diye mırıldandım. Onu aramamalıydım. Sarai'nin insanların bilmesine hazır olmadığını biliyordum, çünkü kendisi bile gerçeği kabul etmiyordu, ama Tanrım,

Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Asla," diye karşılık verdi Kate. "Ne oldu?"

"Sarai'yi bu gece hastaneye götürmek zorunda kaldım çünkü gıda zehirlenmesi gibi bir şey geçirdiğini düşündük," dedim iç çekerek.

"Olamaz," diye cevap verdi Kate. "Bu çok kötü. O iyi mi?"

"Hamile," diye ağzımdan kaçırdım ve onu neden aradığımın özüne indim.

"Oh," dedi Kate. "Ah, tebrikler? Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi? Çünkü sesin kötü bir şeymiş gibi geliyor."

"Tanrım, bilmiyorum." Başımın ağrımaya başladığı alnımı ovuşturdum.

"Bekle," dedi Kate kuşkuyla. "Bu yüzden mi kaçıp evlendin?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Kesinlikle hayır. Evlendik çünkü evlenmek istiyorduk. Başka bir nedeni yok."

"Tamam," dedi, kelimeyi uzatarak. "Evlisiniz, yani ikiniz de açıkça birbirinize bağlısınız ve ikinizin de iyi işleri var. Sorun nedir?"

"Sarai," dedim, onu böyle otobüsün altına attığım için kendimden nefret ediyordum ama biraz destek için can atıyordum.

"Neden endişeleniyor?" Kate alçak ve sakinleştirici bir sesle konuştu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, hamile olduğunu öğrendiğinde Sarai'nin yüzündeki ifadeyi düşünerek. "RİA taktırdığını söyleyip duruyor."

"Ah," diye mırıldandı

Kate. "Ne?"

"Bunu anlayabiliyorum." Kate, Shane'le tek gecelik bir ilişki yaşadığında yanlışlıkla hamile kalmıştı. Sonunda her şey yoluna girmişti ama iyi başlamamıştı. "Bunu onun bakış açısından hayal etmeye çalışın. Hamilelikten korunduğunu düşünüyordu ve şimdi planlamadığı bir insanı büyütüyor. Oldukça korkutucu."

"Sen-" Ne sorduğumdan bile emin değildim. "Nasıl tepki verdin?"

"Bağırdım," dedi Kate. "Sanırım Shane'e bir sürü kötü söz söyledim. Birkaç kez kustum."

"Sarai sessizliğe gömüldü," diye cevap verdim. "Doktorla tartıştıktan sonra."

"Sadece şokta," dedi Kate yatıştırıcı bir sesle. "Ona biraz zaman verin ve sonra aklının nerede olduğuna bakın."

"Evet," dedim. "Evet, bu iyi bir fikir."

"Neredesin sen?" Kate sordu. "Hâlâ hastanede misin?"

"Evet, I yürüdü Dışarıda için a az dakika." I cevap verdi.

"Sarai susuz kalmış, bu yüzden ona biraz sıvı veriyorlar."

"İçeri geri dön baba," diye azarladı Kate. "Muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştır ve sen de dışarıda beni arıyorsun."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. "Sarai'ye benim için sarıl ve konuşmak ya da başka bir şey isterse aramasını söyle. Ben bebekler konusunda uzman sayılırım."

"Yapacağım." Kapıya doğru geri döndüm. "Hey, Kate-"

"Kimseye söylemeyeceğim," diyerek sözümü kesti. "Bu senin paylaşman gereken bir haber." "Teşekkürler, abla."

"Ne zaman istersen."

Telefonu kapattım ve başımı arkaya atıp karanlık gökyüzüne baktım. Sarai'nin davranışları beni huzursuz ve endişeli yapıyordu. Yeni gerçekliğimize inanmayı reddetmesinde beni korkutan bir şeyler vardı ama nedenini bulamıyordum. Sakinleşecek ve her şey yoluna girecekti. -Bunu biliyordum ama bu midemdeki korku düğümünün büyümesini engellemedi.

Derin bir nefes aldım ve içeri girerken kollarımdaki gerginliği attım.

"Nasıl hissediyorsun?" Sarai'nin odasının kapısından içeri adımımı atarken sordum. Sadece birkaç dakikalığına gitmişim ama onu bıraktığımdan daha kötü görünüyordu. Solgun, gözlerinin altında koyu halkalar olan ve cenin pozisyonunda kıvrılmış, korkmuş bir ergen gibi görünüyordu.

"Kabarma durdu," dedi battaniyeyi omzundan daha da yukarı çekerek. "En azından şimdilik."

Yatakta yanına oturup saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, "Bu iyi," dedim. "Haberler kafana dank etti mi?"

"Hamile olduğuma inanamıyorum," diye fısıldadı. "Bu nasıl oldu?"

"Belli ki spermlerim kontrol altına alınamayacak kadar güçlü," diye cevap verdim. Şaka düz düştü.

"Okulumun bitmesine aylar var," dedi gözlerini duvara dikerek. "Planlarım vardı."

"Doktoru duydun, sen mezun olduktan sonra doğacak," diye belirttim.

"Henüz değişen bir şey yok."

"Her şey değişiyor," diye tersledi. "İlk buluşmadan önce bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Biliyordum ama yine de gittim ve şimdi bakın."

Sözlü darbe karşısında irkildim.

"Artık evli olduğumuzun farkındasın," dedim titreyen elimi saçlarından çekerken. "Bu bir tüh, *şimdi birbirimize yapıştık* olayı değildi. Sen benimle evlendin."

"Biliyorum," diye cevap verdi, battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararak. "İnanın bana, biliyorum."

"Sonra ne olacak?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak sordum. Bağırarak hiçbir şeyi çözmeyecekti ve sesimi yükseltirsem bir pislik olacaktım, ama Tanrım, bunu istiyordum. "Hayatını mahvettiğimi mi düşünüyorsun? Evliliğimizin bir hata olduğunu mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye savunmaya geçti. "Satır aralarını okuyabiliyorum," diye karşılık verdim.

"Bunu benim bakış açımdan görmeye çalışmıyorsun bile."

"Öyleyim," dedim başımı sallayarak. "Ama bunu anlamıyorum. Biz evlendik. Birlikte yaşamaya başladık. Evet, bu bebek umduğumuzdan çok daha erken oldu ama *geldi*. Bu yüzden planlarımızı değiştirdik. Bu dünyanın sonu değil."

Sarai alay etti. "Hiçbir şeyden vazgeçmiş değilsin," dedi. "Elbette mutlusun. Bu senin hayatını hiç değiştirmiyor."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Kuşkuyla sordum.

"Ailen çok heyecanlanacak," dedi sesi titreyerek. "Annen muhtemelen bebek kıyafetleri dikmeye başlayacak ya da aynı derecede büyükannemsi bir şey yapacak."

"Bu kötü bir şey mi?"

Sarai sadece başını salladı.

"Ailem beni desteklediği için mi kırgınsın?" Şaşkınlıkla sordum. "Senin için her şey çok kolay," diye fısıldadı öfkeyle.

Anlamaya başladım ve onun gözyaşlarını tutmasını izlerken göğsüm keskin bir şekilde ağrıyordu.

"Ah, bebeğim," dedim usulca, arkasındaki yatağa uzandım, ayaklarım yanlardan sarkıyordu. Vücudumu onunkinin etrafında kıvırdım. "Teyzen kendine gelecektir. O seni seviyor."

"Isaac Amca'yı duydun," dedi. "Kalplerini kırdım."

Onu daha sıkı tutarken çenem öfkeyle sıkıldı. Teyzesi ve amcası hayal

kırıklığına uğramakta haklıydılar ama Sarai'ye bu kadar kötü davranmalarından nefret ediyordum.

"Bu her şeyi değiştirecek," diye mırıldandım saçlarına karşı. "Göreceksin. Onlara sevecekleri bir torun vereceğini öğrenene kadar bekle. Bebekler mıknaş gibidir, uzak duramazlar."

"Onlara nasıl söyleyeceğim?" diye sordu. "Missouri'ye okula gitmek için döndüm. Yıllardır eve dönmemi bekliyorlardı ve şimdi burada bambaşka bir hayat kuruyorum."

"Geri dönmek istiyor musun?" Sesimi eşit tutarak sordum. Cevabından korkuyordum ama bilmem gerekiyordu. Yeniden askere alınmam yaklaşıyordu ve yakında bazı önemli kararlar vermemiz gerekecekti. Aklımın bir köşesinde, ordudan ayrılırsam Oregon'a taşınacağımızı düşünüyordum. Ailemin çoğu oradaydı ve onlara tekrar yakın olmaya hazırdım.

"Hayır," dedi usulca. "Hayır, istemiyorum."

"Bir yolunu bulacağız," dedim başını öpererek. "Her şeyi çözmek için zamanımız var."

"Gerçekten korkuyorum," diye itiraf etti, parmakları benimkilere dolandırken.

"Biliyorum," diye cevap verdim parmaklarını sıkarak. "Ama ben hiçbir şeyden korkmuyorum," diye övündüm. "Yani iyi olacağız."

"Umarım öyledir," dedi.

Dudaklarımı saçlarına bastırdım ve orada tutarak minik tellerin yüzüme sürtünmesine izin verdim. İyi olduğumuzdan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Doktor, hemşireyle birlikte odaya geri döndüğünde, "şu RİA'yı çıkaralım," dedi.

Sarai elime uzandı ve ayaklarını üzengilere geçirmelerine yardım ederken içim burkuldu.

Sarai'nin parmakları benimkilere dolandırken doktor, "Rahatlamaya çalış," dedi.

Doktorun yaptığı işi örten bir çarşaf vardı ama o çalışırken ben yine de soğuk terler döktüm.

"İyi misin?" Eğilip Sarai'nin alnını öpererek sordum.

"Acıyor," diye nefes aldı, gözlerini sıkarak kapattı.

Midem çalkalandı.

Doktor birkaç dakika sonra, "Hepsi tamam," dedi ve ayağa kalkarken Sarai'nin dizini okşamak için uzandı. "Nasılsın?"

Sarai derin bir nefes vererek, "Tamam," dedi.

Eldivenlerini çıkararak, "Bir kişi RİA kullanırken hamile kaldığında yaşadığımız endişe dış gebeliktir," dedi. Eldivenlerini çıkararak

lavaboya gidip ellerini yıkadı ve bize döndü. "Ama ultrason rahminizde her şeyin uygun şekilde ilerlediğini gösterdi."

"Dış gebelik nedir?" İkisinin arasına bakarak sordum.

"Bir bebeğin fallop tüpünde büyümeye başlamasıdır," diye yanıtladı Sarai. "Ve bu kötü bir şey, değil mi?"

"Evet," dedi doktor. "Dış gebelikler yaşayabilir değildir. Çok ilerlerlerse çok tehlikeli olabilirler. Fallop tüpünün yırtılması ve iç kanamaya neden olması tehlikesi vardır."

"Yırtılma mı?" Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek sordum.

"Alex," dedi Sarai elimi çeğiştirerek. "Her şeyin yolunda olduğunu söylediğini duydun."

"Olabilirdi-" Başımı hafifçe salladım ve doktora döndüm. "Bu gerçekten kötü olurdu, değil mi?"

"Ama değildi," dedi doktor sakince. Kapıya doğru ilerlerken omzuma vurdu. Oraya vardığında durdu ve yüzünü bize döndü. "Her şey iyi görünüyor. Biraz sıvı aldıktan sonra eve gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Sarai.

Hiçbir şey söyleyemedim. Sarai'nin elime bakarken dilim sanki ağzımın tepesine yapışmış gibi hissediyordum. Gerçekten yaralanmış olabilirdi. *Yaşayamayacak* olanla şu anda büyümekte olan bebeğimiz arasındaki fark sadece birkaç santim miydi? Ve "yırtılma" derken ne demek istemişti? Patlamak gibi mi? Sarai'nin fallop tüpü patlamış olabilir miydi? Doktor değildim ama bu kulağa çok kötü geliyordu.

"Alex," dedi Sarai, gözlerimle buluşmaya çalışarak. "Her şey yolunda." "Ama neredeyse değildi," diye ağzımdan kaçırdım.

"Patlayabilirdin."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Fallop tüpün patlayabilirdi," dedim aptalca, dehşet içinde ona bakarak. "Neden daha dikkatli olmadık?"

"Nasıl daha dikkatli olabilirdik?" diye sordu başını yana eğerek.

"Prezervatif takabilirdim," dedim hayal kırıklığı içinde, elimi yüzümde gezdirirken. Elim titriyordu. "Tanrım, yapmalıydım-"

"Alex," dedi usulca, beni kendine doğru çekerek. "Buraya gel."

Yanaklarımız birbirine değene kadar beni aşağı çekti, dudakları kulağımı okşadı.

"Sorun yok," dedi nazikçe. "Her şey yolunda."

Tanrım, korkmakta haklıydı. Ya bir şeyler ters giderse?
Ya kötü bir şey olduysa?

Gözlerimi kapattım ve alnımı onun kine bastırdım, onu öpebilmek için döndüm.

"Bu kötü bir fikir değildi," diye mırıldandım. "Söz veriyorum. İşlerin istediğinden daha hızlı ilerlediğini biliyorum ama biz kötü bir fikir değiliz. Seni çok seviyorum."

Sarai keskin bir nefes çekti. "Öyle demek istememiştim," dedi, elleri yüzümü kavramak için yukarı kalkarken sesi titriyordu. "Çok özür dilerim."

"Sen verdiğim en iyi kararsın," diye mırıldandım. "Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Her şey yoluna girecek."

* * *

Sarai o sabah erkenden hastaneden taburcu edildikten sonra yatağına gitti ve neredeyse yirmi dört saat boyunca uyudu. Bebek hakkında konuşmadık; aslında hiçbir şey hakkında konuşmadık. İşlerimize geri döndük ve Sarai ders çalışıp okula gitti. Odadaki fili görmezden geldik ve ben aklımdaki soruları yuttum. Gerçekten bizim bir hata olduğumuzu mu düşünüyordu? Bunu söylediği için özür dilemişti ama bu sözlerinde gerçeklik payı olmadığı anlamına gelmiyordu. Belki bu beni korkak yapıyordu ama ona bunu sormaya korkuyordum.

Bebeği getirmesini bekliyordum ama getirmedi. Sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi normal günlük hayatına devam etti. Sanki bir insan büyütmüyormuş gibi. Neyse ki hastanede geçirdiğimiz geceden sonra kendini kötü hissetmiyor ya da sabah bulantıları yaşamıyor gibiydi. Bunun normal olup olmadığından emin değildim ama bu konuyu açarak tekneyi sallamak istemedim.

Evlilik hayatına yavaş yavaş alıştık ve haftalar geçtikçe hayatlarımız birbirine karıştı ve hastanede bana söylediği şeyleri düşünmeyi yavaş yavaş bıraktım. Ders çalıştığı gecelerde akşam yemeğini ben alıyordum, okulda olduğu gecelerde fast food yiyordum ve boş olduğu gecelerde sırayla yemek yapıyorduk. O geceler çok a z d ı . Bu

Sarai okul ödevlerine daha da sıkı sarılmış gibi görünüyordu.

Sarai hala teyzesinden ya da amcasından haber alamamıştı. Onu donduruyorlardı ve her ne kadar anlayışlı olmaya ve onlara şüpheyile yaklaşılmaya çalışsam da, bu durum uzadıkça daha da sinirleniyordum.

"Yarın uyuyabileceğimize çok sevindim," dedim Sarai'nin yanına, kanepeye çökerek. Cuma gecesi idi ve ben bitkin düşmüştüm.

"Biliyorum," dedi Sarai, ben ayaklarımı sehpanın üzerine koyarken bana yaslanarak. "Bu hafta berbat geçti."

"Bu hafta sonu ne kadar ödevin var?" Ben sordum.

"Pek bir şey yok," dedi rahat bir nefes alarak. "Sadece önümüzdeki birkaç haftayı planlıyor ve bir ödevi bitiriyorum."

"Eğlenceli bir şeyler yapmalıyız," dedim.

"Ne gibi?" diye sordu, bana bakmak için başını geriye eğerek.

"Normalde aklıma içki, dövme ya da paraşütle atlamak gelirdi," dedim sırtarak. "Ama sanırım bunlar yok."

Yüzündeki gülümseme dondu, ama sohbeti başlatan şeyi kabul etti. "İçki içmeyi bile sevmem ama bir bira için adam öldürürüm," diye şaka yaptı gözlerini devirerek.

"Öyle mi?" İyi huylu bir şekilde omuz silerken içimi bir rahatlama kapladı.

"İş yerinde biri domuz pastırmalı, marullu ve domatesli sandviç yiyordu ve neredeyse bu yüzden onu yakalıyordum."

"İşte bu konuda yardımcı olabilirim," diye güldüm. "Marketten biraz hindi pastırması alacağım."

"Farklı kokuyor," diye mırıldandı.

"Gerçekten bir BLT için ömür boyu koşer yemekten vazgeçecek misin?" diye sordum. "Yargılamıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Yani, eğer bunu yapacaksan, çılgınca yap."

"Güzel kelime oyunu," diye yanıtladı dudakları seğirerek. "Ben de çok kelime oyunu yaparım," dedim başımı sallayarak.

"Ve hayır, domuz ürünleri yemeye başlamayacağım. Yine de kokusunun tadını çıkarabilirim."

"Her gün pastırma pişireceğim, sadece senin için."

"Eğer önümde domuz pastırması yersen seni keserim," diye karşılık verdi ve bana yaslandı.

"Peki," diye yanıtladım sahte bir hayal kırıklığıyla iç çekerek.

"Yemeklerimizi koşer tutmaya çalıştığımı fark ettim," dedi.

umursamazca.

"Size bu izlenimi veren nedir?" diye sordum. Haklıydı; internette bulduğum kurallara uymaya çalışıyordum. Elimden geleni yapıyordum ama bazı şeyleri unuttuğumu biliyordum. Hatta yememesi gereken yiyeceklerin bir listesini çıkarıp katlayarak cüzdanımda saklamıştım.

"Mutfakta yaptığınız felaket," dedi Sarai. "Bir sürü farklı kase ve spatula."

"Evet, Tanrı'ya şükür normal insanların sahip olduklarının iki katına sahibiz," dedim utangaç bir şekilde.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yok," diye cevap verdi. "Yani, yemeyeceğim bazı şeyler var, ama karıştırılmaması gereken bulaşıkları yıkamak için aynı lavaboyu kullanırsan çıldıracak değilim."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Bu bir şey mi?"

Yüzümdeki ifadeye bakıp kıkırdayarak, "Öyle bir şey var," diye onayladı.

"Başka bir lavabo mu kullanman gerekiyor?" Sesim bir oktav yükselmiş miydi? Boğazımı temizledim. "Sadece bir lavabomuz var."

"Alex," dedi bacağıma okşayarak. "Sorun değil."

Ama değildi. Benim için değildi. Onun için işleri kolaylaştırmaya çalışıyordum, hayatı boyunca uyduğu kurallara uymak için kendimi eğitmeye çalışıyordum. İnternette yaptığım kapsamlı araştırmalarda öğrendiklerimin ötesinde Yahudilik hakkında hâlâ tamamen bilgisiz hissediyordum, ama çok çabalıyordum.

"Daha kolay olacak," dedi, bir şekilde aklımı okuyarak. "Mutfakta nasıl çalıştığımı göreceksin ve her şey daha anlamlı olacak."

"Demek kurallara uyuyorsun," dedim onu göstererek.

"Düşünmeden yapıyorum," dedi gülerek parmağıma vurarak. "Bu benim için ikinci doğa."

"O zaman benim için ikinci doğa olacak," diye cevap verdim inatla. "Göreceğiz," dedi.

Kendi kendime mırıldandım ve ilk fırsatta internette yemek hazırlama adabına bakmaya karar verdim.

"O BLT'nin dışında canımın çektiği bir şey olmadı," diye düşündü. "Acaba o daha sonra mı gelecek?"

"Emin değilim." Tanrım, sonunda benimle hamileliği hakkında konuşmasına bayılmıştı. Her şeyi bilmek istiyordum. Her şeyi çok merak ediyordum ama o konuşmaya hazır değilken ona soru sormak istememiştim. "Kız kardeşime sorabilirsin, o hamilelik hakkında her şeyi bilir."

"Kate?" diye sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Sadece bir kez hamile kaldı, ama büyük çocukların annesi onun en iyi arkadaşıydı, bu yüzden o hamileliklerde destek ekibiydi."

"Sanırım yakında insanlara söylemeliyiz," diye mırıldandı, pantolonundan bir parça tiftik alırken.

Kate'in zaten bildiğini ona söylemedim. Artık nihayet iletişim kurduğumuza göre, hastanede yaşadığım çıldırma olayından bahsetmek istemiyordum. Zamanı değildi. Birkaç yıl sonra, tüm bunlar sadece hoş bir anı olduğunda ona anlatırdım.

"Aileme söylemeyi gerçekten çok isterim," diye itiraf ettim. "Ama istersen biraz daha bekleyebiliriz."

"I-" Uzun bir süre durakladı. "Bunu biraz daha kendimize saklayabilir miyiz?"

"Elbette," diye cevap verdim, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

"Özür dilerim," dedi sessizce, bana yaslanarak. "Sadece senin ailene söyleyip benimkine söylememek istiyorum."

"Hâlâ telefonlarına cevap vermiyorlar mı?" İçimde tanıdık bir öfke yanarken sordum.

"Henüz değil," diye mırıldandı. "Bu kadar uzun süre dayandıklarına inanamıyorum." "Ben de," dedim.

"Eminim bu hafta arayacaklardır," diye cevap verdi. "Teyzem beni görmezden gelmeye devam edemeyecek."

"Umarım öyledir bebeğim," dedim ve alnına gürültülü bir öpücük kondurdum.

"Hailey bizi gelecek hafta verecekleri partiye davet etti," dedi Sarai inleyerek.

"O kadar önceden plan mı yapıyor?" Şaşkınlıkla sordum. Doğrusu, bizi davet etmelerine daha çok şaşırmıştım. Sean iş yerinde mesafeli davranıyordu ve Sarai'nin ondan hoşlanmadığını bildiği için onu isteyerek davet ettiğini düşünemiyordum.

"Biliyorum, değil mi?" Sarai dudağını ısırarak konuştu. "Onun için biraz endişeleniyorum."

"Önceden plan yaptığı için mi?" Bir parti için neden endişelendiğini anlamadığım için şaka yaptım. Sarai gülümsemedi.

"Aslında, evet." Başını salladı. "Okula da zamanında gelmeye başladı."

"Kahretsin, orduyu arasam iyi olacak." Hâlâ şakalar yapıyordum ama Sarai konuşmamızı uzaktan bile komik bulmuyordu.

Sarai, "O azılı bir erteleyicidir," diye açıkladı. "Önceden plan yapmaz, çünkü her zaman daha fazla zamanı olduğunu düşünür. Onu yıllardır tanırım ve bu hiç değişmedi, peki neden şimdi?"

"Belki de artık geç kalmak istemediğine karar vermiştir," diye cevap verdim. Gerçekten bir sorun görmüyordum.

Sarai ayağa kalkarak, "Bunu ciddiye almıyorsun," diye yakındı.

"Hey, geri gel," dedim ona doğru uzanarak. Elimden kaçtı.

"Onun için gerçekten endişeleniyorum Alex," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kendisi gibi davranmıyor. Bu çok garip."

Mutfığa doğru yürürken, "Muhtemelen bir şey yoktur," diye cevap verdim. "Kaç yaşında, yirmi üç falan mı?" Kahretsin, bu beni yaşlı hissettirdi. "Muhtemelen sonunda kendini toparlıyordur."

"Saçını bu yüzden mi kestirdi?" Sarai sordu. "Bu yüzden mi artık bana neredeyse hiç mesaj atmıyor? Bu yüzden mi tüm ödevleri aniden zamanında bitiyor? Bu yüzden mi neredeyse hiç dışarı çıkmıyor ve yeni dairemi görmek bile istemedi?"

"Bütün bunlar biraz olgunlukla kolayca açıklanabilir, evet," diye seslendim ayağa kalkarak. "Neden, neyin yanlış olduğunu düşünüyorsun?"

"Sanırım Sean," dedi Sarai, ben mutfığa doğru yürürken bana ters ters bakarak.

Dondurma kutusundan bir ısırık aldı.

"Hayatını yoluna koymasına yardım mı ediyor?" Ses tonum onun deli olduğunu düşündüğümü açıkça gösteriyordu. "Adam tam bir pislik." Hailey'nin neden Sean gibi bir pislikle kaldığını anlamıyordum ama Hailey'nin işlerini zamanında halletmesi ile ilişkisi arasında bir bağlantı göremiyordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesi sinirli geliyordu. "Sadece bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

"O zaman neden ona sormuyorsun?" Dondurmasından bir ısırık alabilmem için ağzımı açarak sordum.

"Çünkü," diye cevap verdi, bir kaşık dolusunu ağzıma iterek. "Bana bir şey söylemek isteseydi söylerdi. Ne zaman değişiklikler hakkında yorum yapsam, beni başından savıyor."

"Tamam o zaman," dedim omuz silkerek.

Sarai tiksinti dolu bir ses çıkardı ve buzu koymak için buzdolabına doğru döndü.

krema arkası.

"Bebeğim, iyi olduğuna eminim."

Kaşığını temizlerken, "İkimiz de Sean'ın bir pislik olduğunu biliyoruz," diye belirtti.

"Şey, evet. Ama bunun arkadaşının sonunda kendi pisliğini temizlemesiyle ne ilgisi var?"

"Ona *arkadaşım* deme öyle," diye cevap verdi.

"Ne gibi?"

"Sanki o senin arkadaşın değilmiş gibi," diye mırıldandı.

Güldüm. "Gerçekten mi, bu tartışma oraya mı gidiyor?" "O senin de arkadaşın," diye cevap verdi kibirli bir şekilde.

"Tamam, iyi, o benim de arkadaşım," dedim. "Çünkü o senin arkadaşın." "Ben sadece bunun farkında olmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Sarai ve tekrar uzaklaştı.

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve iş kıyafetlerini çıkarıp bir atlet ve ağzımı sulandıracak kadar kısa bir şort giymesini izledim.

"Tam olarak neyin farkında olmam gerekiyor?" Çıplak kalçalarına bakarak sordum.

Sarai dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklatarak, "Hailey garip davranıyor," diye cevap verdi. "Bir sorun var."

"Gözlerimi açık tutacağım," diye söz verdim. Sean genelde benden uzak durduğu için bunu nasıl yapacağımdan pek emin değildim ama Sarai endişeleniyorsa deneyebilirdim.

Saçlarını atkuyruğu yaptığında dikkatim başka yöne kaydı ve dudaklarımı yaladım. Lanet olsun, karım çok seksiydi.

"Çoktan başka şeylere geçtin, değil mi?" diye sordu gözlerini devirerek.

"Az önce benim önümde soyundun," diye dürüstçe cevap verdim. "Eğer dikkatimi çekmeye çalışıyorsan, kıyafetlerini çıkarmamalısındın."

"Bunu bir dahaki sefere hatırlarım," diyerek etrafımdan dolaşmaya çalıştı. "Hey şimdi," diye şaka yaptım, bir kolumu beline doladım. ulaşılabilir bir yerdeydi. "Nereye gidiyorsun?"

Dudaklarım kulağının kenarını gıdıkladığında kıkırdarak, "Oturma odasına gidip biraz televizyon izleyelim," dedi.

"Bence yatak odasında kendimizden geçmeliyiz," diye mırıldandım, dudaklarımı boynunda gezdirirken.

"Yani, yapabiliriz," dedi yavaşça. "Ama senin hayal gücünden yoksun olman

biraz hayal kırıklığı yarattı."

"Hey," dedim başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak için. "Daha önce hayal gücümünden hiç şikayet etmemiştin."

"Bir süredir bu bir sorun," dedi alaycı bir şekilde, kollarımdan çekilirken dudakları seğiriyordu. "Sadece duygularını incitmek istemedim."

Ona doğru hamle yaptığımda çığlık attı ve onu yatak odasından çıkarıp kısa koridordan oturma odasına kadar kovaladım. Oraya vardığımızda bana doğru döndü ve ikimiz de donup kaldık.

"Kaçabilirsin," dedim gülümseyerek. "Ama saklanamazsın."

"Seni oturma odasına soktum," diye böbürlendi, elleri kalçalarında. "Neden saklanayım ki?"

Bizi ayıran son adımı attım ve ona doğru uzandım, onu kendime doğru kaldırırken kışını kavradım. Güldüğünde bacakları belime dolandı ve kollarını omuzlarıma dayadı, burunlarımız sadece milimetre aralıktaydı.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım. "Bunu yeterince söylemedim." "Bunu her gün söylüyorsun," diye fısıldadı.

"Hâlâ yeterli değil."

Sataşmalardan ve oturma odasındaki yarıştan sonra, dudaklarımız nihayet buluştuğunda, öpücük şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Bir elimle kanepenin koluna tutunmak için onu bıraktım, sonra bacakları hala belimde, kucağıma oturana kadar bizi aşağı indirdim. Kafamda hayal ettiğim kadar yumuşak değildi ama şikâyet etmedi. Ben oturana kadar kıpırdamadan durdu ve sonra elleri üzerimde gezindi. Tişörtümü başımın üzerine çekti ve göğsümü kaşdı, ellerini hafifçe karnımın üzerinde gezdirdi ve daha sert bir şekilde kollarımdan omuzlarıma doğru ilerledi.

"Çok fazla kıyafet giymişsin," diye mırıldandım, atletini çıkarırken. "Bunların hepsinin gitmesi gerekiyor." Sütyeninin kancasını açtım ve göğüsleri nihayet çıplak kaldığında iç geçirdim.

"Daha büyük degiller," diye düşündü, köprücük kemiğimdeki çentiği öpmek için öne doğru eğildi. "Aslında o kısmı dört gözle bekliyordum."

"Tam istediğim boyuttalar," dedim, meme uçlarından birini ağzıma alabilmek için onu iterek.

Tenin kokusunu içime çektim ve kalp atışlarım hızlanırken parmak uçlarımla omurgasının narin çıkıntılarının izini sürdüm. Onu tutmaya çalıştım

ama üzerimden inip şortunu ve iç çamaşırını yere iterken onu bıraktım. O orada durmuş bakarken, ben de onu takip ederek alt tarafımı sıyırdım.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve oda bir an için döndü.

Ağzı sıcak ve ıslaktı ve evren tarihindeki en güzel şeydi. Bir elimin parmaklarını saçlarının arasından geçirirken gözlerimi kapattım, diğer elim boynunun yan tarafını nazikçe sarıyordu. İyi hissettirdi. Aslında o kadar iyiydi ki, birkaç dakika sonra yaklaşıyordum. İşaret verdim, onu uyarmaya çalıştım ama dinlemedi. Sonra dişlerimi sıkarak adını söyledim, ama sanki devam etmemi söylüyormuş gibi dizimi usulca okşayan bir elden başka bir tepki vermedi. Coşku ve sinirle bir anda boşaldım.

Ayağa kalkıp kucağıma tırmanırken, "Seni uyarmaya çalıştım," diye geveledim.

"Uyarıları aldım," diye mırıldandı, kahkahası sözlerine karışıyordu. "Onları görmezden geliyordum."

"Oh." Başını omzuma yasladığında kollarımı ona doladım. "Sıra sende," diye mırıldandım, parmaklarım hafifçe sırtında geziniyordu.

"Çok yorgunum," diye iç geçirerek cevap verdi. "Bir süre sarılabilir miyiz?"

"Tabii ki." Onu kendime doğru daha sıkı çektim ve önümdeki siyah televizyon ekranına baktım. Seks için çok yorgun olma kavramını gerçekten anlamıyordum ama nefesi düzleştiğinde ve vücudu bana karşı gevşediğinde bunun sadece bir bahane olmadığını biliyordum.

Onu yatak odasına götürdüm ve yatağına yatırdım. Yorganı boynuna kadar çekip yanına sokulduğumda neredeyse hiç kıpırdamadı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Yarın bana pis şeyler yapabilirsin."

"Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdim. Karnımın üzerine yuvarlandım ve başımı katlanmış kollarımın üzerine koydum, böylece uykuya dalarken onu izleyebildim.

Sarai haklıydı, göğüsleri fazla büyümemişti ama biraz daha sıkılaşmış, küçük mavi damarlar daha belirgin hale gelmişti. Yanakları biraz daha yuvarlaktı ve yürürken sırtı biraz daha dikleşiyordu. Karnı, benim gibi onun çıplak vücuduna takıntılı olmayan hiç kimsenin fark edemeyeceği bir şekilde hafifçe kıvrılmıştı.

Başka şeyler de fark etmiştim. Davranışlarda ve yemeklerde değişiklikler

Tercihler. Sık sık gece yarısı tuvalete gitmesi. Başını yastığa koyar koymaz uykuya dalması, oysa daha önce günün yorgunluğunu atması hep biraz zaman alırdı.

Artık değişiklik ararken fark ettiğim şeyler inanılmazdı. Artık bebeğimizin onun içinde büyüdüğünü bildiğimden, her zamankinden daha fazla dikkat ediyordum. Yaptığı her şeyi, her hareketi zihinsel olarak katalogladım. Onu nasıl izlediğimi saklamaya çalıştım ama fark etmeye başladığını hissediyordum. Bana açıkça sapık demedi ama makyajını yaparken banyonun kapısını kapattığı ya da kahvaltısını yaparken biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndüğü çok olmuştu.

Sarai küçük bir horlama sesi çıkarınca gülümsedim ve kapıların ve pencerelerin kilitli olduğundan emin olmak için dikkatlice yataktan çıktım. Sarai'yle evlendiğimizden beri pek çok şey değişmişti ve bir bebeğimiz olacağını öğrendikten sonra daha da fazla değişiklik olmuştu. Sanki artık her şeyi farklı görüyordum. Hayatımda ilk kez buzdolabımızdaki yiyeceklerin son kullanma tarihlerine dikkat ediyordum. Organik satın aldım. Hız sınırı işaretlerine uydum. Birdenbire duş alırken fanı açmayı hatırladım, her seferinde çünkü küften korkuyordum. Dünyada milyonlarca farklı tehlike vardı ve sanki her birini yeni keşfetmişim gibi hissediyordum.

Fark ettiğim sadece küçük şeyler değildi; büyük şeylerle de mücadele ediyordum. Yeniden askere alınmam yaklaşıyordu ve ben hâlâ nasıl bir karar vereceğimi bilmiyordum. Bu konuyu henüz Sarai'ye açmamıştım çünkü onun zaten olması gerekenden daha fazla stresle uğraştığını biliyordum. Yine de bu tartışmayı yakında yapmamız gerekecekti. Ondan uzun süre ayrı kalma düşüncesi midemi bulandırıyor ama ordudan ayrılma, sağlık sigortamı ve gelirimini kaybetme fikri de bir o kadar korkutucuydu. Daha önce iki kez askere gitmiştim ve bunu üçüncü kez yapmayı pek istemiyordum ama hayatım değişmemiş olsaydı evde kalmayı düşünmezdim bile.

Ama hayatım değişmişti. Hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Uyandım ve sen yoktun. Ne yapıyorsun?" Sarai şaşkınlıkla sordu. Birkaç dakikadır aynı pencerenin önünde duruyordum. elini pervaza koydu.

"Sadece pencerelerin kilitli olduğundan emin oluyorum," dedim usulca. Ayaklarının üzerinde uykulu bir şekilde sallanıyordu ama gülümsedi.

"Peki, yatağa geri dön. Üşüdüm."

İkimizin de orada çırılçıplak durduğunu ve kışın başlangıcı olduğunu düşünürsek muhtemelen üşüyordu.

"Hemen geliyorum," diye cevap verdim. Hâlâ kontrol etmem gereken iki pencere vardı.

O uzaklaştı ve ben aceleyle dairenin içinde dolaştım, son birkaç pencereyi kontrol ettim ve yatak odasına giderken tüm ışıkları kapattım. İşlerimi halledebilmek ve dişlerimi fırçalayabilmek için banyoya da uğradım. Yatağa geri döndüğümde Sarai ortada uyukluyordu, sadece uyukluyordu.

"Yatak domuzu," diye takıldım battanileri geri çekerken.

"İçeri girdiğinde haberim olsun istedim," dedi sırtarak, yana doğru kayarken.

"Buradayım," dedim rahatlayarak. Yan döndüm, bir kolumu yastığının altına soktum ve diğerini onun beline dayadım.

"Güzel. Sensiz uyuyamam." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve el ele tutuştuk, kollarımız karnına dolandı.

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. *Bizi hissediyor musun, bebeğim?* diye düşündüm. *Daha doğmadın bile ama annen ve baban şimdiden sana sarılıyor.*

Bölüm 14

SARAI

Onu seviyorum," diye kendime hatırlattım işe giderken. Yine neredeyse geç kalıyordum çünkü Alex her sabah çıkmadan önce arabamı kontrol etmeye başlamıştı. Bugün, gitmeme izin vermeden önce altına bakmak için kaldırırma bile uzanmıştı. Endişesi beni deli ediyordu.

Hâlâ aşık olduğum o rahat, şaka yapan, her partinin neşesi olan ahmaktı ama son zamanlarda her konuda o kadar gergindi ki bu beni de germeye başlamıştı. Beni izledi. Arada bir birine bakar gibi değil, gerçekten bakıyordu. Bu beni deli ediyordu çünkü kendime ait bir alanım olmasına alışmıştım. Eşiniz deli gibi davranmasa bile tek yatak odalı bir dairede mahremiyet bulmak zordu.

Teyzem ve eniştemle yaşarken kendimi bu kadar kapalı hissettiğimi hatırlamıyordum ve dairemiz fazladan bir odayla bile çok büyük değildi. Birbirimize kendi işlerimizi yapabilmemiz için bolca alan bırakmıştık ve dışarıda çok zaman geçiriyorduk, bu da yardımcı oluyordu.

İşe giderken Alex'e olan kızgınlığımın yatışmasına izin verdim ama aklımın bir köşesinde neden bu kadar endişeli hissettiğimi biliyordum. Sonunda ailelerimize bebekten bahsetmeyi kabul etmiştim. Hanuka ve Noel yaklaşıyordu ve herkes tatil için toplanmaya başlamadan önce haberi yaymak istiyordu.

Alex, Hanuka için New York'a gidip ailemle barışmak isteyip istemediğimi sormuştu ama ben buna karşı çıkmıştım. Sadece yapamadım

Bu kadar kötü davrandıklarında affedilmeleri için kapılarına gidip yalvardım. Alex'e Oregon'a gitmek isteyip istemediğini sorduğumda başını salladı ve ailesini daha yeni gördüğümüzü söyledi. Sanki eline geçen her fırsatta onları görmek istemiyormuş gibi. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya mı çalışıyordu yoksa anlık düğünümüz ve taşınmamızdan sonra onun mali durumu da benimki kadar kötü mü görünüyordu emin değildim ama bu kış Missouri'de evde kalıp tatilleri yeni evli çiftler olarak geçirmeye karar vermiştik.

Zar zor da olsa işe zamanında geldim ve masama oturdum. Bilgisayarımı açıp çantamı kaldırırken iç çektim. İş ve ödevlerle dolu uzun bir gün olacaktı ve son zamanlarda çok yorulmuştum.

Yorgunluğumun bebekten kaynaklandığını biliyordum ve muhtemelen daha fazla dinlenmeye çalışmalıydım ama buna zamanım yoktu. Hâlâ zamanında ve sınıf birincisi olarak mezun olmayı planlıyordum. Mezuniyete kadar tempomu koruyabilirsem, hamileliğimin son ayında dinlenebilirdim. En azından plan buydu.

Artık bu fikre alışmak için daha fazla zamanım olduğu için, yeni üyemiz hakkında daha iyimser hissediyordum. Her zaman bir aile kurmayı planlamıştım ve ilk birkaç günden sonra zamanlamadan şikâyet etmek önemsiz gelmeye başlamıştı. Kadınlar benim yaşadığım hayata sahip olmak için adam öldürürdü: yakışıklı ve nazik bir koca, iyi bir iş ve yaşamak için güvenli bir yer. İşin aslına bakacak olursak, bu kadar hızlı gerçekleşen tüm değişiklikler beni bunaltmıştı.

Çok uzun zamandır, ailem öldüğünden ve tüm dünyam altüst olduğundan beri değişimle aram iyi olmamıştı.

Masamın içinden telefonum çaldığında sıçradım ve gün boyunca susturmadığımı fark ettiğimde onu almak için çabaladım. Son zamanlarda çok meşguldüm.

"Merhaba," dedim sessizce, kimsenin beni duymaması için biraz eğilerek.

"Partiye gelip gelmeyeceğinizi hiç söylemediniz," dedi Hailey, sesi hoparlörden megafon gibi geliyordu. "Sayıyı öğrenmeye çalışıyorum."

Kelle sayımı mı? Kimdi bu ve en iyi arkadaşşıma ne yapmıştı?

"Bugün günlerden ne?" Zaman kazanmak için oyalandım ve onun duygularını incitmeden nasıl kurtulabileceğimi düşündüm.

Hailey'i seviyordum ve eğer benden başka bir şey yapmamı isteseydi, anında evet derdim. Ancak Sean'la vakit geçirmek işkence gibi geliyordu,

Özellikle de şimdi, boş zamanım olduğunda tek yapmak istediğim kanepede uzanmakken. İç çektim. Korksam da yine de gidecektim. Erkek arkadaşından ne kadar nefret etsem de en iyi arkadaşımın partisini kaçırarak değildim.

"Yirmi üçünde," dedi Hailey. "Ve sen de gelmek zorundasın. Bu bir beyaz fil partisi, yani sen ve Alex birer hediye getirmelisiniz."

"Orada olacağım," dedim, açık ofise tekrar göz gezdirirken sesim kısıktı.

"Yaşasın," dedi Hailey. "Yemin ederim, artık evli bir kadın olduğun için seni hiç görmüyorum."

"Seni haftada iki kez sınıfta görüyorum," diye cevap verdim.

"Oh, ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Orada olacak mısınız?" "Orada olacağız," diye onayladım.

"Mükemmel!" Bir çığlık attı. "Şimdi işine dönmene izin vereceğim."

"Teşekkürler," diye cevap verdim ve telefonu kapattım. Telefonumu hızla susturdum ve

Tam o sırada ortaklardan biri masama gelip bir müşteri dosyası istedi.

Dosya dolabını karıştırırken eteğimin bel bandı karnıma batıyordu. Sadece günü atlatmam gerekiyordu, sonra da tayt giyebilirdim. Ve sonra, elbette, iyi haberi vermek için teyzemi ve amcamı aramalıyım. Midem bulandı.

* * *

Alex o akşam bir paket yemeği açarken, "İstersen önce benim ailemi halledebiliriz," dedi. "Sonra da seninkini."

"Bu işe yarar," diye cevap verdim, zorlukla yutkunarak.

"Tamam, güzel," dedi Alex mutlulukla. Neredeyse heyecandan zıplıyordu ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Sanırım ben de gerginliğimi saklamakta pek iyi bir iş çıkaramıyordum.

"Bugün işe zamanında geldin mi?" diye sordu yemek yerken, ben ona bakarken yüzümü buruşturdu.

"Evet," dedim kelimeyi uzatarak. "Zar zor. Arabamı her gün kontrol etmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi? Bu biraz aşırıya kaçıyor."

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi gülümseyerek. "Bunu yapmaktan mutluyum."

İnanamayarak ona baktım. Ne dediğimi anladığını sanmıyorum.

söylemeye çalışıyordum, bu yüzden tekrar denedim.

"Sadece çok fazla zaman alıyor, anlıyor musun?" Dedim ki. "Birlikte çıkabilmek için senin hazır olmanı beklemek. Özellikle de normalde benden daha geç çıkacağın günlerde."

"Erken ayrılmak benim için sorun değil," dedi omuz silkerek. "Birlikte gideceğiz, bu da güzel bir şey."

"Bu beni deli ediyor," diye sonunda ağzımdan kaçırdım ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldum. "Erken kalkmadığım sürece fazladan on dakikamı alıyor."

"Ah." Çatalının yarısını ağzına götürürken durakladı. "Tamam. Yarın beni bekleme. Yarın beni bekleme, ne zaman istersen o zaman git."

Yemeğini yerken onu izledim. Anlaşması çok kolay olmuştu.

"Ben gitmeye hazır olmadan önce yapacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi, başını yemeğinden kaldırmadan.

Onu yemek yerken izledim, ona duyduğum sevgi ve şefkat dalga dalga üzerime akıyordu. O şimdiye kadar tanıdığım en tatlı insandı. Her sabah arabamı kontrol edecek kadar beni önemseyen bir adamı neredeyse geri çevirdiğimi bilmek göğsümü ağrıtıyordu. Bu ne korkunç bir hata olurdu.

Telefonu çaldığında "Kardeşim arıyor," dedi. Sorgulayan kocaman gözlerle bana baktı.

"Devam et," dedim gülerek. Tanrım, kendi iyiliği için fazla sevimliydi.

"Abraham!" diye cevap verdi mutlu bir şekilde, gülümserken gözleri benimkilerle buluştu. "N'aber?"

Bir saniye bekledi, sonra kıkırdadı. "Evet dostum, ben iyiyim." Yine sessizlik.

"Aslında seni bu gece arayacaktım."

Ellerimi kucağıma bıraktım ve birbirine kenetledim. Onun ailesinin haberimize sevineceğini, benimkinin sevinmeyeceğini varsaymıştık ama ya yanılıyorsak? Ya Alex'in ailesi tahmin ettiğimiz kadar heyecanlı değilse? Ya bizim aptal olduğumuzu düşündülerse? Ya Alex'in gözlerindeki heyecan ışıltısını yok edecek, gülümsemesini ortadan kaldıracak bir şey söyledilerse?

"Bir bebeğimiz olacak," diye duyurdu Alex.

Onu dikkatle izledim, yüz ifadesinde bir değişiklik olup olmadığına baktım ama hiçbir değişiklik olmadı.

"Evet, doktor Temmuz dedi." Durakladı. "Ha ha. Tüm önlemleri aldık ama belli ki benim spermlerim daha üstün."

Alex uzanıp elini benimkinin üzerine koydu ve beyaz parmak eklemlerini ovuşturdu.

"Teşekkürler," dedi telefonda. "Oldukça heyecanlıyız." Alay etti. "Ben *sevindim* diyebilirim. Sen diyemezsin, çünkü sen genç bir adamın bedeninde huysuz bir yaşlı adamsın."

Alex telefonu omzuna bıraktı. "Ani'yi yakalayacak," diye fısıldadı, neredeyse başı dönüyordu. "Hoparlörü açacağım, böylece tepkisini duyabilirsin."

"Bizim için mutlu mu?" Emin olmak için sordum.

"Evet." Alex öne doğru eğildi ve beni öptü. "Bir şeyler olduğunu biliyordu," dedi kaşlarını oynatarak. "Daha çok şu woo-woo ikiz şeylerinden, ama onu bilgilendirmemi bekliyordu. Sonunda sabrı tükendi."

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandım.

"Sır tutmayı zorlaştırıyor," diye cevap verdi. Sonra gözleri büyüdü ve telefonunun hoparlörünü açtı.

"Hey, pislik." Ani'nin sesi çınladı. "Ne istiyorsun?"

"Hoparlördesin," diye cevap verdi Alex. "En azından benden hoşlanıyormuş gibi davranabilir misin?"

"Sen hamilesin!" Ani bağırdı. "Sarai'den bahsediyorum, ne demek istediğini *biliyorsun*."

"Bunu nasıl anladın?" Alex gülerek şikayet etti.

"Çünkü beni hoparlöre aldın, aptal," diye cevap verdi Ani. "Ve sen zaten kaçtın. Bana başka ne söyleyecektin ki?"

Onun mantığını suçlayamazdım. Alex bana gülümsedi ve ben de ona gülümsemeye çalıştım ama yüzüm donmuştu. Neden bu kadar gergindim?

"Bu harika! Ne zaman doğuracaksın?" Ani sordu. Omuzlarımdaki kasların rahatlayarak biraz gevşediğini hissettim.

"Temmuz," diye cevap verdim, sesim biraz sert çıkmıştı.

"Vay canına, sen Çocuklar yapmadı atık herhangi bir zaman," o cevap verdi gülerek. "Tebrikler."

Birkaç dakika sonra Alex telefonu kapattı ve ailesini aradı. Annesi çılglık atıp ağlarken endişem kayboldu ve babası bize şunları söyledi

O sakın ve sessiz haliyle bizim için "gerçekten heyecanlıydı". Şaşırdılar ama tepkilerinde heyecan ve mutluluktan başka bir şey yoktu.

Alex herkese bir bebeğimiz olacağını söylemekten büyük keyif alıyordu. Haberi paylaşmayı seviyordu ve bebeğin kalp atışlarını nasıl duyduğumuzu ve kızımız olacağını düşündüğünü gururla anlatırken birden fazla kez gözlerimin yaşardığını hissettim çünkü ben hasta değildim ve herhangi bir erkek çocuk çoktan rahmi kasıp kavurmaya başlamıştı.

Alex'in kız kardeşi Kate telefonuna cevap vermeyince, ona bir mesaj bırakarak kendisini aramasını, çünkü bir haberi olduğunu söyledi. Ani'nin yaptığı gibi, Kate'in de Alex'in ona ne söylemek istediğini tam olarak bileceğini hissediyordum. Verdiği bilgiyi gerçekten gizemli göstermeye çalışırken güldüm.

Alex derin bir nefes alarak, "Tamam, sadece Trev kaldı," dedi. "Teyzemi ve amcamı arardım ama içimden bir ses annemin Ellie Teyze'yi çoktan aradığını söylüyor."

Alex telefonundaki kişiler arasında gezinirken, "Oldukça heyecanlı görünüyordu," diye cevap verdim.

"Evet," dedi. "Çocukları çok sever ve torunlar daha da iyidir."

Gülümsedim ama midem hâlâ gerginlikle çalkalanıyordu. Bu düşündüğüm kadar zor değildi ama korktuğum telefon görüşmesi yaklaşıyordu. Eğer Alex sadece bir arama daha yapmak istiyorsa, o zaman neredeyse benim sıram gelmişti. Saate baktım ve Alex'in neredeyse iki saattir ailesiyle konuştuğunu fark ettim.

"Trev?" Alex telefonu kulağına götürdü. "Selam."

Ön ayakları yerden kesilene kadar sandalyesinde arkasına yaslanarak bekledi.

"Evet, ben de sana haberleri vermek için aramıştım." Gülümsedi.

"Gerçekten mi? Tamam, elbette," dedi Alex. Telefonu bana doğru uzattı. "Morgan seninle konuşmak istiyor."

"Ne?" Telefona uzanmadan fısıldadım. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı şakayla karışık. "Belki de seni tebrik etmek istiyordur?"

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?" "Hey, Sarai," dedi Morgan.

"Tebrikler."

"Teşekkürler." Bundan başka söyleyecek bir şey bulamadım. "Çıldırдың mı?" Morgan alçak sesle sordu.

Alex'e baktım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Biraz" dedim. Ne kadar yetersiz bir ifade.

Morgan sessizce güldü. "Evet, ben de o yollardan geçtim."

"Evet." Tekrar Alex'e baktım. "Kafama dank etmesi bir dakika sürdü."

Morgan, "Ben de o yollardan geçtim," diye cevap verdi. "Bak, muhtemelen her şey

Şu anda korkutucu ama neyse ki bir insanın büyümesi kırk hafta sürüyor, yani bunu anlamak için zamanınız var."

"Tamam."

"Ve iyi bir adamınız var, bu da işleri kolaylaştırıyor. En azından gece geç saatlerde canın çektiğinde markete koşabileceğin biri olacak. Köşedeki bakkal beni kaç kez pijamalarımınla gördü bilmiyorum."

Kıkırdadım. O kadar açık sözlüydü ki anında rahatladım. Ayrıca minnettar hissettim. Alex'in yüz yüze hiç tanışmadığım ama sohbet etmek için bana birkaç kez mesaj atan kız kardeşi Kate'in aksine Morgan çekingendi. Sanırım benimle konuşmak istemesi bile bana kendimi özel hissettirmişti.

"Sadece birkaç tavsiye," dedi Morgan. "Hiçbir anne grubuna katılmayın - o kadınlar barracudadır. Sevdiğin bir doktor bul, çünkü her türlü tuhaf şey olacak ve kendini utandırmadan onlara her şeyi anlatabilmek istiyorsun. Ve bil diye söylüyorum - çünkü ben yapmadım - hastaneden eve döndüğünde hala altı aylık hamile gibi görüneceksin."

"Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdim.

"Ha, bir de bez bebek beziyle ilgileniyorsanız-"

"İnsanlar hâlâ bunu yapıyor mu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Hâlâ yapıyorlar. Etta'yı yıllardır bezle bezliyorum. Çok kolay, tek kullanımlıklardan daha ucuz ve çevreyi koruyor."

"İğrenç değil mi?" Merakla sordum.

"İğrenç tanımınız dramatik bir şekilde değişecek," dedi kıkırdayarak. "Gerçekten çok önemli bir şey değil. Etta'da uzun süre cep kullandık ama düz ve yünlüleri yeni keşfettim ve aşık oldum. Almanya'da çok şirin bebek pantolonları ve bebek bezi kılıfları yapan harika bir bağlantım var, eğer o yoldan gitmeye karar verirseniz sizi oraya gönderebilirim."

"Az önce söylediklerinin sadece yarısını anladım," diye itiraf ettim. Cepler ve düzlükler de neyin nesiydi? Ve neden yüne ihtiyacım olsun ki?

"Her seferinde bir şey," diye yanıtladı Morgan. "Ama dürüst olacağım: bez çocuk bezi kullanan başka bir anne tanımak harika olurdu. Ani'yi din değiştirmeye ikna etmeye çalıştım ve bana deliymişim gibi davrandı."

"Uh," dedim. Kulağa biraz çılgınca geliyordu. "Eğer bunu yapmaya karar verirsek sana haber veririm."

"Ne yapmak?" Alex kulak misafiri olmaya çalışarak sordu.

"Bez çocuk bezi kullanın," diye cevap verdim. Burnunu tiksintiyle kırıstırdı ve ben de başımı salladım.

Morgan, "Sadece dinlenmeye ve sağlıklı beslenmeye odaklanın," dedi. "Gerisi zamanla gelecektir. Her şey aşamalı olarak gerçekleşir, biliyor musun? Hepsini bir anda çözmek zorunda değilsiniz."

"Teşekkürler," dedim ve bir dahaki sefere çıldırdığımda Morgan'ı aramayı aklıma not ettim. Ben sormadan hangi sorularım olduğunu tam olarak biliyor gibiydi.

"Sizin adınıza gerçekten çok sevindim," dedi Morgan. "Kahretsin, Etta yavru köpeği kafesinden çıkardı. Yakında konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam."

Telefonu kapattı ve ben de telefonu önümdeki masaya bıraktım.

Alex'in ailesini aramayı bitirdiğimize göre, aileme haberi verme zamanı gelmişti ve içimden bir ses tebriklerin sona erdiğini söylüyordu.

"Dizüstü bilgisayarını almamı ister misin?" Alex sordu. "Çantanda mı?" "Hayır." Başımı salladım. "Bu sefer sadece arayacağım, tamam mı?"

"Sen nasıl istersen bebeğim," dedi ve sandalyenin ayakları yere çarpacak şekilde öne doğru eğildi.

Cebimden telefonumu çıkardım ve aramadan önce bir süre ona baktım. Çalmaya başladığı anda kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim.

"Alo?" diye cevap verdi teyzem, sesi kısıktı.

"Selam teyze," diye cevap verdim. Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. "Nasılsın?"

"Güzel," dedi. Ayrıntıya girmede ya da daha fazla bilgi vermedi.

"Isaac Amca evde mi?" diye sordum. "İkinizle de konuşmak istiyordum."

Cevap vermedi ama amcamı aradığını duydum. Birkaç saniye sonra, sesi hattan geldi.

"Sara," dedi. "Merhaba."

"Arıyordum" - sinirlerim bozulmadan devam ettim - "çünkü bazı haberlerim var." Durakladım ama cevap vermediler. "Bir bebeğim olacak. Ben ve Alex, bir bebeğimiz olacak."

Sessizlik sağır ediciydi.

Sessizlikten korkarak, "Temmuz'da doğum yapacağım," diye geveledim. "Yani mezun olana kadar bebeğim olmayacak. Doktor her şeyin iyi görüldüğünü söyledi ama önümüzdeki hafta tekrar gitmem gerekiyor."

"Mazel tov," diye cevap verdi teyzem yapmacık bir şekilde.

"Biz de tam çıkıyorduk aslında," diye mırıldandı amcam rahatsız bir şekilde. "Aradığın için teşekkürler Sarai."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Elbette," diye fısıldadım. Başka bir şey söylemek istiyordum, onları hatta tutacak herhangi bir şey. Bozuk olanı düzeltmek istiyordum ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Telefonu kapattıktan sonra, telefonumu dikkatlice Alex'inkinin yanına, masanın üzerine bıraktım.

İkisine yan yana baktım, telefonların nasıl bu kadar benzer görüldüğüne ama bu gece kullandığımızda bu kadar zıt duygulara neden olduğuna hayret ettim.

Alex çekingen bir tavırla, "O kadar da kötü değildi," dedi.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda sulandı ve o anda ona karşı o kadar büyük bir sevgi hissettim ki sanki tenim içten dışa doğru ısındı.

Gözlerimi sildim ve bir elimi havada salladım. "Daha kötüsü de olabilirdi," dedim hafifçe.

"Ne dediler?" diye sordu.

"Tebrikler," diye cevap verdim. "Ama amcam planları olduğunu, bu yüzden konuşmayı kısa kesmek zorunda kaldıklarını söyledi."

Alex'in bakışları yüzümde gezindi, araştırdı. "Hâlâ tam olarak umduğun gibi değil," dedi anlayışla.

Masadaki yerimden kalkıp ona doğru ilerledim ve kollarımı boynuna dolayabilmek için dizlerinin arasına girdim. Hiç tereddüt etmeden kolları kalçalarımı sardı.

"Mutluyum," dedim, farkına varmam gerekenden daha geç varmıştım. "Yani benim için mutlu değillerse-" Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Ben evliyim ve bir bebeğim olacak. İsterlerse bunun bir parçası olabilirler ama onları zorlamayacağım."

"Onları zorlamak zorunda kalmamalısın," diye cevap verdi Alex. Bu, yengem ve eniştem hakkında uzaktan bile olsa aşağılayıcı bir şekilde söylediği ilk şeydi. Bana davranışlarından hoşlanmadığını bilsem bile, konu onlara geldiğinde saygılı davranırdı. Bunun için minnettardım.

"Hayır, yapmamalıyım," dedim. "Şu anda kızgınlar ama eninde sonunda yola gelecekler."

"Evet, yapacaklar," diye onayladı Alex. "Ve o zaman sen de

onları uzaklaştır."

* * *

"Bu konuda gerçekten iyiyiz," diye mırıldandı Alex yana doğru yuvarlanırken, terli teni benimkine sşrtşnşyordu. "Ve pratik bizi Olimpiyatı yapıyor gibi gşrşnşyor."

Nefesimi tutmaya çalışırken gşldşm. Her nasılsa, dokunabildiğimiz her şeye dokunmak ve tadına bakmak için acele ederken yastıkları yataktan dşşşrmşşştşk ve şu anda serin odada çıplak yatıyorduk, battanileri şzerimize çekmeye şşeni-yorduk. Elini yan tarafımda gezdirdi ve ben titredim. Son zamanlarda tenim çok hassaslaşmış gibi-ydi ve bu Alex'in çok hoşuna gidiyordu.

"Cinsel Olimpiyatlar," diye cevap verdim.

"Hoşuma gitti." "Olimpik cinsel birleşme," dedi.

"Olimpik cinsel ilişki."

"Erotik Olimpiyatlar."

"Samimiyet Olimpiyatları."

Alex ağzını açtı, durakladı ve sonra gşldş. "Elimde başka bir şey yok. Kadınsı cazibenle beni aptala çevirdin."

"Birileri kitap okuyormuş," diye takıldım.

"*Wiles*'ı cşmle içinde kullanabilirim. Bunu her zaman sşylerim," diye karşı çıktı bir dirseğinin şzerine yaslanarak.

"Tekrar dene," diye cevap verdim.

Başka bir cşmle kuramadığında gşldşm. Yemekten sonra ders çalışmak için yatak odasına gitmiştim, bşylece Alex beni rahatsız edeeği endişesi olmadan televizyonu kullanabilecekti. Anonslar bittiği ve nihayet rahatlayabildiğim için rahatlamış hissediyordum, odaklanmamın artacağını ve şdevlerimi eskiden olduğu gibi yapmaya başlayacağımı varsayıyordum.

Alex sessizce odaya gelip yanımdaki yatağa oturana kadar aslında konsantre olamamıştım. Kendi işlerimizi yapmak için ayrı odalara yerleşene kadar ikimizin de hşlâ ne kadar ham hissettiğimizi fark ettiğimizi sanmı-yordum.

"Hey, Hailey beni aradı," dedim başımı ona doğru çevirerek. "Yirmi şşndeki Noel partilerine gidip gitmeyeceğimizi soruyordu."

"Siz Noel'i kutlamıyorsunuz, o yüzden gitmeyeceğiz," diye cevap verdi hemen.

"İyi deneme," dedim. "Beyaz fil hediye takası da yapıyorlar." "Oh, eğlenceli," diye mırıldandı Alex. "Eve bir mısır patlatma makinesiyle döneceğiz.

asla kullanmayacağımız ve birinin çok komik bulduğu bir kişisel masaj aleti."

"Masaj aletini hiç kullanmayacağımızı söylemediğini fark ettim," diye cevap verdim.

"Şey, bu yararlı," dedi masumca. "Bütün gün bilgisayar başında kambur durunca omuzların ağrıyor."

"Önsezim yok."

"Seni seviyorum tatlım, ama önsezin var."

Sırıttım. "Bana daha önce hiç tatlım dememiştin."

"Hoşuna gitti mi?" dedi gülümseyerek. "Nasıl hissettirdiğini görmek için test edeyim dedim."

"Kamburlaşma kısmı olmasaydı daha iyi hissederdim," diye karşılık verdim.

"Omuzların da kamburlaşmasa daha iyi hissederdin," dedi omuz silkerek. Güldüm ve onu yanından dürterek sarsılmasını sağladım.

"Gıdıklanıyor musun?" diye sordum, gözlerim yeni keşfettiğim güçle kocaman açılmıştı. "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi, sertleşerek.

"Evet." Onu tekrar dürttüm ve aynı sarsıntıyla karşılık aldım. "Öylesin."

"Bu kaybedeceğin bir dövüş," diye uyardı, beni izlerken başını yana eğdi. "Buna hazır mısın?"

"Ben hazırlıklı doğdum," diye cevap verdim.

Alex'in kahkahası bir hışımla çıktı. "*Hazır, ben okuyarak doğdum-*"

Dikkatinin dağılmasından yararlanarak parmaklarımı yanlarına geçirdim ve neredeyse yataktan fırlamasını sağladım. Benden uzaklaşmak için çabalarken, önce kıcının üstüne düştü. O kadar çok güldüm ki, ayakları battaniye ve çarşaflara dolanıp yataktan garip bir şekilde sarkarken gözlerim sulanmaya başladı.

Serbest kalır kalmaz misilleme yapacağını bildiğimden, hâlâ gülerek yatağın diğer tarafına kaydım.

"Komik, değil mi?" diye sordu ayağa zıplayarak. Ağır ağır nefes alıyordu ve kafasındaki saçlar milyonlarca farklı açıyla dışarı çıkıyordu.

Başımı sallamaya başladım ve o da yatağın üzerinden atlamak için o anı seçti.

Şaşkınlıkla çığlık attım ve koşmaya başladım. Neden koştuğumdan bile emin değildim ama

Saniyeler içinde koridora, oturma odasına ve mutfak adasının diğer tarafına geçmiştim. Onunla yüzleşmek için döndüğümde beni kovalamıyordu bile.

"Oldukça hızlısın," dedi kolayca, koridorda yürürken. Bir şekilde boxer'ını tekrar giyecek zamanı bulmuştu. "Ama çocukla birlikteyken gerçekten böyle koşmalı mısın?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Çocuklu mu?" diye sordum.

"Sen de çıplaksın," dedi, tek kaşını kaldırdı ve eliyle küçük bir daire çizerek beni işaret etti.

Ofladım ve kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum.

"Hadi," dedi elini uzatarak. "Seni yakalamayacağım."

"Sana inanmıyorum," diye cevap verdim, adanın kendi tarafımda kalarak.

"Söz veriyorum," dedi, gözleri gülerek kırışmıştı. "Sen kaçarken kışının zıplamasını izlerken intikam almayı düşünmeyi bıraktım."

"Bərbatsın," dedim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için ona doğru ilerledim. "Karıma karşı sağlıklı bir çekim hissediyorum," diye cevap verdi kollarını sararak

Beni mutfakta dans ettirirken belime sarıldı. "Bunda kötü bir şey yok."

"Sanırım değil," diye kabul ettim.

Dansımız sallanana kadar yavaşladı, ayaklarımız zar zor hareket ediyordu. "Hey, Alex," dedim sessizce.

"N'aber tatlım?"

"Seninle evlendiğim için pişman değilim," diye mırıldandım, çıplak göğsünü öperek. "Hastanede söylediklerim için özür dilerim."

Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Çoktan unutuldu."

* * *

Ailelerimize bebeği söylemenin stresini atlattıktan sonra, heyecanımın her geçen gün biraz daha arttığını hissettim. Elimde değildi. Kıyafetlerim biraz dar gelmeye başlamıştı ve hastaneye gittiğimden beri mide bulantısı çekmiyordum. Saat on birden önce yattığım sürece yorgunluğum bile düzeliyor gibiydi.

Alex ve ben her geçen gün daha da yakınlaşıyorduk. Onun hakkında her zaman yeni şeyler öğreniyordum, bazıları hoşuma gidiyordu (çamaşırlarını her zaman doğrudan

sepeti) ve bazılarını yapmadım (çorapları neredeyse her zaman ters çevrilmişti ve onları yıkamaya atmadan önce düzeltmem gerekiyordu). Son derece rahat biriydi. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi. Üniformalarıyla yanlışlıkla kalem yıkayıp her şeyin üzerinde mavi lekeler bırakmak gibi bir şey yaptığımda bile buna kızmazdı. Onu sinirlendirdiğini bilmeme rağmen sadece şaka yapar ve yoluna devam ederdi.

Gelecek için planlar yapmaya başlamıştık. Orduya yeniden katılıp katılmamaya karar vermeye çalışıyordu ve onu her iki yönde de etkilememeye çalışsam da, bir göreve gitmesi beni dehşete düşürüyordu. Ona burada yanımda ihtiyacım vardı, dünyanın öbür ucunda tehlikede değil. O yanımda olmadan bebeğimizi doğurmayı hayal bile edemiyordum. Tamamen dürüst olmak gerekirse, onu görmeden bir gün geçirmeyi bile hayal edemiyordum. O benim için nefes almak kadar gerekli hale gelmişti.

Ne iş yaparsa yapsın, en azından ben Haziran'da mezun olana kadar evimizde kalacağımız konusunda anlaştık. Diplomamı aldıktan sonra kariyer açısından pek çok seçeneğim olacaktı ve bebek kreşe gidecek kadar büyüdüğünde her yerde bir yönetim işi bulabilirdim. Alex'in iş seçenekleri biraz daha sınırlıydı, bu yüzden ordudaki kariyeri sona erdiğinde ne yapacağını tartışmaya başlamıştık.

Henüz nihai kararını vermemişti ama Alex'in ordudan ayrılıp ailesine yakın olmak ve aile işine katılmak için Oregon'a geri dönme eğiliminde olduğunu hissediyordum. Oregon'a taşınmanın artılarını ve eksilerini tartışırken tarafsız kalmaya çalıştım, ancak içimi gördüğünden oldukça emindim. Çocuğumuzu teyzeler, amcalar ve kuzenlerle çevrili bir ortamda büyütme fikrini çok sevmiştim.

Özellikle de on altı yaşındayken beş yıllık planlar yapmaya başlayan biri için bu biraz çılgıncaydı ama evlendiğimizde geleceği pek düşünmemiştim. Sadece hayatımızdaki anlık değişikliklerle ilgilenmiştim. Şimdi ise başka şeylere odaklanmam gerekirken bile geleceğimizi planlamaktan kendimi alamıyordum.

"Sence ailene yakın bir yerde yaşasak, ben çalışırken annen bebeğe bakabilir mi?" Yazdığım kâğıttan başımı kaldırarak sordum. Alex'in dikkatimi dağıtacağını düşünmüştüm ama bir bebeğin odağını nasıl tamamen değiştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde çalıştığım şeyle hiçbir ilgisi olmayan sürekli düşünce bombardımanı ile başa çıkmayı öğreniyordum ama yine de bu beni biraz çıldırtıyordu.

Alex kulaklığını çıkarıp oynadığı video oyununu durdurarak, "Yazıyor olman gerekiyordu," diye cevap verdi.

"Biliyorum ama ben de çocuk bakıcısı bulmamız gerektiğini düşünüyordum," dedim arkama yaslanıp kollarımı başımın üzerine uzatarak. Alex haklıydı, gerçekten de klavyemin üzerinde kambur duruyordum. "Ama burada kimseyi tanımıyoruz."

"Bu çok uzak bir ihtimal," dedi.

"Ben bir planlamacıyım," diye cevap verdim. "Benim işim bu."

"Evet," dedi. "Eğer onlara yakın bir yerde yaşasaydık, annem sen çalışırken bebeğe bakmayı çok isterdi. Ani hala çalışırken Arie'yi Ani ve Bram için tutmuştu."

"Bu da artı hanesine yazılacak bir not," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ordudan ayrılmamı mı istiyorsun?" diye sordu kumandasını yere bırakarak. "Yakında bir karar vermem gerekiyor."

"Bu kararı senin yerine ben vermiyorum" diye cevap verdim. "Ama artı/eksi listeleri mi yapıyorsun?"

"Sadece kafamda bir çetele tutuyorum," diye itiraf ettim. "Peki, duyalım bakalım."

Konuşmadan önce gerçekten duymak istediğinden emin olmak için ona yakından baktım.

"Eksiler," dedim ve çalışmamı kaydedip dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Gerçekten iyi bir sağlık sigortanız var. Zaten uzun süredir ordudasın ve emeklilik hakları bu kadar iyiymen şimdi bırakman yazık olur."

"Emekliliğime daha yolun yarısındayım," dedi. "Bu asker eşi olmak için uzun bir süre."

Başımı sallayarak onayladım. "Ayrıca, eğer şimdi çıkarsan, ben mezun olana kadar Missouri'de yaşamaya devam edeceksin ve tek gelirle geçinemeyiz." Tek gelirimle zar zor geçiniyordum; onun faturalarını da ödeyebilmemin imkânı yoktu. "Ayrıca, senin sağlık sigortan benimkinden çok daha iyi."

"Sen çalışırken ben evde kalmayacağım," dedi başını sallayarak. "Bir şeyler bulacağım. Senin artıların neler?"

"Artılar, konuşlanmayacak olman." İçimi çektim. "Ailenin yanına taşınabiliriz. Kardeşinle birlikte aile işinde çalışabilirsin, ki bunu seveceğini biliyorum."

"Bundan emin değilim," diye şaka yaptı Alex. "Bram tam bir baş belası."

"Ben çalışırken annem bebeğe bakabilir," diye devam ettim. "Biz de

bir ev satın alırız. Oradan oraya taşınmak zorunda kalmayız."

"Bu konuda endişeli misin?" diye sordu usulca.

"Henüz değil," diye yanıtladım. "Ama eninde sonunda bebek okula gidecek ve arkadaş edinecek."

"Pek çok asker çocuğu gayet iyi idare ediyor" dedi.

"Ve tabii ki bunu başaracağız," diye yanıtladım hemen. "Bunlar sadece artı/eksi listesinde."

"Yeterince adil."

"Her iki karar için de argümanlar var," dedim ve dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine bırakarak onun yanındaki yere geçtim. Bir kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti. "Bu senin kararın olmalı. Ne yapmak istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve yüksek sesle nefes verdi. "Dışarı çıkmak istiyorum."

"Gerçekten mi?" İfadesinde bir kararsızlık olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım ama bir gülümseme buldum.

"Evet." Omuz silktilti. "Ben üzerime düşeni yaptım. Artık evde seninle olmak istediğim bir noktadayım. Günün sonunda bırakabileceğim dokuzdan beşe bir işim olsun istiyorum. Bilirsin, beyzbol koçluğu falan yapabilmek."

"Beyzbol mu?" Burnumu kırıştırdım. Ne sıkıcı bir spor. "Evet." Beni sıktı.

"Tamam," diye cevap verdim iç çekerek, sanki bu düşünce iç karartıcıymış gibi.

"Ve her gece eve, senin yanına gelebilirim," diye mırıldandı ve beni kanepeye uzanana kadar hafifçe itti. Üzerimde durdu, dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu. "Ve çocukları aileme bırakıp ormanda seks yapabiliriz."

"Çocuklar, çoğul mu?" Biraz gülerek sordum.

"Madem bir tane olacak, bari ona birkaç kardeş verelim," dedi kocaman sırıtarak.

"Bakalım bundan sonra nasıl hissedeceğiz," diye cevap verdim.

"Ne istersen," dedi dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Sana her şeyi vereceğim."

"O halde ben de bir midilli istiyorum," dedim sahte bir ciddiyetle. Göğsü zorlukla bastırılmış bir kahkahayla gümbürdedi.

"Bunun olmasını sağlayabilirim." Eğildi ve çenemi öptü, sonra dudaklarını boğazımda gezdirdi. "Başka bir isteğin var mı?"

"Bir ev istiyorum," dedim, çünkü şimdi rüya görüyorduk, etrafımıza sarılmıştık

Dışarıda rüzgâr eserken sıcak evimizde birbirimize bakıyorduk. Dünyanın bu küçük parçasında bize hiçbir şey dokunamazdı. "Sadece bir kat, ama çok sayıda yatak odası var."

"Bir çiftlik," dedi.

"Hayır, midilli konusunda şaka yapıyordum," diye fısıldadım.

"Hayır, bahsettiğiniz ev tarzı bu. Buna çiftlik tarzı deniyor."

"Oh." Dudakları kulak mememi çektiştirirken gözlerimi kapadım, sonra hemen arkasındaki hassas noktayı öptüm. "Ve yazın gidip toplayabileceğimiz bir sürü çiçek ve yiyecek olan bir bahçe istiyorum."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye fısıldadı kulağıma.

Gömleğimi başımdan çektiştirip parmaklarını hafifçe karnımda gezdirirken, hayatın o andan daha iyi olamayacağını düşündüm. Hayatımdaki en iyi şeyler planlamadığım şeylermiş gibi görünmeye başlamıştı.

Bölüm 15

ALEX

Büyük olayların geleceğini asla göremezsiniz, gerçekten. Hazırlandığınızı düşünebilirsiniz, bir sonraki adımın ne olduğunu bildiğinizi düşünebilirsiniz, ancak hayatın düzenli aralıklarla yüzünüzdeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmanın bir yolu vardır. Bazen bu bir sevgi tokadıdır, tıpkı bir gece önce benzin deponuzu doldurduğunuz halde işe giderken arabanızın lastiğinin patlaması gibi. Diğer zamanlarda, tokat sizi neredeyse bayıltıyor.

"Onlara yarın gelmelerini söylemeliydin," diye azarladı Sarai, ruj sürerken aynaya doğru eğilerek. "Partiden erken ayrılmak zorunda kalacağız."

"Ben de bunu umuyordum," diye cevap verdim duştan çıkarken. "Bu şekilde ayrılmak için bir bahanemiz olur."

Ailem Noel için Missouri'de kalacağımız haberini pek iyi karşılamamıştı. Anlayış göstermişlerdi çünkü onlar böyleydi ama annem hayal kırıklığını gizleyememişti. Ertesi gün Ani bizi arayarak kendisinin, Bram'in ve Arie'nin tatili bizimle geçirmek üzere Missouri'ye uçacaklarını bildirdi. Sanırım tam olarak "Bir hava yatağı al, göt herif, biz sana geliyoruz" demişti. Çocuklardan hiçbiri Oregon'da olmayacağı için, annem ve babam uçakla gelip tatili San Diego'da kız kardeşimin ailesiyle geçirmeye karar vermişlerdi.

"Beyaz fil hediyelerini aldın mı?" Sarai o sabah beşinci kez sordu.

"Kamyondalar," diye cevap verdim o odadan çıkarken. "Ben bile

hediye paketlerine koyun."

Kendimi içinde bulunduğum sinirli ruh halinden kurtarmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Komutanıma yeniden askere yazılmayacağımı bildirdiğimde, öncelikler hakkında bir nutuk çekmiş ve suçluluk duygusuyla dolmuştum. Duygularını anlıyordum ve bana güvendiğini biliyordum ama fikrimi değiştirmeyecektim. Önceliklerim değişmişti. Ne yazık ki, tüm bu olanlar ağızımda kötü bir tat bırakmıştı ve bundan kurtulamıyordum.

Ben giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde yatak odamızdan çıktığımda Sarai smoothie hazırlıyordu.

"Yemeğimi yiyip dişlerimi fırçalayacağım, sonra gidebiliriz" dedi, yorumumu görmezden gelerek. "Sen de ister misin?"

Bardağına doldurduğu yeşil balçığa baktım. "Hayır, teşekkürler."

"Sadece lahana yüzünden yeşil," dedi. "Tadını bile alamazsın."

Cevap veremedi telefonun çaldı ve bizi böldü. Telefona uzandı ve yanlışlıkla blenderi devirdi, püre haline getirilmiş meyveler tezgahın üzerinde uçtu.

"Kahretsin," diye tısladı ve telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

İkimiz de dağınıklığı toplamaya çalışırken onun konuşmasına pek dikkat etmiyordum ama yanımda hareketsiz durduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Elbette," diye mırıldandı, gözleri benimkilerle buluştu. "Hemen geliyoruz."

"Ne oldu?" Telefonu kapatırken sordum.

"Gidip Hailey'i almamız gerekiyor," dedi ve temizlemek için kullandığı havluyu tezgahın üzerine fırlattı. "Hemen şimdi."

"Ne oldu?" Onu yatak odasına kadar takip ederek sordum.

Yataktan ceketini ve çantasını aldı ve başını salladı. "Sean'ın çıldırdığını söyledi. Bir şeye kızmış, o kısmı anlamadım ama çıldırdığını söyledi. Oradan çıkması gerekiyor."

"Eğer bir pislik gibi davranıyorsa oraya gitmeyeceksin," dedim ve kendimi yatak odamızın kapısına yerleştirdim. "Gidip onu getireyim."

"Gittiğini söyledi," diye yanıtladı Sarai. "Artık orada değil."

"O zaman neden gelip onu almamızı istiyor?" Zihnim yarıştıyordu. Emin olmadığım bir durumun içine gireceğim için pek heyecanlı değildim ve Sarai'nin de bu duruma yaklaşmasına izin vermeyeceğimden emindim.

"Çok fazla içtiğini söyledi-" "Saat sabahın on biri," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ve?" Sarai ceketini çekiştirerek sordu. "Ona gelip onu alacağımı söyledim." "Tamam," dedim ve dolabımızdan bir palto kaptım. Gitmeyeceğimi biliyordum.

Onu savaştan durdurabilmek için. "O zaman gidelim."

Hailey ve Sean'ın evine giderken sessizdik.

Kendimi hazırlamalıydim. Evlerinin önüne geldiğimizde etrafıma daha fazla dikkat etmeliydim. Önceden plan yapmalı ve en kötü durum senaryolarını düşünmeliydim, ama yapmadım.

Hailey bizi kapıda karşıladığında hazırlıklı değildim, yüzü yara bere içindeydi.

Öfke beni o kadar sert ve hızlı vurdu ki, onu korkutmamak için geriye doğru bir adım attım. Sean'ı öldürecektim.

Hailey zorlukla yutkunarak, "Çantamı hazırladım," dedi. Konuşmak canını acıtıyormuş gibi mırıldanıyordu. "Önemli eşyaların çoğunu aldım."

Bizi içeri davet etmeden verandaya çıktı.

"Tanrım, Hailey," diye mırıldandı Sarai, arkadaşına uzanırken nefesi kesildi. "Sen iyi misin? Zavallı yüzün."

"Sadece gitmek istiyorum, tamam mı?" Hailey onun dokunuşundan çekinerek cevap verdi. "Arabamı kullanabilir misin? Burada bırakırsam korkarım..." Sesi kesildi.

Sarai bana bakarak, "Elbette," dedi. "Bunu yapabiliriz. Neye ihtiyacın varsa."

"Almamı istediğin başka bir şey var mı?" Sesimi düz ve sakın tutmaya çalışarak Hailey'e sordum. Sean'ın çalıların arasından fırlayacağını düşünmüş gibi etrafına bakınıyordu ve benim kendimi kaybedip onu daha da korkutmama ihtiyacı yoktu.

"Hayır," dedi. "Teşekkür ederim, ama hayır."

Sarai elini nazikçe Hailey'nin koluna koyarak, "Tamam," dedi. "Hadi gidelim."

Hailey'nin çantalarını ondan aldım ve arabasına taşıdım, o ve Sarai ön tarafa tırmanırken onları arka koltuğa yerleştirdim.

"Seni eve kadar takip edeceğim," dedim Sarai'ye, arka kapıyı kapatıp sürücü tarafına yaslandım.

"Kulağa hoş geliyor," dedi. Pedallara ulaşabilmek için koltuğu yukarı kaydırmakla meşguldü, bu yüzden onu öpmeden kapıyı kapattım. Bu

Yağmur yağıyordu ve ıslanmasını istemedim ama onu öpmeliydim.

Sarai garaj yolundan geri geri çıkarken kamyonetime tırmandım ve çalıştırdım. Kamyonu geri vitesine takıp, bir kolumu yolcu koltuğunun üzerine koyarak arka camdan dışarı baktım.

Hailey'nin arabasının arkası sessiz caddeye çıktı ve olması gerekenden iki kat daha hızlı giden bir kamyonun sürücü tarafına çarpmasını dehşet içinde izledim. Araba çılgın bir daire çizerek dönerken, çıtırdayan metal ve kırılan cam sesleri havayı doldururken kalbim durdu. Her şey çok hızlı olmuştu.

Daha sonra kamyoneti park ettiğimi ya da kazaya doğru koştuğumu hatırlamayacaktım ama ikisini de yapmış olmalıyım. Sarai'ye ulaşabilmek için kapının kilidini açmak üzere sürücü tarafındaki pencereden uzandığımı da hatırlamıyordum ama kırık camdan dolayı ön kollarımda oluşan uzun kesikler bunu da yaptığımı kanıtlıyordu.

Birisi 911'i aradı ama ben değildim. Birisi Hailey'i arabadan çıkardı ama o ben değildim. Birisi de olay yerinden kaçmaya çalışan Sean'ı yere yatırdı ama o da ben değildim.

Sarai'yi uyandırmaya çalışmakla ve ona dokunmaya ya da hareket ettirmeye çalışan herkese bağırarak meşguldüm.

"İyisin," dedim, çakımı kullanarak hava yastığında bir delik açtım, böylece daha hızlı sönecekti. "Sarai, tatlım, sen iyisin."

Bileği garip bir açıyla bükülmüştü ama vücudunun diğer kısımlarını kontrol ederken ona odaklanmamaya çalıştım. Alnının yan tarafında cama çarpmış olması gereken bir kaz yumurtası vardı ve burnu kırılmış gibi görünüyordu, ama başka bir yara bulamadım, en azından kanayan ya da fark edilebilir bir yara yoktu.

"Hey," dedim, saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırarak. "Bebeğim, uyan."

Hiç kıpırdamadı.

"Sarai," dedim daha yüksek sesle. Yağmur daha sert yağmaya başladı ve ben onu vücudumla yağmurdan korumaya çalıştım. "Sarai, uyan."

"Baba?" diye inledi, kalbim ikiye bölündü. Elini yüzüne götürdü, sonra acı içinde haykırdı.

"Kıpırdama tatlım," diye emrettim, sesim çatlayarak. "Kıpırdama. Ambulans geliyor." Biri aramış olmalıydı, değil mi? Neden hâlâ siren seslerini duyamıyordum?

"Alex," dedi şaşkın gözleri benimkilerle buluşarak. "Yüzüm."

"Sadece bir şişlik," diye onu temin ettim. Ağlıyor muydum? Yüzümden akan yağmurdan anlayamadım.

"Acıyor," diye mırıldandı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Biliyorum," diye boğuldum. "Sorun değil. Seni iyileştireceğiz, tamam mı?"

İyisin, bebeğim. İyisin."

"Çıkarın beni," dedi, nihayet nerede olduğunu anladığında panikleyerek. "Çıkarın beni buradan."

"Sadece birkaç dakika daha beklememiz gerekiyor," dedim, oturduğu yerden kalkmaya çalışırken onu sabit tutarak. "Orada kal, tamam mı? Henüz hareket etme."

"Neden?" diye sordu, nefes alış veriş çılgınca bir hal almıştı. "Neden?" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken gözleri etrafımızdaki kalabalığı taradı.

"Bir kaza geçirdin," dedim yüzümü onunkine yaklaştırarak. "Bir şeyin yok."

"Çıkarın beni," dedi yine. "Çıkarın beni. Çıkarın beni."

"Sağlık görevlileri gelene kadar hareketsiz kalmalısın."

"Alex," dedi, sesindeki korku neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti. "Beni buradan çıkar."

"Efendim," dedi arkamdan bir ses. "Lütfen geri çekilin."

"Siktir git," diye karşılık verdim, omzumdaki eli silkerek.

"Efendim, yardım etmemize izin vermelisiniz." Ses tonunda bir şey vardı, ya da belki de elinin omzuma tekrar sert bir şekilde değmesi dikkatimi çekmişti.

Başımı çevirdiğimde bir itfaiyeci ve bir sağlık görevlisinin yan yana durmuş, hareket etmemi beklediklerini gördüm. Bir adım geri attım ve Sarai'nin panik içinde adımı haykırmasına neden oldum.

"Sorun yok," dedim, ona ulaşmalarına izin verecek kadar geri çekildim ama yine de beni görebileceği kadar yakın durdum. "Sana yardım edecekler."

Onu arabadan çıkarmaları saatler sürmüş gibi geldi ama sadece birkaç dakika sürmüş olmalı. Sakin bir şekilde hareket etmelerinden nefret ediyordum. Onun benim hayatım olduğunun farkında değiller miydi?

Neden bu kadar yavaş hareket ediyorlardı?

Sarai'yle konuşmalarına izin verdim ve onu benim yapamadığım şekilde sakinleştirdim. Arabadan çıkmasına yardım ettiklerinde bir adım geri çekildim ama onu sedyeye oturttuklarında bacaklarımdaki tüm hissi kaybettim.

Savaşa gitmiştim. Beni asla terk etmeyecek şeyler gördüm, öyle şeyler ki

bana kabuslar yaşattı, en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim şeyler. Onları yaşadım ve geçmişte bırakmak için elimden geleni yaptım. Ama hayatımdaki hiçbir şey beni Sarai'nin açık gri pantolonunun arkasını kaplayan kanı görmeye hazırlamamıştı.

Dizlerim kaldırıma çarparken "O hamile," diye boğuk bir ses çıkardım. "Karım hamile."

* * *

Doktor koluma bir dikiş daha atarken, "Bunlarla epey uğraşmışsın," dedi. "Bununla işim bittiğinde, dirseğinizin yanındaki kesiğe de birkaç tane koyacağım."

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın doktor," diye mırıldandım koridora bakarak. Ambulansla geldikten sonra Sarai ile beni ayrı odalara koymaya çalışmışlardı. Sonunda onları Sarai'nin yanından ayrılmayacağıma ikna ettiğimde, Sarai'yi bazı testler için götürürlerken benim de onun odasında tedavi olmama izin verdiler.

Gideli otuz dakika olmuştu.

"Bunları temiz tutman gerekecek," diye devam etti. "Böylece enfeksiyon kapmazlar."

Cevap verme zahmetine girmedim. Aklım kaza mahalline geri dönmüştü.

Tekrar ayağa kalktığımda Sean'ın Hailey'e bağırıldığını duydum.

"Beni terk edeceğini mi sandın? Seni aptal sürük."

Üç yüz kiloluk bir polis memuru beni onun üzerinden çekip almıştı ama ancak çenesini kırdıktan sonra. Beni tutuklamadıkları ve Sarai ile birlikte hastaneye gidebilmem için ambulansa doğru ittikleri için çok şanslıydım.

Doktor aletlerini temizlemeye başlarken, "Karınız birazdan döner," dedi. Beni yamalamayı bitirdiğini tahmin ediyordum. Dirseğimin yanındaki kesiğe ne zaman başladığını bile fark etmemiştim. "İşi bitince onu hemen buraya getirecekler."

Başımı salladım. Hangi testleri yaptıklarından bile emin değildim. Başını kontrol etmek ve kolunun röntgenini çekmek istediklerini biliyordum ama henüz kimse bebek hakkında bir şey söylememişti. Yine de ne söyleyeceklerini içten içe biliyordum. Gördüğüm kan miktarı... Temizlemek için başımı salladım. Röntgen çekilene kadar bekleyecektim.

doktorlar bana bazı cevaplar verdi.

Kendimi sandalyeden kaldırdığımda telefonum çaldı. "Hey, salak," dedi Bram. "Neredesin?"

Lanet ettim ve saate baktım. Bram, Ani ve Arie'yi on beş dakika önce almamız gerekiyordu. Lanet olsun, saatlerdir hastanedeydik. Karım hangi cehennemdeydi?

"Sarai'yle birlikte hastanedeyim," dedim alnımı ovuşturarak. "Özür dilerim."

"Ne?" Bram endişeyle sordu. "Ne oldu? O iyi mi?" Arka planda Ani'nin de aynı soruları sorduğunu duyabiliyordum.

"Bir kaza oldu." "Ne tür bir kaza?"

"Araba kazası," dedim, sesim titreyerek. "Geri geri çıkıyordu ve bir kamyon yerleşim yerindeki bir caddede kırkla giderken ona çarptı."

"Ne oluyor lan?" Bram öfkeyle tersledi.

"Kötüydü," dedim. Boğazımı temizledim. "İyileşecek ama bir süre burada kalacağız."

"Sorun değil," dedi. "Bir araba kiralarız."

"Özür dilerim dostum," dedim iç çekerek. "Seni aramak aklıma bile gelmedi." "Kapa çeneni," diye cevap verdi Bram. "Endişelenmen gereken daha önemli şeyler var.

hakkında."

"Çok fazla kan vardı Bram," dedim sesim titreyerek. "Bebeğin-"

"Yoldayım," diye cevap verdi. "Hangi hastane?"

Ona hastanenin adını verdim ve tam Sarai'nin koridorda tekerlekli sandalyeyle götürüldüğünü gördüğüm sırada telefonu kapattım.

"Hey," dedim, yatağını odaya itebilmeleri için kenara çekilerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"Başım ağrıyor," dedi usulca ve elimi tutmak için uzandı.

"Eminim," dedim eğilip dudaklarımı onunkilere değdirmek için. Saçları yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi ve onları yüzünden uzaklaştırdım. "Sende tam bir kaz yumurtası var."

"Burnumu düzelttiler," dedi. "Anlayabiliyor musun?"

Arkama yaslandım ve başımı yana eğdim. "Hâlâ eğri mi olması gerekiyor?" Şaka yaptım. O gözlerini devirirken ben boş boş kıkırdadım.

Hemşire serumunu takarken "Yaptıklarında canım acıdı," dedi.

monitörlerinde. "Ama sonrasında çok daha iyi hissettim." "Seninle birlikte olana kadar beklemeliydiler," dedim.

"Sinirlerin bozulurdu," diye cevap verdi. "Orada olmamanız daha iyiydi."

"Bu doğru değil."

"Damar yolumu açtığına sağlık görevlisini neredeyse yumrukluyordun." "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" Otururken ona küçük bir gülümseme vererek sordum

Yanındaki sandalyeye.

"Bir etki bıraktı," diye yanıtladı.

Doktor odaya girdiğinde konuşmayı bıraktık. Tüm yaralarını açıklarken çok gerçekçiydi. Bileğine şimdilik atel takılmıştı ama düzeltmek için ameliyat yapmaları gerekecekti. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Sonra tüm tavrının değiştiğini gördüm.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Ama kazanın yarattığı travma düşük yapmanıza neden oldu."

Sarai dondu kaldı.

"Buraya göz kulak olacağız," dedi doktor. Konuşmaya devam etti ama ben onu duymadım.

Ayaklarımın altındaki gri lekeli muşambaya baktım ve o konuşmaya devam ederken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Ne söylediğinin umurumuzda olmadığını fark etmemiş miydi? O tıbbi terimlerden bahsederken ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyi açıklamaya çalışırken ikimiz de dikkatimizi vermiyorduk.

Ayak seslerinin odadan çıktığını duyduğumda başımı kaldırdım.

"Sarai," dedim sessizce, dikkatini çekmeye çalışarak. "Tatlım?"

Beni görmezden geldi. Boş kapı aralığına bakarken yüzü solgundu, gözlerinin altındaki ve alnının kenarındaki morluklar her geçen dakika daha da belirginleşiyordu. Parmakları benimkileri acıyla sıkarken titremeye başladı ve sonra sessizce inlemeye başladı.

Ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Nefes nefese kaldı ve sonra ses tekrar geldi, öncekinden daha derinden, neredeyse hayvani bir şekilde.

"Şşşt," diye mırıldandım, ayağa kalkarken. "Sorun yok," diye yalan söyledim. Başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

Nefes alış verişi hızlandı ve uzun inlemeleri hızlı nefes alıp vermelerine dönüştü. Bu beni dehşete düşürdü. Gözlerini sıkıca kapattı ve aniden yüksek sesle

Ağzından hıçkırıklar fışkırdı.

"Şşşt," diye fısıldadım, ona doğru eğildim ve yanağımı onunkine bastırdım. Parmaklarımız hâlâ cızırtılı çarşaflara dolanmıştı. "Sorun yok.

Sorun yok." Sözlerimin hiçbir etkisi olmadı ama olmasını da beklemiyordum. Hiçbir şey ifade etmiyorlardı. O anda söyleyebileceğim hiçbir şey

Lanet olası şey. Onun için yapabileceğim, düzeltebileceğim hiçbir şey yoktu.

"İstemedim," dedi dişlerini sıkarak, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyabildim. "Ben istemedim."

Şaşkınlıkla irkildim ama yanağımı onunkinden ayırmadım. "Okul için endişeleniyordum ve bunu istemiyordum."

"Evet, öyle yaptın," dedim sonunda. "Sadece şaşırmıştın."

"Ve şimdi gitti," dedi sözlerimi duymazdan gelerek. "Ben ne yaptım ki?"

"Sen hiçbir şey yapmadın," diye karşı çıktım, göğsüm o kadar gergindi ki nefes almakta zorlanıyordum. "Bu senin suçun değil."

"Ben istemedim ve şimdi gitti," diye feryat etti.

"Hayır," dedim kulağına. "Hayır."

"O gitti, Alex," dedi hıçkırarak. "Bebeğimiz gitti."

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadım, sesim hıçkırıklara karışmıştı.

Acıyı daha önce hiç anlamamıştım. Sarai bana bebeğimizin öldüğünü tekrar tekrar söylemeye devam ettikçe bunu fark ettim.

Hemşireler bizi bir süre yalnız bıraktılar ama çok geçmeden sessizce odaya geri geldiler. Ben sandalyeye çöktüm ve Sarai boş gözlerle tavana baktı, onlar battaniyeleri kaldırıp altına yerleştirdikleri pedi kontrol ederken gözyaşları yüzünün kenarlarından aşağı yuvarlanıyordu. Pedi altından çekip çıkardıklarında neredeyse kusacaktım ve kanı gördükten sonra pedi hızla toplayıp çöpe attılar.

O kanlı pedin ya da ambulansa üzerinden çıkardıkları kıyafetlerin içinde bir yerlerde çocuğumuz vardı, kalp atışlarını duymama rağmen göremeyecek kadar küçüktü.

Hemşireler becerikli ve naziktiler ve Sarai'yi çabucak yatağına yatırdılar ama o kanlı pedi unutamiyordum. Onlar tekrar odadan çıkarken üzerinde BIOHAZARD yazan çöp kutusuna baktım.

"Tak, tak," diye seslendi koridordan sessiz bir ses. Kafamı kaldırdığımda Ani'nin endişeli yüzünün kapının pervazından baktığını gördüm. "İçeri girebilir miyim?"

Sarai'ye baktım ve o da başını salladı.

"Selam," dedi Ani, ben ayağa kalkarken bana sarılarak. "Nasılsınız çocuklar?"

"Boktan," diye mırıldandım iç çekerek. "Bebek mi?" diye sordu sessizce.

Gitmesine izin verirken başımı salladım.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Sarai'ye dönerek ona nazik bir gülümseme verdi. "Hey, Rocky, gözün güzel parlamış."

"Merhaba Ani," diye yanıtladı Sarai. Dudakları titriyordu. "Seni alamadığımız için üzgünüm."

Ani elini sallayarak, "Kapa çeneni," dedi. Yatağa yaslandı ve beceriksizce Sarai'nin sağlam elini tutarak sıktı. "Sen nasılsın?"

"Tamam," dedi Sarai. Sözcükler yumuşak ve cılız çıkmıştı.

"Saçmalık," dedi Ani öne doğru eğilerek. "Sana sarılacağım ama çok dikkatli olacağım."

Ani kolunu Sarai'ye doladığında karım vücudunu sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Müdahale etmek için bir adım öne çıktım ama Sarai'nin elinin Ani'nin gömleğinin arkasına dolandığını görünce durdum. Ben sessizce odadan çıkarken Ani Sarai'ye mırıldandı.

Bram ve Arie'yi acil servisin bekleme salonunda buldum. Bebek ilk kez araba koltuğuna sarılmış bir şekilde uyuyordu ve ben kardeşime doğru yürürken o da ayağa kalktı. Beni öyle sıkı bir kucaklamayla karşıladı ki omurgamın kırıldığını hissettim.

"Sarai nasıl?" diye sordu, hâlâ bana tutunuyordu. "İyi değil," diye kısık sesle cevap verdim.

"Yine de uyandı, değil mi?" dedi, eliyle sırtımı sıvazladı, babamın çocukken bize her zaman sarıldığı gibi. "O iyi olacak."

"Evet." Başımı salladım, çenem omzuna çarptı. "O uyandı." "Bebek mi?" Bram sordu.

Başımı salladım.

"Ah, dostum," dedi iç çekerek. "Özür dilerim, kardeşim."

"Ben de," diye mırıldandım. Onu bıraktım ve geri çekildim. "Çok daha kötüsü olabilirdi," dedim bir elimi yüzüme sürerek. "Şanslıydık."

"Yapma bunu," dedi Bram. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Kendini şanslı hissediyormuş gibi davran," dedi Bram kesin bir ifadeyle.

Alay ettim.

Bram gözlerini benimkilere dikerek, "Üzgün olmanın yanlış bir tarafı yok," dedi.

"Bunu biliyorum."

"Tamam." Konuyu kapattı ama çenesinin bükülmesinden başka bir şey söylemek için can attığını anlayabiliyordum. "Peki ne oldu?"

Onu duvara dizili sandalyelere kadar takip ettim ve Arie ayaklarımızın dibindeyken yanına oturdum. Bir süre yeğenime baktım, kızım la ya da oğlum la asla yapamayacağım şeyleri düşündüm, sonra başımı salladım ve Bram'a döndüm.

"Sara i'nin arkadaşı Hailey'i almaya gittik çünkü erkek arkadaşı onu feci şekilde döv müş-"

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Bram. Başımı salladım.

"Sara i Hailey'i bizim eve götürecekti, ben de kamyonetimle onu takip ediyordum." Sean'ın kamyonetinin Hailey'nin arabasına doğru hızla geldiğini gördüğüm o korkunç birkaç saniyeyi hatırlayarak durakladım ve derin bir nefes aldım. "Garaj yolundan geri geri çıkıyorlardı, ben de kamyonetimde onları takip etmeye hazırdım ki Hailey'nin erkek arkadaşı kamyonetini sürücü tarafına çarptı."

"Kasıtlı mı?" Bram şaşkınlıkla sordu.

"Yavaşlamadı bile," diye onayladım. "Hatta hızlandı bile. Arka çamurluğa ve arka kapıya çarptı, Tanrı'ya şükür, ama sert çarptı."

"Orospu çocuğu."

"Evet." Gözlerimi yere diktim. "Neyse ki tüm mahalle yardıma geldi ve ben Sara i'ye ulaşmaya çalışmakla meşgul olduğum için biri 911'i aradı."

Bandajlarımı göstererek, "Kollarını böyle mi mahvettin?" diye sordu.

"Onları pencereden kestim," diye cevap verdim. "Kapının kilidini açmaya çalışıyorlardı." "Erkek arkadaşını mı tutukladılar?" Bram öne doğru eğilip ellerini dinlendirerek sordu.

Dirseklerini dizlerine koymuş.

"Evet, ama çenesini kırmadan önce değil." "İyi adam," diye mırıldandı.

"Benimle çalışıyor," dedim ve Bram'ın dişlerinin arasından ısıklık çalmasına neden oldum. "Askeri mahkemeye çıkarılacak."

"Askeri hapis hane, yaşasın," dedi Bram, dudakları seğirerek. "Hak ettiğinden daha az," diye mırıldandım.

"Şaka yapmıyorum."

Ani kapıdan içeri girdi ve odaya baktı, sonra bize doğru yöneldi. "Hey, doktorlar ameliyat yapmak istiyorlar," dedi. "Oraya geri dönmek isteyebilirsiniz."

"Bileği mi?" Ayağa kalkarak sordum.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi.

"I-" Çaresizce etrafıma bakındım.

"Sen git. Biz burada bekleyeceğiz."

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum-"

"Git," dedi Bram. "Biz

bekleyeceğiz."

Başımı salladım ve Sarai'nin odasına doğru koşmaya başladım.

* * *

"Alex," diye seslendi Hailey, ben Sarai'nin o gece ameliyattan çıkmasını beklerken aceleyle bana doğru geliyordu. "O iyi mi?"

Gözleriyle karşılaştığımda irkildim. Yüzündeki morluklar daha da kötüleşmişti ve çenesi acı verici bir şekilde şişmiş görünüyordu.

"O iyi," diye mırıldandım, ayağa kalkarken.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı, durdu. "Çok endişelendim. Beni başka bir hastaneye götürdüler. O nerede?"

"Bileği kırılmış, bu yüzden onu düzeltmek için ameliyat yapıyorlar."

Başını sallarken Hailey'nin dudakları titredi. "Peki ya yüzü?" diye sordu. "Onu arabada gördüm. Bir şeylerin ters gittiğini gördüm."

"Burnu kırıldı, ayrıca beyin sarsıntısı geçiriyor." Titreyerek nefes aldım. "Ve bebeğini kaybetti."

"Hayır." Elleri ağzını kapatmak için havalandı ve gözleri yaşlarla doldu. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

"Seni aramamalıydım," dedi başını sallayarak. "Seni bu karmaşanın içine çekmemeliydim."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Yardıma ihtiyacın vardı ve bunu sen istedin."

Yapman gereken de tam olarak buydu."

Bana inanmadığını söyleyebilirdim ama itiraz etmedi. Ben beklerken bir süre yanımda oturdu ama acı çektiği belliydi. Yediği dayak ve sonrasında geçirdiği araba kazası yüzünden

Yatakta. Bir süre sonra Sarai'yi arayacağına dair söz vererek isteksizce ayrıldı.

* * *

Sarai'yi ertesi sabah taburcu ettiler. Bram ve Ani kamyonetimi almak için Sean'ın evine gitmişler ve benim için hastaneye bırakmışlardı, böylece eve dönüş yolumuz olacaktı ve Sarai dairemizin kapısından içeri girerken bizi bekliyorlardı.

"Hadi seni yatağa yatıralım," dedi Ani ve hemen kontrolü ele aldı. Ne kadar bunalmış hissettiğimi görmüş olmalıydı. İlkel saha tıbbı eğitimi almıştım ama doktor değildim. Neye dikkat etmem gerektiğinden bile emin değilken Sarai'ye göz kulak olmamı nasıl bekleyebilirlerdi ki?

"O nasıl?" Bram beni mutfığa kadar takip ederken sordu. "Yorgun," dedim. Odanın etrafına bakındım. Ani evi temizlemiş olmalıydı.

Hailey'e ulaşmak için acele ederken döktüğümüz smoothie'yi topladı. "Bileği onu rahatsız ediyor mu?" diye sordu tezgâha otururken. "Hayır," diye cevap verdim. "Ona iyi ağrı kesiciler verdiler."

Bebek için henüz bir şey almaya başlamamış olmamızın bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğundan emin değildim. Evin etrafında hatırlatıcıların olmasının acı vereceğini biliyordum ama hiçbir şeyin olmamasının daha kötü hissettirdiğini düşünüyordum. Sanki o hiç var olmamış gibiydi.

"Neredesin?" Bram elini yüzümün önünde sallayarak sordu.

"İyiyim," diye mırıldandım, bir elimi enseme gezdirirken. "Yorgunum."

"Neden gidip biraz kestirmiyorsun?" diye önerdi. "Ani ve ben bu akşam yemeği ile ilgileneceğiz."

"Emin misin?"

"Evet. Bana şu sevdiğiniz restoranın adını verin, ben de bir şeyler alayım."

Ona Bay ve Bayan K'nın restoranına nasıl gidebileceğimi söyledim, sonra yatak odasına doğru ilerledim. Oraya vardığımda Ani çoktan Sarai'nin pijamalarını giymesine yardım etmiş ve yatakta onun yanında oturuyordu.

"Bana da yer var mı?" Ayakkabılarımı tekmeleyerek sordum. "Önce üstünü değiştir," diye emretti Ani.

Kendime baktım ve her yerimin kan olduğunu fark ettim.

Birden kendimi çok pis hissettim ama duş alamayacak kadar yorgundum.

"Soyunacağım," dedim yorgunca, gömleğimi başımın üzerine çekerek.
"Sen çıktıktan sonra."

Ani, Sarai'ye küçük bir gülümseme vererek, "Beni hep dışarı atıyorlar," dedi. "Sanki görmek isteyeceğim bir şeyleri varmış gibi."

"Her şeyi gördün," dedim. "Bram ve ben birbirimizin aynısıyız. Şimdi git."

Ani yatağın etrafında dönerek, "Annen gibi konuşuyorsun," dedi. "Ve sen ve kardeşin kesinlikle birbirinizin aynısı değilsiniz."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, "Yeterince yakın," diye mırıldandım.

Pantolonumu ve çoraplarımı çıkarırken Sarai gözlerini kapadı ve ben onun yanına yatağa tırmanırken k ı p ı r d a m a d ı .

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Battaniyeyi omzuna kadar çekerek sordum.

"Sadece uyu," dedi donuk bir sesle.

Nefes alış verişinin yavaşlamasını ve sonunda düzleşmesini izledim ama uyuyamadım. Bir gece önce ameliyattan çıktığı andan beri bir şeyler ters gidiyordu. Sanki kendini kapatmış gibiydi. Artık gözyaşı yoktu ama sohbet de yoktu. Ona doğrudan sorular sorduğumda bile neredeyse tek kelime etmedi.

Kendini bana tamamen kapatmıştı.

Bölüm 16

SARAI

Uykumdan oturma odasından gelen seslerle uyandım. Alex artık yatakta yanımda değildi ve rahat bir nefes aldım. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Aslında kimseye ne diyeceğimi bilmiyordum ama onun için durum daha da kötüydü.

Son yirmi dört saat bana çok gerçek dışı geldi. Hiçbir şey anlamamıştım. Sean'ın bir pislik olduğunu biliyordum ama bu kadar çılgınlaşacağını tahmin edemezdim.

Elimi karnımın üzerinde kaydırdım ve tavana baktım.

"Uyanmışsın," dedi Ani, kapının arkasından bakarak.

"Evet," dedim, kendimi yukarı itmek için sağlam kolumu kullanarak.

"Dışarıda seni görmek isteyen biri var," dedi. "Burada mı kalmak istersin yoksa dışarı mı çıkarsın?"

"Dışarı çıkacağım," diye cevap verdim, kim olabileceğini merak ederek.

Ben uyurken gökyüzü kararmıştı ve yağmur camdan aşağı damlayarak beni ürpertti. Bir elimi saçlarıma götürdüm, ıslak hissetmeyi bekliyordum, sonra hastanede gece boyunca kurduğunu hatırladım.

"Bornozun var mı?" Ani odaya girerek sordu. Dolabımı açtı ve aradığı şeyi buldu, sonra da giymeme yardım etti.

Ani ısrarcıydı. İznimi beklemezdi, sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapardı. Nedense bu hoşuma gidiyordu. Onun duyguları hakkında endişelenmem ya da onu rahat ettirmeye çalışmam gerekmiyordu; sadece kendi bildiğini yapmasına izin vermem gerekiyordu ki bu da benim için sorun değildi. Yapmam ya da yapmamam gereken bir baskı yoktu.

doğru şeyi söyle.

Onu odadan çıkana kadar takip ettim, her adımda kıvrılıp hareket eden pedi görmezden gelmeye çalıştım. Tenime her sürtündüğünde, kaybettiklerimi hatırlatıyor, sanki biri omzuma dokunup işaret ediyormuş gibi geliyordu.

Mutfağa yaklaştığımızda Bram'in, "Annem gelmesini isteyip istemediğini soruyor," dediğini duydum.

Alex, "Ona teşekkür ettiğimi söyle, ama hayır," diye cevap verdi. "Sanırım Sarai'nin şimdilik yeterince arkadaşı var."

"O da seni kontrol etmek istiyor," dedi Bram.

Alex kararlı bir şekilde, "Ben iyiyim," dedi.

İçimizden biri olduğu için mutluydum.

Köşeyi döndüğümde tanıdık bir ses "Sarai," dedi.

Bayan K odanın diğer ucuna geçti ve benimle ortada buluştu, kolları vücuduma dolanarak şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde sarıldı. Başı omzuma ancak ulaşıyordu - o kadar küçüktü ki - ama parfümünün tanıdık kokusu anında rahatlatıcıydı ve ona doğru sarktım.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, saçlarımı düzeltmek için uzandı. "Şimdi her şey yolunda."

Ürperdim ama gözyaşı akmadı. Ameliyattan uyandığımdan beri, hangi düşünceler beni bombardımana tutarsa tutsun, gözlerim kurumuştı. Neyim olduğunu bilmiyordum.

"Sana biraz yemek getirdim," dedi sarılmamızdan geri çekilerek. "Otur, otur."

Beni masaya götürdü ve oturttu. Sonraki bir saat boyunca Bayan K'nın önüne koyduklarını yedim ve boşluğa bakarak sohbetin etrafımda akıp gitmesine izin verdim.

"Bayan K," dedim, tabağımı almaya çalışırken elimi onun elinin üzerine koyarak. "Benimle ilgilenmek zorunda değilsiniz."

"Babam kendine zaman ayırmanın tadını çıkarıyor," dedi koluyla beni dürterek. "Böylece benim bilmediğimi düşündüğü bir televizyon yemeğini gizlice yiyebilir."

Onun iyiliği için gülümsedim ama yorgunluk bana ağırlık vermeye başlamıştı. Kimseyle konuşmak ya da kimseyi görmek istemiyordum ve küçük Arie'nin gevezelik sesi beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Bebeğim bunu asla yapmazdı. Beni asla geceleri uyutmaz, benim için ağlamaz ya da Arie'nin Ani'nin üzerine uzandığı gibi başını omzuma koymazdı. Hiçbir şey yapmazdı.

Bayan K lavaboya doğru yürürken masadan kalktım ve etrafımdaki konuşma durdu.

"Neye ihtiyacın var?" Alex yanıma gelerek sordu, sanki düşecekmişim gibi ellerini önüne uzatmıştı.

"Sadece yorgunum," diye cevap verdim, gözleriyle hiç karşılaşmadan. "Ben uyumaya gidiyorum."

Sürüne sürüne odamıza döndüm ve yatağa girdim, battaniyeleri omuzlarıma kadar çekerken bornozumu üzerimde bıraktım. Orada yatarken alçıma baktım, parmaklarımı çıkıntıların ve başparmağımın yanında görünen pürüzsüz pamuğun üzerinde gezdirdim. Daha önce hiç kemiğim kırılmamıştı, bir parmağım bile. Babam bana Gumby derdi çünkü çocukken kaç kez ağaçtan düştüğümü ve bisikletimi çarptığımı göz önünde bulundurarak kemiklerimin bükülebilmesi gerektiğini söylerdi.

Onları çok özledim. Annem şu anda ne söyleyeceğini bilirdi. Ne yapacağını çok iyi bilirdi. *Lütfen ona iyi bak anne*, diye düşündüm ve bunu evrene gönderdim. *Ben oraya varana kadar onu sev.*

Missouri'ye dönmek iyi bir fikir değildi. Geriye dönüp baktığımda, olmak istediğim yerin orası olmadığını fark ettim. Ailem hayattayken sahip olduğum duyguyu bir şekilde geri getirmek istemiştım ama bunu asla bulamamıştım. Bu yer hayatımı iki kez paramparça etmişti ve ben tüm parçaları bulmaya çalışmak zorunda kalmıştım.

Gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam, neredeyse başka bir yerde, beni sürekli kötü anılarla bombardıman etmeyen bir yerde olduğumu hayal edebiliyordum.

* * *

Sonraki birkaç gün reçeteli ağrı kesici ilaçların ve benim ilgisizliğimin sisi içinde geçti. Alex ve kardeşi Noel ağacını diktiler ve ben de yatağa dönmeden önce hediyeleri açmak için oturma odasında oturdum. Arie'nin heyecanı bile dikkatimi çekmeye yetmiyordu.

Hailey ziyarete geldi, kazadan yara almamıştı ve ben ona zar zor bakabiliyordum. Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını biliyordum. Bunu biliyordum. Ama yine de onun her nasılsa kazadan yara almadan kurtulması, ama benim dünyamın paramparça olması büyük bir haksızlıktı.

Ben vardım. Kazadan dokuz gün sonra, Bram'ın ailesi

Oregon'a döndüğümde ve doktorumdan onay aldığımda işe ve okula geri döndüm. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Çalıştım ve işimi yaptım ama hiçbir şey ve hiç kimse beni bu sisin içinden çekip çıkaramadı. Sadece umursamıyordum. Dürtüm gitmişti ve onu geri getiremiyordum.

Alex'le neredeyse hiç konuşmadım ve ondan yeterince kaçtıktan sonra, sonunda bana dokunmaya çalışmayı bıraktığında memnun oldum. Onunla konuşmak istemiyordum. Beni rahatsız etmeye devam etmesini istemiyordum. Her şeyi pamuk ipliğine bağlı olarak bir arada tuttuğumu göremiyor muydu? Neden hep zorlamak *zorundaydı*? Neden iyileşmem için beni yalnız bırakmıyordu?

"Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," dedi sonunda, ben alçımdaki plastik torbayı çıkarırken banyonun kapısında duruyordu. Duşa girmeden önce kapıyı kilitlediğimi biliyordum ve bir şekilde içeri girmiş olması gerektiğini anladığımda ters ters baktım.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok," diye cevap verdim, iç çamaşırlarımı giyerken. Sonunda kanamam durmuştu.

"Bir şeye ihtiyacın var," dedi, hayal kırıklığı sözlerini ağır ve acı verici hale getiriyordu. "Neredeyse hiç konuşmuyorsun. Evden zar zor çıkıyorsun."

"Her gün işe gidiyorum," dedim sakince, endişesini geçiştirerek. Arabamın sürücü koltuğuna oturmanın bile benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyordu.

"*Benimle* konuşmuyorsun," dedi. "Belki de biriyle görüşmelisin. Eğer benimle konuşamıyorsan, belki bir doktorla konuşabilirsin."

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Psikiyatristle konuşmama gerek yok."

Gözlerindeki hüznü görmezden gelerek etraftan dolaştım ve odamıza doğru yürüdüm. Onun üzüntüsünü kaldıramazdım. O bunu görmüyor muydu? Kendi üzüntümle zar zor baş edebiliyordum. Yatağa gittim ve ertesi öğlene kadar uyanmadım.

Kocam benimle konuşmaya devam etti, bana günüyle ilgili rastgele şeyler, annesinin telefonda ona söylediklerini ve akşam yemeği için getirdiği yiyecekleri anlattı, ancak yanıt beklemiyordu ve ben de ona yanıt vermedim. Ordudaki son günü ertesi haftaydı ve bu değişikliğin onun için zor olacağını bilsem de bu konuyu açmadım. Artık hiçbir konuşmayı ben başlatmadım. Veda partisine de gitmedim.

Bir patates böceği gibi kendi içime kıvrılmış, tüm yumuşak yerlerimi bir patates böceğinin arkasına saklamıştım.

sert dış kabuk. Her günü atlatabilmemin tek yolu buydu. Alex'e ne kadar zarar verdiğimi biliyordum; her konuştuğumuzda bunun beni biraz daha yaraladığını hissediyordum ama bir türlü duramıyordum. O kadar iyi, o kadar istikrarlı ve güçlüydü ki, ona tekrar izin verdiğim anda tamamen dağılacağımdan korkuyordum çünkü beni yakalamak için orada olacağını biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. Sıkı sıkıya tuttuğum duygularımı bırakmaya korkuyordum.

Kazadan iki buçuk hafta sonra, kurduğum küçük sessiz dünya ekseninde dönmeye başladı. Öğleden sonra çok iyi tanıdığım seslerle uyandım.

"Sarai Levy," diye azarladı teyzem odama girerken. "Kalk yataktan." Pencereye gitti ve perdeleri sonuna kadar açtı.

"Hayır," diye mırıldandım, başımın üzerine bir yastık çektim.

Teyzemi ve eniştemi bir yıldan uzun süredir yüz yüze görmemiştim ve onları aylardır bilgisayar ekranında da görmemiştim ama hiçbir şey hissetmiyordum. Boşluk. Üzgün ya da mutlu değildim, heyecanlı ya da hayal kırıklığına uğramış değildim. Sadece var oluyordum.

"Sarai," dedi teyzem usulca, azarlamasının hiçbir etkisi olmadığını fark etmişti. Sürünerek yatağıma girdi ve yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde uzandı. "Seni çok özledim."

Teyzemin sadece birkaç santim ötemde olduğunu ve sonunda beni affettiğini düşünerek biraz rahatlamaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Kızgın olduğu için beni aylarca terk etmişti; kaza yüzünden ortaya çıkmış olması ikiyeüzlüce görünüyordu. Alex ya da bebek konusunda zaten mutlu değildi, o halde istediğini elde etmişken neden beni teselli etmeye çalışıyordu?

"Ben de seni özledim," diye dürüstçe cevap verdim. "Yine de ziyaret için kötü bir zamanlama." Ona bundan fazlasını vermeye hazır değildim. Güvenim kaybolmuştu.

"Bana evlendiğini söylediğinde verdiğim tepki için özür dilerim," dedi usulca, parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek. "Ve bize bebekten bahsettiğinde. Ama artık buradayım." Durakladı, ona vermeyi reddettiğim bir yanıt bekliyordu. "Tanrı'nın bir planı var Sarai," dedi. "Daha çok çocuğun olacak. Sonra, hazır olduğunda."

Gözlerimi açtığımda tüm vücudum ateşler içindeydi. Hayır. Sanki tüm bunlar büyük bir planın parçasıymış, çocuğum bir hataymış gibi davranamazdı. "Çocuğumu Tanrı öldürmedi," diye cevap verdim. "Bir adam öldürdü. Şu anda bunun için askeri bir hapisanede çürüyor."

"Ben-" demek istemedim.

"Ne demek istediğini biliyorum," diyerek sözünü kestim.

"Çok üzgünüm," dedi, parmaklarını bileğimi kaplayan alçada gezdirirken iç geçirdi, sanki sadece dokunuşuyla altındaki kemiği iyileştirebilirmiş gibi. "Ne söyleyeceğimden emin değilim."

"Hiçbir şey söyleme," diye mırıldandım, gözlerimi tekrar kapatarak. "Söyleyecek bir şey yok."

Bir süre sessiz kaldı ve uykunun beni tekrar altına çektiğini hissettim.

"Amcan da burada. Kocanızla birlikte mutfakta." Bu kelimeyi kullandığında kalbim zayıf bir şekilde çarptı. En azından evliliğimizi kabul etmişti.

"Güzel," diye cevap verdim. Uzun zamandır ilk kez umuda benzer bir şey hissediyordum. Belki onunla biraz zaman geçirirlerse, onu benim gibi sevmeye başlayacaklardı.

"Dışarı çıkıp onu kurtarmayacak mısınız?" diye alay etti.

"Hayır," dedim kolayca. "Alex kendi başının çaresine bakabilir."

* * *

O gece masada oturup yemeğimi karıştırırken teyzem ve eniştem beni sohbetlerinin içine çekmeye çalıştılar. Cevap vermem gerektiğinde cevap verdim ve açıklamam gerektiğini bildiğimde açıklama istedim, ancak eskiden tanıdığım insanlar hakkında hikayeler dinlemekle ilgilenmediğimi biliyor olmalıydılar. New York artık çok uzakta, yabancı bir gezegen gibi geliyordu.

"Belki de bizimle eve gelmelisin," dedi teyzem. "Bir süre kal."

"Adinah," dedi amcam sertçe, sözünü keserek.

"New York artık evim değil," diye cevap verdim, başımı yemekten kaldırmadan.

"Elbette," dedi teyzem. "Sadece biraz uzaklaşmanın iyi geleceğini düşündüm."

"Öyle bir şey olmaz," diye tersledim. Alex'e baktım. Ne yaptığının farkında mıydı? Sözlerindeki imayı anlıyor muydu? İkimizi de davet etmemiştir.

"Sarai'nin okulunun bitmesine sadece birkaç ay kaldı," dedi Alex kolayca. Amcam ve yengem dişlerini sıkarken çenesinin nasıl gerildiğini fark etmediler ama ben fark ettim. "Belki mezun olduktan sonra ziyarete gelebiliriz."

Teyzem sinirlendi. "Şimdi de yeğenim adına mı konuşuyorsun?" "Adinah," diye ısırdı Isaac Amca.

"Bu kadar yeter."

"Hayır," dedi Alex, eli masanın altında uyluğunu buldu. "Sarai kendi adına konuşmaktan çok daha fazlasını yapabilir. Bu sadece bir öneriydi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Adinah Teyze. Omuzlarını dikleştirdi. "Kabalık ettim."

"Peki, ailene karşı kaba olamıyorsan," dedi Alex zeytin dalı uzatarak, "kime karşı kaba olabilirsin?"

Adinah Teyze hafifçe gülümsedi. "Ailen kaba mı o zaman?" diye sordu neredeyse alay edercesine. Omuzlarımın yavaşça gevşediğini hissettim.

Alex yemeğine geri dönerken başını sallayarak "Hayır," dedi. "Baldızım kabalıkta sınır tanımıyor."

"Bu doğru değil," diye araya girdim. Teyzeme doğru baktım. "Ani sadece çok açık sözlü biri."

"Aklına ne gelirse söylüyor ve sonuçlarına da katlanıyor," diye devam etti Alex. "Bir keresinde pahalı ayakkabılar giyen bir adama bağırdı çünkü sokakta dilenen evsiz bir adamı görmezden gelmişti." Başını iki yana salladı. "Adam, bir görüşme için buluşması gereken kişi çıktı." Durakladı. "İşi alamadı."

Ani'nin bunu yaptığını hayal edebiliyordum. Dudaklarım kıpırdadı ve Alex bunu yakalayarak bana gülümsedi.

Alex hâlâ bana bakarak, "İnsanlara İngilizce anlamadığımı da söylerdi," dedi. "Bu yüzden benimle İspanyolca konuşan rastgele insanlar olurdu. -Bunu da anlamıyorum."

Durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı.

Isaac Amca alaycı bir ifadeyle, "Bahse girerim bu çok rahatsız edici olmuştur," dedi.

"Evet," dedi Alex, tekrar yemeğine bakarak. "Ani bu tür şeylerden hoşlanır. Komik olduğunu düşünüyor."

"Sarai'nin de böyle bir arkadaşı vardı," dedi teyzem sohbete katılarak. "Adı neydi onun?"

"Mary," diye cevap verdim.

"Doğru. Mary. Geçen yıl Rebenowitz'in oğluyla evlendi. Bunu sana söylemiş miydin, Sarai?"

Tabii ki anlatmıştı. Gelmem için beni ikna etmeye çalışırken düğün, resepsiyon ve Mary'nin yeni dairesiyle ilgili detayları vermişti.

Mezun olduktan sonra New York'a dönecektim. Ailemiz bir davet almıştı ama ben gidememiştim.

"Şimdi hamile," dedi teyzem, karnımın derinliklerinde bir düğüm oluşmasına neden olarak. "Küçük bir oğlan."

"Bu çok hoş," diye mırıldandım.

"Adinah, yeter," diye tısladı amcam neredeyse.

Adinah Teyze başını kaldırdı ve masanın karşısından gözlerime baktı. "Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "İsteyerek yapmadım-"

"Sorun yok," diye mırıldandım.

"Hanuka bayramınız nasıldı?" Alex sözümüzü keserek sordu.

"İyiymiş," dedi Isaac Amca. "Belki gelecek yıl New York'a gelir ve bizimle birlikte geçirirsiniz."

"Bunu yapabiliriz," dedi Alex, kaşlarını soru sorarcasına bana kaldırarak. "Belki mi?"

"Belki," diye onayladım.

"Hamursuz Bayramı mı?" diye sordu teyzem bana nazıkçe gülümseyerek. "O zaman seni görmek için bu kadar beklememize gerek kalmazdı."

"Elbette-" diye söze başladı Alex, ben sözünü kesmeden önce.

"Bu yıl değil," diye düzelttim başımı hafifçe sallayarak. "Hâlâ okulda olacağım."

Akşam yemeğini bitirdiğimizde, yatağa geri dönmek istedim. Öğleden sonra kestirdiğim halde uzun bir gün olmuştu ve teyzemle eniştemi görmek yorucuydu. Orada oldukları için heyecanlı, hatta mutlu hissetmek isterdim ama hissetmiyordum. Söyledikleri her kelimedede gizli anlamlar arıyordum.

Alex bunları kendi başına halledebilecek durumdaydı ve duygularını inciteceklerinden endişe etmiyordum. Hayır, her tonlamayı dinlememe ve her yüz ifadesini izlememe neden olan şey utançtı. Evans ailesi beni kollarını açarak, hiçbir çekince koymadan karşılamıştı ve ben kendi ailemin Alex'e aynı karşılamayı göstermeyeceğinden korkuyordum.

Alex bulaşıkları toplamaya başladığında "Çok yorgunum," dedim. Bu kabaydı ve bana daha iyi öğretilmişti ama yine de teyzem ve eniştem ne demek istediğimi anlayana kadar bu cümleyi havada asılı bıraktım.

"Otele dönsek iyi olacak," dedi eniştem sonunda yengeme, o da şaşkınlıkla bana bakarken.

"İyi uykular," dedi amcam başımı öperek. "Seni göreceğiz"

yarın."

Sırada teyzem vardı ve konuşmadan önce bana uzun süre sarıldı. "Bazen doğru şeyi söylemekte pek iyi değilim," diye fısıldadı. "Ama seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim uzaklaşırken.

Yatak odasına doğru yürümek için döndüm, sonra durakladım. "İyi geceler Alex," dedim usulca.

"Hemen arkanda olacağım," dedi, ben yanından geçerken omzunun üzerinden bakarak. "Sadece buradaki işimi bitireceğim."

Başımı salladım ve dayanışma için elimi bir saniyeliğine sırtına dokundurdum.

İç çamaşırlarıma kadar soyundum ve gece rutinimden vazgeçerek yatağa girdim. Dişlerimin fırçalanmamış ya da yüzümün yıkanmamış olması kimin umurundaydı ki? Beni rahatsız etmeyecek kadar yorgundum.

Yatağıma yerleştiğimde Alex, teyzem ve eniştemin konuşmalarını duydum. Adımı duyduğumda donakaldım, sanki bir çocukmuşum gibi benimle konuşurlarken zorlukla nefes alıyordum.

Bölüm 17

ALEX

Onu gördünüz mü?" Sarai'nin teyzesi bana ters ters bakarak sordu. "Bir deri bir kemik kalmış ve gözlerinin altında" -yüzünü işaret etti- "koyu halkalar var."

"Seni neden aradığımı sanıyorsun?" Mutfak tezgahına yaslanarak sordum. "Berbat durumda."

"Hâlâ okula gidiyor mu?" diye sordu amcası, teyzesinden daha sakindi ama yine de endişeli olduğu belliydi.

"Hâlâ devam ediyor," diye onayladım. "Yine de ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum. Eskiden şimdi yaptığından çok daha fazla ödev yapardı."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. Sarai'yi uzun zamandır ev ödevi yaparken görmemiştim. Bildiğim kadarıyla hâlâ derslere gidiyordu ama eve döndüğünde neredeyse her zaman doğruca yatağa gidiyordu.

"Onu eve götürmeliyiz," dedi teyzesi. "Ailesiyle birlikte iyileşmeli."

"Ben onun ailesiyim," diye bağırdım.

Karıma yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama hiçbir şey yardımcı olmuyor gibiydi. Sarai'nin teyzesi ve amcasını aramak son çaremdi ve bunun bir hata olduğundan oldukça emindim.

Sarai'nin teyzesi alay etti. "Onu çok az tanıyorsun," dedi küçümseyerek.

"Ben onun kocasıyım," diye karşı çıktım.

"Bir hata," diye yanıtladı. "Kolayca düzeltilebilecek bir hata."

Ailemin bana aşıladığı tüm özdenetim parçalarını

onları evimden dışarı atabilirim.

Isaac karısına bir bakış atarak, "Endişeliyiz," dedi. "İyi görünmüyor. Bütün gün uyuması onun için normal değil."

"Biliyorum," diye cevap verdim, yüzümdeki saçları kaşıyarak. Ordudaki son günümünden beri uzamasına izin vermiştim ve Bram'in onunkinin bu kadar uzamasına nasıl izin verdiğini şimdiden anlayamıyordum. Deli gibi kaşınıyordu.

"Adinah ve ben sadece endişeliyiz çünkü burada kalıp ona göz kulak olamıyoruz," dedi Isaac nazikçe. "Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığınızı biliyorum."

Başımı salladım.

Kısa bir süre sonra otellerine gitmek üzere ayrıldılar ve ben de rahat bir nefes aldım. Teyzesi ve eniştesinin endişelendiğini biliyordum ama Sarai için en iyisinin ne olduğunu bildiklerine inanmalarından nefret ediyordum. Sanki aramızda bir sorun varmış, bizi ayırırlarsa Sarai iyileşecekmiş gibi davranıyorlardı ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Sarai herkese aynı ilgisizlikle davranırdı.

Ne yapacağımı bilemedim.

Yatak odamızın kapısını açtığımda endişeden karnıma ağırlar girdi. Sarai uyuyordu. Karanlık odaya girerken ışığı açmadım ve odanın içinde ilerlerken dizüstü bilgisayar çantasına takılıp düştüm.

Çantayı kaldırıp dizüstü bilgisayarını çıkarırken Sarai'ye baktım. Binlerce kez hesaplarına giriş yaptığını görmüştüm ve kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden olsa da okul e-postalarını bulmak kolaydı. Mideme yerleşen suçluluk duygusunu görmezden gelerek araştırmaya başladım. Ne kadar kötü olduğunu bilmem gerekiyordu.

Rastgele güncellemeler ve duyurular arasında gezinirken, hiçbirini açmadığını fark edene kadar biraz rahatlamış hissetmeye başladım. İlk sayfanın en altında profesörlerinden birinden gelen bir e-posta vardı. Açtığımda hayal kırıklığına uğramış bir nefes aldım.

Sarai çok geride kalmıştı. Derslere gidiyordu ama ödevlerini teslim etmiyordu ve notları düşüyordu. Elimi yüzümde gezdirdim ve e-postayı tekrar okudum.

"Kahretsin," diye nefes aldım dizüstü bilgisayarı kapatıp çantasına geri koyarken.

Odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Korkmuştum. Sarai bu depresyondan çıktığında kesinlikle yıkılacaktı. O kadar çok çalışmıştı ki.

Kanepeye uzanırken telefonumu çıkardım.

"Selam anne," dedim cevap verdiğinde.

"Merhaba oğlum," diye cevap verdi. "Her şey yolunda mı?" "Çarşamba akşamı seni arayamaz mıyım?"

"Beni istediğin zaman arayabilirsin," dedi. "Sadece genelde aramazsın. Neyin var? Sarai nasıl?"

"O iyi," diye cevap verdim otomatik olarak. Sonra güldüm, çünkü karımın ne kadar depresif olduğunu saklamaya çalışmak tamamen aptalcaydı. "Aslında yataktan çıkmıyor."

"Ah, Alex," diye mırıldandı annem. "Özür dilerim. Doktora gitti mi?"

"Evet, ama yanlış bir şey fark etmiyorlar ve onunla gitmeme izin vermiyor."

"I-" Durakladı. "Tatlım, sana nasıl bir tavsiye vereceğimi bilmiyorum. Psikoloğa gitmenin, danışmanlık almanın yardımcı olduğunu biliyorum."

"Gitmeyecek. Konuyu açtığımda beni başından savdı," dedim. "Sadece ne yapacağımdan emin değilim. İş başvurularında bulundum ama henüz bir şey bulamadım, bu yüzden o işe ve okula giderken ben de evde oturuyorum. Evdeyken benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

"En azından hâlâ işe ve okula gidiyor," dedi annem. "Bu da bir şeydir."

"Bu gece e-posta hesabına baktım çünkü onu bir süredir ödev yaparken görmediğimi fark ettim."

"Alex," diye azarladı annem. "Bu hiç iyi değil."

"Geride kalıyor anne," diye cevap verdim, etik tartışmasına girmeden. Dürüst olmak gerekirse, yardımı olacağını düşünsem sahip olduğu her şeyi didik didik ederdim. "Derse gidiyor olabilir ama hiçbir ödevini yapmıyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı annem.

"Sanırım onu eve getirmeliyim," dedim, kelimeler bir anda ortaya çıkmıştı. Konuşmamı bitirir bitirmez bu fikrin ne kadar *doğru* olduğunu anladım. Sarai'nin teyzesi ve eniştesi iki gün içinde ayrılacaklardı ve sonra yine sadece biz olacaktık, birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyi olmayan iki oda arkadaşı gibi yaşayacaktık.

Bir şeyleri değiştirmenin bir yolunu bulmalıydım, onu tekrar yaşaması için şok etmenin bir yolunu. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, aileme ihtiyacım vardı.

"Onu buraya mı getirmek istiyorsun?" diye sordu annem. "Evet," diye cevap verdim.

"Seninle kalabilir miyiz?"

"Elbette," dedi. "Ama herhangi bir plan yapmadan önce bence bunu Sarai ile konuşmalısın oğlum. Zor zamanlar geçiriyor olabilir ama bu sana onun yerine karar verme *ya da* bilgisayarına bakma hakkını vermez."

"Seni duyuyorum," diye mırıldandım.

"Nasılsın bebeğim?" diye sordu. "Bir kuş kadar özgür hissediyor musun?"

"Aslında biraz sıkıldım," diye cevap verdim ve onu güldürdüm. "Başka bir iş bulursam mutlu olacağım."

"Peki diğer her şeyi nasıl yapıyorsun?"

"Ben..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım.

"Ben iyiyim." "Sen *her zaman iyisin*," diye cevap verdi.

"Ama gerçekte nasılsın?"

"Anne, gerçekten." Çenemi kaşıdım. "Ben iyiyim. Sarai için endişeliyim ama onun dışında iyiyim."

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," dedi nazikçe. "Bunu biliyorum."

"Ya da kardeşinle. Onunla konuşabileceğini biliyorsun." "Biliyorum."

"Ya da baban," dedi umutla.

"Anne," diye cevap verdim. "Dur, anladım."

"Şey, sadece söylüyorum," diye mırıldandı öfkeyle.

"Ne dediğini biliyorum. Teşekkür ederim ama ben iyiyim."

Birkaç dakika daha konuştuk ve Sarai'yle konuştuktan sonra ne yapmaya karar verdiğimizizi ona bildireceğime söz verdim. Sarai ve benim için endişeleniyordu. Bu kadar uzakta olmaktan nefret ettiğini ve daha yakına taşınacağımız için çok heyecanlı olduğunu biliyordum ama Sarai'nin daha okulunun bitmesine aylar varken taşınmayı kabul edeceğinden şüpheliydi. Gerçi son zamanlarda karımı görmemişti. Sarai'nin hiçbir şeyi ne kadar az önemseydiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başımı kanepenin arkasına yasladım ve iç çektim. Anneme yalan söylemiştim. Tabii ki iyi değildim. Yaşadıklarımızdan sonra kim nasıl iyi olabilirdi ki? Yıkılmışım. Kaza sahnesini tekrar tekrar izledim ve farklı bir şey yapıp yapamayacağımı anlamaya çalıştım. Hailey'nin arabasını sürmeye gönüllü olsaydım, Sarai benim kamyonetimde güvende olurdu. Yola önce ben çıksaydım, belki Sean'ın onlara çarpmasını engelleyebilirdim.

Sarai'nin bebeğimizi kaybetmesiyle bitmeyen binlerce senaryo vardı ve bu beni *öldürüyordu* çünkü hiçbir şeyi değiştiremiyordum. Ve

Şimdi Sarai'yi de kaybedeceğim diye çok korkuyordum.

* * *

"Aç mısın?" Ertesi sabah Sarai işe gitmek üzere odamızdan çıkarken sordum. "Sana hemen bir şeyler hazırlayabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ve dizüstü bilgisayar çantasını masanın üzerine koydu. Bu manzara bana dün gece bulduğum şeyi hatırlattı ve ne kadar zamanım olduğunu görmek için saate baktım.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim. Devam etmeden önce bana bakmasını bekledim. Dikkatini verip vermediğini anlayamamak çok sinir bozucuydu. "Bence hareket etmeliyiz."

"Nereye?" diye sordu.

"Bence Oregon'a taşınmalıyız." Sarai alay etti.

"Sarai," dedim derin bir nefes alarak. "Okulda geri kalıyorsun." "Ne?"

"E-postalarını okudum."

"Bilgisayarıma mı girdin?" diye sordu. Sinirlenmişti ama mahremiyetin ihlali nedeniyle karşılaşabileceğim normal öfke onda yoktu. Gerçek duygulardan yoksun oluşu canımı sıktı.

"Evet," diye tersledim. Mücadele ettiğini ve depresyonda olduğunu biliyordum ama bu ilgisizliğe her gün katlanmak zordu. "E-postalarına baktım ve eğer izin falan istemezsen başarısız olacaksın."

Sarai gözlerini devirdi ve bir an için evlendiğim kadına benzedi.

"Bu programdan tamamen başarısız mı olmak istiyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Sen kendin için endişelen," diye cevap verdi donuk bir şekilde.

"Ben de kendim için endişeleneceğim." "Lanet olsun Sarai," diye iç geçirdim.

"Bana küfretme," diye cevap verdi zorla. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"O zaman kafanı kışkırtmaktan çıkar," dedim onu kışkırtmak için elimden geleni yaparak.

"Kafam kışkırmada mı?" diye karşılık verdi. Bir adım attığında kalbim hızla çarptı.

ileri. "Hiçbir şey hissetmiyor gibi görüldüğün için üzgünüm, ama tüm bunlarla daha zor zamanlar geçiriyorum."

"Ben mi?" diye kuşkuyla karşılık verdim. "Burada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dolaşan sensin."

"Umurumda," diye karşı çıktı.

"Gerçekten mi? Çünkü görebildiğim kadarıyla kazadan bu yana tamamen pes etmişsin."

"Benimle kaza hakkında konuşma," diye tükürdü.

"Neden, yaralanmadığım için mi?" diye sordum. "Sana ulaşmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Her şeyi izlemek zorunda kalmak?"

"Eminim yaşamaktan çok daha zor olmuştur," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Lanet arkadaşını kurtarmaya gitmemiş olsaydık, bunların hiçbiri olmayacaktı," diye ağzımdan kaçırdım.

"Arkadaşın psikopat olmasaydı, onu kurtarmak zorunda kalmazdım!" diye bağırdı.

"O benim arkadaşım değil. Birlikte çalıştığım bir adam."

"Sana onda bir sorun olduğunu söylemiştim," dedi. Titriyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Sana bir şeyler olduğunu söyledim ve sen bana deliymişim gibi davrandın."

O haklıydı. Bana arkadaşının bir sorunu olduğunu söylemeye çalıştığında endişesini görmezden gelmiştim. Ciddiye almamıştım. Sean'ın pisliğin teki olduğunu biliyorduk ama bu onun kötü niyetli olduğu anlamına gelmiyordu. Ne kadar çılgın biri olacağını tahmin edemezdim.

"Seninle geldim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tıpkı istediğin gibi ona yardım etmeye gittim. Ben istemedim, *senin* de istemeni istemedim ama yine de gittik."

"Ve ben gitmek istedim," dedi sönük bir sesle. "Ve bebeğimiz bu yüzden öldü."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, kastettiğim bu değildi. Sen dedin ki
-"

"Ama bu senin düşüncen. Herkes böyle düşünüyor." Bana baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. "Bizi tehlikeye attım."

"Sarai," dedim ona doğru bir adım atarak. Ona dokunmamı istemedi. -Öyle olmadığını biliyordum ama kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tuttum. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Kurtarmaya koşmak istedim," dedi donuk bir sesle. "Çünkü Hailey

sonunda

onu terk etmeye karar verdi."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye cevap verdim. "Sean'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yoktu. Hiçbirimizin bir fikri yoktu."

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi ve bir adım geri çekildi. "İşe gitmem gerekiyor."

Geri çekilirken onu izledim, ceketini giydi ve ön kapıya doğru yönelmeden önce dizüstü bilgisayar çantasını aldı. Kapıya ulaştığında durakladı.

"Danışmanımla konuşacağım," dedi, sırtı bana dönüktü. "Bir taşıma şirketini ara. Burada benim için hiçbir şey kalmadı."

* * *

Adinah ve Isaac ile sonraki iki gün, onu üzecek bir şey söylediklerinde ağzımı kapalı tutma ve kendimi tutma maratonundan ibaretti. Sarai onlarla iyi anlaşıyor gibi görünüyordu, ama yine de onu buldozerle ezmeye çalışmalarına dayanamıyordum. Teyzesi ve eniştesinin onu sevdiklerine ve onun için endişelendiklerine hiç şüphem yoktu ama o kadar kontrolcülerdi ki bu yaptıkları her şeyi gölgeliyordu.

Danışmanımla konuştuktan sonra Sarai, daha önce konuştuğumuz gibi izin alabildi. Sadece bir doktor raporu ve bazı evraklar gerekiyordu ve artık resmi olarak derslere girmesi gerekmiyordu. Bunun onun için zor olacağını, planlarındaki değişiklikten dolayı üzüleceğini düşünmüştüm ama bunun da diğer her şey gibi olacağını fark etmeliydim - sadece umursamadı.

Adinah ve Isaac'e okuldan bir süre izin almaya karar verdiğini söylemedik ve taşınma planlarını onlar yanımda değilken yaptım. Bu daha sonra başımıza bela olabilirdi ama zaten gergin olan ziyaretimize daha fazla gerginlik eklemek istemedik. Ayrıca, Sarai fikrini değiştirmeden önce onu Oregon'a götürmek istiyordum. İçgüdüsel olarak Missouri'de kalmanın bir seçenek olmadığını biliyordum. Sarai burada daha iyi olamazdı.

* * *

Amcası ve yengesi gittikten üç gün sonra, tüm kişisel eşyalarımızı kamyonla yükledik ve dairemizi geride bıraktık. Kamyonum için bir gölgelik almıştım ve dar gelmişti ama idare etmişim. Daha sonra, eğer kalmaya karar verirsek,

Sarai'nin arabasını ve geri kalan eşyalarımızı getirmeleri için nakliyeciyi tutacaktık. Şimdi bu saçmalıkla uğraşacak değildim.

"İstifa ettiğinde patronun ne dedi?" Otobana çıkarken Sarai'ye bakarak sordum. Son birkaç gündür neredeyse hiç konuşmamıştık ama kamyonetin içindeki yakınlığın onu beni tanımaya zorlayacağını umuyordum.

Sarai pencereden dışarı bakarak, "Gitmeme üzüldüğünü söyledi ve geçici bir ajansı arayıp yerime birini bulmamı istedi," diye cevap verdi.

"Yani bu konuda gerçekten çok üzgündü,"

diye şaka yaptım. "Yakın değildik," dedi.

"Kaltağın tekiydi, ha?" Alay ettim. Sarai iş arkadaşlarından pek bahsetmemişti ama onları sevdiğini biliyordum.

"Hayır." Bana inanamayarak baktı. "Benden yirmi yaş büyüktü. Pek ortak noktamız yoktu."

"Bahse girerim size kase kazakları alan oydu, değil mi?" Ona takılmaya devam ederek söyledim. "Yaşlı kadınlar tuhaftır."

Sarai pencereden dışarı bakarak, "Tuhaf biri değildi," dedi. "Hoş biriydi." İkimiz de bir dakika konuşmadık.

Sarai sonunda, "Ve sanırım kase kazakları da o yaptı, satın almadı," dedi. Güldüm. "Yok artık."

Sarai sadece omuz silkti.

Sürüşün ilk günü uzun ve yorucuydu. Sarai pek konuşmadı ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Yeniden bağ kurmak için hâlâ birkaç günümüz vardı.

Yolculuğumuzu planlamıştım, böylece her gün tam olarak ne kadar uzağa gitmemiz gerektiğini biliyorduk. Her gece uyuyacak bir yer bulmaya çalışmak zorunda kalmayalım diye rezervasyon bile yaptırmıştım. Ama ilk motelimize vardığımızda, dışarıdan bakınca yüzümü buruşturdum. Tam olarak Hilton sayılmazdı. Kaldırımın ikiye ayrıldığı yerde bantla kapatılmış bir alan vardı. Binanın yaklaşık on yıl önce yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı ve otoparkta sadece bir ışık yanıyordu.

Kamyoneti park ederken Sarai'ye "Benimle içeri gel," dedim. "Burası tekinsiz bir yer."

Arka koltuktan gece çantalarımızı aldım ve Sarai'nin kapısını açarak dışarı çıkmasına yardım ettim. Otoparktan geçerken elini tuttum. Geri çekilmedi, bunu bir kazanç olarak görüyordum ama böyle bir şey beklemiyordum.

değişmişti.

"Hey, Evans için rezervasyonum var," dedim gece görevlisine. Geldiğim için sıkılmış ve sinirlenmiş görünüyordu ama başıyla onayladı ve hemen masanın arkasındaki bilgisayarda adımı aradı.

"Birileri fazla rezervasyon yapmış gibi görünüyor," dedi yüzünü buruşturarak.

Daha dik durdum. Bütün günü araba sürerek geçirdikten sonra bizi geri çevirmelerine imkân yoktu. En yakın otelin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve gecenin bu saatinde kalacak yeni bir yer arayacak değildim.

"Bir odam var," dedi rahatlayarak. Aramıza baktı, sonra gözlerimle buluştu. "İçinde sadece bir tam yatak var çünkü diğerinin gönderilmesini bekliyoruz," dedi çabucak. "Ama yeni tadilattan geçti. Oraya giren ilk insanlar siz olacaksınız."

"Peki," dedim ve kredi kartımı tezgâhın üzerine bıraktım. "Sanırım odalardaki değişiklik fiyatı değiştirecek?"

"Elbette, elbette," dedi daktiloda yazarak.

Birkaç dakika sonra Sarai ve ben anahtarlarımızı almış, odamıza doğru yürüyorduk. Tüm kapılar binanın dışındaydı ve biz geçerken pencerelere baktım. Perdelerin çoğu kapalıydı ama birkaçı açıktı ve odalarda muhtemelen bizim gibi gezgin olan aileleri görebiliyordum ve bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Odamızın kapısını açtığımda inanamayarak güldüm. Küçük bir yerd, şimdiye kadar gördüğüm tüm otel odalarından daha küçüktü. Görevlinin bize beklediklerini söylediği diğer tam yatak için yer vardı, ama bir komodini nasıl sığdıracaklarından bile emin değildim.

Ayrıca ikimizin de tam boy bir yatağın ne kadar küçük olduğunu fark ettiğimizi sanmıyordum.

"Ucundan sarkacaksın," dedi Sarai, ben perdeleri kapatırken çantasını şifonyerin üzerine bırakarak.

"Hallederim," dedim iç çekerek ve çantamı yere bıraktım. "Bütün gün kışımın üstünde oturdum ve hâlâ yorgunum."

Çantasını önüne bıraktığımda küçük bir teşekkür gülümsemesiyle, "Önce banyoyu kullanabilirsin," dedi.

"Çabuk olacağım," diye cevap verdim. Normalde önce Sarai'nin gitmesi için ısrar ederdim ama Sarai içeri girmeden önce kontrol etmek istedim. Çok kötü otel tuvaletleri görmüştüm.

Neyse ki odamızı gerçekten yeniden düzenlemişlerdi ve buna şunlar dahildi

Banyo, her şey temiz ve aydınlıktı. Etrafıma bakınırken aynada kendime bakıp yüzümü buruşturdum. Hâlâ sakal bırakıyordum çünkü sonunda bırakabilmişim ama lanet bir berduşa benziyordum.

İşlerimi halledip hızlı bir duş aldıktan sonra belime bir havlu sardım ve Sarai'yi yatakta otururken bulmak için odaya geri döndüm. Televizyon izlemiyor ya da telefonuyla oynamıyordu. Bir parmağını alçısının kenarında ileri geri gezdirirken hiçbir şeye bakmıyordu.

"İyi misin?" Sesimdeki endişeyi duymasına izin vermemeye çalışarak sordum. Dairemizi geride bıraktık diye birdenbire evlendiğim kadına dönüşmeyeceğini biliyordum ama ne kadar az olursa olsun bir değişiklik olmasını umuyordum.

"Ben iyiyim," dedi, dönüp bana bakarak. "Orada işin bitti mi?" Başımı salladım.

Banyoya girdiğinde bir şey fark ettim. Sarai haftalardır ilk kez makyaj yapıyordu. Çarşafı yatağın ayak ucuna kadar çekip yaratık olup olmadığını kontrol ederken kendi kendime gülümsedim. Belki de evden ayrılmak yardımcı olmuştu.

Bir saat sonra Sarai ve ben yatakta rahat etmeye çalışırken bunu tekrar düşündüm. Düşünmek istemediğim kadar uzun bir süredir karıma dokunmamıştım, gerçekten dokunmamıştım ve o yatakta bedenimi onunkinden uzak tutmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Yan dönmeye çalıştığımda, kığım onun kalçasına baskı yapıyordu. Sırt üstü döndüğümde dirseklerimiz birbirine çarpıyor ve omzum onunkine baskı yapıyordu. O kendi tarafına döndüğünde durum daha da kötüydü. Kıçı *bana* yaslanmışken uyuyabilmemin imkânı yoktu.

Gidecek hiçbir yer yoktu. Görevli oda için ikinci bir yeni yatak aldıklarını söylemişti ama belli ki üzerinde uyuduğumuz yatağı değiştirmemişlerdi. Ortası o kadar çökmüştü ki, kenarlarından tutunmazsak doğal olarak birbirimize doğru kayıyorduk. Sarai aramızda biraz mesafe bırakmak için elinden geleni yapıyordu ama işe yaramıyordu ve onun endişesi benimkini besliyordu.

Nefes nefese kaldığında yerde uyumayı ciddi ciddi düşünüyordum.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı, sırt üstü yattı ve yanlışlıkla bana dirsek attı. "Özür dilerim."

"Neden bu büyüklükte yatak yapıyorlar ki?" Ayaklarımı oynatarak homurdandım.

Yatağa o kadar uzanmıştım ki saçlarım yatak başlığına değiyordu ama topuklarım hâlâ yatağın ucundan sarkıyordu. "Kim böyle rahat olabilir ki?"

"Bunun iki kişi için olduğunu sanmıyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Yetişkinler için olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Kısa olanlar belki," diye mırıldandı.

Bir süre sessiz kaldık, ikimiz de gerçekten uykuya dalacak kadar rahat değildik.

"Oregon'a taşındığımız için hâlâ mutlu musun?" diye sordum, sonra sessizce küfrettim. "Yani, sorun yok mu?"

"Mutluyum," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde. "Aileni seviyorum."

Bir süre öylece yattım, sonra günlerdir kafamın içinde dönüp duran soruyu sordum. "Teyzen ve eniştenle birlikte New York'a dönmüş olmayı ister miydin?"

Cevabı hemen gelmedi ve karanlık odayı sessizlik doldururken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hayır," dedi sonunda. "Ben çocuk değilim ve onlarla geri dönseydim bana çocukmuşum gibi davranırlardı."

"Emin değildim," diye mırıldandım. "Eğer gitmek isteseydin, karşı çıkmazdım."

"Gitmemi ister miydin?" diye sordu sessizce.

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Hayır, seni yanımda istiyorum."

Cevap vermedi ve gerçek bu olsa da doğru şeyi söyleyip söylemediğimden emin değildim. Aramızdaki her şey çok karışıktı. Artık ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben her zaman yumuşak başlı, herkesi rahatlatan ve güldüren biri olmuştum. Ama Sarai için öyle biri değildim. Şakalarımın artık onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu ve sözlerim her zaman yanlış çıkıyordu.

Orada uzun bir süre sessizlik içinde yattık. Sonra tek kelime etmeden Sarai uzandı ve elimi tuttu. Yan yattı ve beni de yanına çekerek sırtına bastırdı, dizlerim onunkilerin arkasında kenetlendi. O kadar bunalmıştım ki nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Sonunda kollarımdaydı.

Kolumu beline doladım ve saçlarının kokusunu içime çektim. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

* * *

Bir çift kaşık gibi birlikte uyuduk, ama ertesi sabah kalktığımızda gerçekten hiçbir şey değişmemişti.

Onunla sonsuza kadar birlikte olmayı planlayarak evlenmişim ve bu benim için değişmemişti. Bir an bile boşanıp boşanmayacağımızı merak etmedim, çünkü bunu bir seçenek olarak görmüyordum. İyi ve kötü günde birlikte olacağımıza söz vermiştik ve şu an gerçekten kötüydü. Sadece bunu atlatmamız gerekiyordu.

Sarai'nin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Bırakın benim onu sevdiğim gibi sevmeyi, artık benden hoşlanıyor gibi bile görünmüyordu. Bu düşünce midemin bulanmasına neden oldu.

"İyi zaman geçiriyoruz," dedim ışık solmaya başladığında. Kalmayı planladığım otele neredeyse varmıştık. "Gece için durmak ister misin, yoksa sürmeye devam edelim mi?"

"Otel rezervasyonu yaptırmadın mı?" diye sordu, başını çevirip bana bakarak. Saatlerdir ilk kez beni fark etmişti.

"Bu orada kalmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor," dedim kaşlarını oynatarak. "Rüzgâr bizi nereye götürürse oraya gidebiliriz."

"Muhtemelen programı takip etmeliyiz," dedi tekrar ön camdan dışarı bakarak.

"Program smedule," diye cevap verdim. "Bu bir yolculuk. Kuralları biz koyarız." "Rezervasyonu yaptığınız yerde duralım derim," dedi kesin bir ifadeyle.

"Oh, hadi ama," diye takıldım. "Daha hava kararmadı bile."

"Eğer bir şey için plan yapıyorsan," diye tersledi, kendini kaybederek, "o zaman plana uymalısın! Planlar bunun içindir. Onları takip edersen, böylece ne yaptığını bilirsin. Eğer takip etmeyeceksen neden plan yapıyorsun ki? Bu çok aptalca!"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Sarai," dedim, kafam tamamen karışmıştı. "Boktan bir motel rezervasyonu.

Durup durmamamız umurlarında değil."

"Umurumda," diye bağırdı, beni sarsarak. "Lanet olası plana uymamız umurumda."

"Ne oluyor be?" Şaşkınlıkla ona bakarak cevap verdim. "Senin derdin ne?"

"Bazılarımızın plan yapmasının bir nedeni vardır, Alex," diye tısladı. "Bazılarımız plan yapar çünkü bir sonraki adımın ne olacağını bilmek isteriz. O gece nerede uyuyacağımızı bilmek hoşumuza gider. Gideceğimiz yere ne zaman varacağımızı bilmek isteriz."

"Duracağız," diye kabul ettim, bir elimi teslimiyetle kaldırarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Bu kadar büyük bir mesele olduğunu fark etmemiştim."

"Tabii ki yapmadın," diye mırıldandı. "Çünkü sen ne istersen onu yapıyorsun ve herkes de sana uymak zorunda. Başkalarının nasıl hissettiği umurunda değil."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bir sonraki çıkışa gidebilmek için flaşörlerimi yakarak sordum.

"Hayır, ben ciddiyim," dedi alaycı bir tavırla. "Şaka yapmayı seven sensin."

Otoyoldan çıktım ve büyük kamyonlar için düzenlenmiş çakıllı bir otoparkta durdum. Kamyoneti park ettim ve ona doğru döndüm.

"Gerçekten çok anlayışlı davrandım," dedim ellerim kucağında kenetlenmiş halde. "Ama bana bok gibi davranma."

"Sana bok gibi davranmıyorum," diye karşılık verdi.

"Bütün gün ağzını ilk kez açtın ve bana duygularını nasıl önemsemediğimden söz etmeye başladın," dedim. "Senin planlarını nasıl umursamadığımı. Burada ne halt ettiğimi sanıyorsun, Sarai?"

"Aileni görmek için Oregon'a gidiyoruz," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdandım. "Senin için elimden gelen her şeyi yaptım. New York'a dönmek isteyip istemediğini sordum, hayır dedin. Seni mutlu etmeye çalışıyorum ama sen bana kaşlarını çatıyorsun. Sana dokunamıyorum, çünkü ürküp kaçıyorsun. Seninle konuşamıyorum, çünkü cevap vermiyorsun. *Sana* nasıl kötü davranabilirim ki?"

"Sana bir ilişki için zamanım olmadığını söylemiştim," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sana gerçekleştirmek istediğim hedeflerim ve planlarım olduğunu söyledim."

"Buna geri mi döndük?" Yorgunca söyledim. "Gerçekten mi?"

"Her şey dönüp dolaşıp buna geliyor," diye cevap verdi, gözleri benimkilerle buluşmuyordu. "Benimle zaman geçirmen için seni zorlamadım," dedim, nefesim kesik kesikti

Ben ona bakarken. "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamadım. Evlenmek isteyen sendin, biz de kaçtık. Senin için her şeyi kolaylaştırmaya çalıştım. I-

"

"Beni rahat bıraksaydın bunların hiçbiri olmazdı," dedi suçlayıcı bir şekilde, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Planlarım vardı. Ne yaptığımı biliyordum."

"Yani hiç tanışmamış olmayı mı diliyorsun?" Boğazım düğümlenerek sordum.

Konuşmakta zorlandım.

"Hayır," dedi başını sallayarak. Ellerini yüzüne götürdü ve küçük bir hıçkırık çıkardı.

"O zaman ne demek istiyorsun?" diye sordum. Bu tartışmayı hastanede de yapmıştık ama ben geçiştirmiştim. Şokta olduğunu biliyordum ve bunu kastetmediğini düşünmüştüm. Ama şimdi aynı şeyleri tekrar söylüyordu ve göğsümün çatladığını hissettim. "Sanki hayatını mahvetmişim gibi davranıyorsun. *Seni yalnız bıraksaydım?* Bu ne lan?"

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye ağladı. "Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu." Çenesini sıktı ve dişlerinin arasından konuştu. "Bir planı takip etmediğinizde böyle olur - her şey berbat olur."

"Sen neden bahsediyorsun ki?" diye sordum. Bebek hakkında mı konuşuyordu? Evliliğimizden mi? Okuldan mı? Hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Hafta sonu kalmam gerekiyordu," dedi aniden. Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama evimi özlemiştim, o yüzden annemi arayıp beni almasını istedim."

"Sarai," dedim sessizce, dikkatini çekmeye çalışarak ama milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Ailem beni almaya geldi. Tabii ki geldiler," dedi iç çekerek. "Tapınağa gidebilmemiz için beni erken almak zorunda kaldılar. Eğer yapmam gerektiği gibi kalsaydım..." Bana döndü ve omuzlarını silkti. "Henüz yola çıkmamış olmaları gerekirdi. Plan bu değildi."

Bana donuk donuk bakarken her şey netleşti.

"Ve eğer seni almalarını istemeseydim..." dedim, sözlerim yarım kaldı.

"Böyle bir şey olmazdı," dedi belli belirsiz. "Annem hazırlanmayı bitirebilsin diye eve gidiyorduk. Saçında sıcak bigudiler vardı ve arabadan inmeyi planlamadığı için üzerine bir eşarp örtmüştü." Ellerine baktı. "İnsanların onu böyle görmesinden nefret ederdi."

"Eminim iyi olduğun için rahatlamıştır," diye mırıldandım, ellerini ellerimle kapatarak. "Ebeveynler böyledir işte."

"Eğer plana sadık kalsaydım..." diye mırıldandı.

"Bu saçmalık. Eğer bir arabaya binmiş olsalardı

Seni almamış olsalardı bile kaza yaparlardı," diye cevap verdim ve onun şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldum. "Tatlım, ölmeden önce seni son bir kez görebildikleri için minnettar olmazlar mıydı sence?"

"O yolda bile olamazlardı," diye homurdandı.

"Sarai." Ellerini sıktım. "Her şey için plan yapamazsın."

"Deneyebilirim."

"Evet, yapabilirsin," diye iç geçirerek kabul ettim. "Ama en iyi şeylerden bazıları planlamadığınız zaman gerçekleşir."

Cevap vermedi.

"O aptal ikili buluşmaya gitmek istemediğimi biliyor muydun?" Hailey ve Sean'dan bahsederek risk aldığımı söyledim. "İç çamaşırlarımla video oyunları oynamayı *planlıyordum*."

Sarai gözlerini devirdi.

"Ama ben gittim ve
seninle tanıştım."

"Ben de seni ekim," dedi.

"Ve benim daha da ilgimi çekti," diye itiraf ettim.

Başını iki yana salladı. "Çarpıyorsun."

"Hayır bebeğim," dedim usulca. "Bence bunu çarpıtan sensin. Her şey için plan yapamazsın. Hayat bu şekilde işlemez."

İçimi çektim ve başımı koltuğun arkasına yasladım, aniden tamamen bitkin düşmüştüm. Söylediğim hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecekti.

"Benimle evlendiğine pişman mısın?" Sonunda sordum. "Çünkü bu şekilde yaşayamam. Kalacak mısın yoksa gidecek misin bilmem gerek."

"Elbette seninle evlendiğim için pişman değilim," diye cevap verdi, sesi
t i t r e y e r e k .

"Bu konuyu açıp duruyorsun," diye cevap verdim. "Keşke planlarını mahvetmemiş olsaydım." "Hayır," dedi başını sallayarak. "Kastettiğim bu değildi."

"O zaman ne demek istedin?"

"Yani-" Durakladı. "Demek istediğim-"

Kelimeleri bulamıyordu ve ben de onun bu işten sıyrılmasına izin veremezdim. Bilmem gerekiyordu.

"Seninle evlendiğim için pişman değilim," dedi tekrar. "Ama olan her şey, planlarımdan saptığım için oldu." Sesi artık o kadar emin çıkmıyordu.

"Bebegi kaybettin çünkü Sean lanet olası bir pislik," diye cevap verdim. "Bu

planlarınızla hiçbir ilgisi yoktu." "Evet, vardı."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bu işler böyle yürümez Sarai."

Kamyoneti vitesine taktım ve otoyola geri dönebilmek için yola geri döndüm.

"Planlarınız hâlâ hazırды," dedim şerit değiştirerek. Ona bakma zahmetine bile girmedim. "Hâlâ Haziran'da mezun olmayı planlıyordun. Bu değişmemişti. Evliliğimiz yaşadığın yeri değiştirmişti ama yine de planların yolundaydı. Sen okulu bitirene kadar bebek doğmayacaktı bile. Onu kaybedene kadar hiçbir şey değişmedi."

"Anlamıyorsun," dedi yine.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama alamadım. Onun mantıklı düşünememesi göğsümün sıkışmasına neden oldu ve elimi kaldırıp göğsümü ovuşturdum.

"Alex?" Sarai ihtiyatla konuştu. "Neyin var?"

"I-" Ağzımı kapattım ve yutkundum. Kahretsin, neler oluyordu? Tekrar nefes aldım, bu sefer ciğerlerimi şişirdim.

"İyi misin?" diye sordu bana doğru eğilerek.

Sözleri bir anıyı tetikledi ve ellerim titremeye başladı.

"İyi misin?" Bram beni iterek ilk annemin yerde yattığı, yuvarlak göbeğinin tavanı gösterdiği odaya girdi.

Boğazımdan çıkan sese engel olamadım. "Alex, beni korkutuyorsun," dedi Sarai. "Kenara çek."

Başımı salladım ve bir sonraki çıkışa yöneldim. Park ettiğimizde terlemeye başlamıştım.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye geveleyerek kamyonundan indim.

Ellerimi kaldırdım ve serin havadan derin nefesler alırken parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim. *Tanrım.* Bir çeşit panik atak mı geçiriyordum? Hayatımda hiç panik atak geçirmemiştim.

"Neler oluyor?" Sarai kamyonun etrafında dönerek sordu.

Gözlerimin arkasındaki yaşların kaybolmasını dileyerek ofladım. "Sana annemin kırık bir kalp yüzünden öldüğünü söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum. Başını sallayınca devam ettim. "Sana söylemediğim şey ise bir bebeğini kaybettiği idi."

"Ne?" Sarai kollarını kendine sararak soluk soluğa kaldı.

"Vazgeçti Sarai," dedim, gözlerim onunkilerdeydi. "*Pes* etti ve ikisini de kaybettik."

"Beni kaybetmeyeceksin," dedi usulca.

Ağzımdan boğuk bir hıçkırık çıktı ve utanç içinde yüzümü fırçaladım.

"Ben buradayım," dedi ve bir adım öne çıktı.

Tüm o panik, pencereleri ve kapıları kilitli olduklarından emin olmak için sürekli kontrol etme ihtiyacı, Sarai'nin arabasını her kullandığında kontrol etme ihtiyacı, hepsi şimdi anlamlıydı. Omuzlarımı esnetip boynumu bir o yana bir bu yana gererken derim gerilmişti. Kız kardeşimin ölü doğduğu geceyi zar zor hatırlıyordum ama aklımdan çıkmamış olmalıydı çünkü Sarai'yi ve bebeği güvende tutma konusunda takıntılı davranmıştım.

Ve hiçbir işe yaramamıştı.

Karıma baktım, tarih tekerrür ediyor diye dehşete kapılmıştım.

"Burası çok soğuk," dedi usulca, elini bana doğru uzatarak. "Hadi kamyonu geri dönelim."

Sessizce başımı salladım ve elini tutarak onu yanına götürdüm.

Koltuğuna oturmasına yardım ederken, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Uzandı ve elini yanağıma koydu.

Başımı salladım ve geri çekildim. Birkaç dakika sonra, otoyola geri döndüğümüzde, eli koltuğun üzerinden kaydı ve kalçamın üzerine geldi. Bunu doğru yönde atılmış bir adım olarak algıladım ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar acemiydim.

Bölüm 18

SARAI

Kendim bile anlam veremezken her şeyin kafamda nasıl bu kadar karmakarışık hale geldiğini Alex'e nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Geçen ay hakkında ne zaman düşünsem, aklıma tek bir şey geliyordu. Bunların hiçbirini planlamamıştım. Hamile kalmaya hazır değildim. Bir araba kazası geçirmeye hazır değildim. Daha yeni kabullenmeye ve istemeye başladığım bebeğimi kaybetmeye hazır değildim. Bunun olacağını bilseydim, belki de bu kadar acı çekmezdim.

Bunun mantıklı olmadığını biliyordum ama kazadan sonraki ilk birkaç gün boyunca düşünebildiğim tek şey buydu. Kafamda bu şekilde rasyonalize etmişim - planladığım rotadan saptığım için korkunç bir şey olmuştu. Eğer bunu yapmamış olsaydım, geri kalanı da olmayacaktı.

Bunun beni Alex'ten çok daha fazla etkiliyor gibi görünmesi de yardımcı olmuyordu. O üzülmezken benim neden bu kadar üzüldüğümü anlayamıyordum. Bebek için heyecanlanan oydu ve bebek artık var olmadığına kalbi kırılan ben olmuşum. Bu adil görünmüyordu.

Ama annesi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana annesinden bahsettiğinde gözlerindeki kasvetli bakışı hatırladığımda kalbim sızladı.

Otoyolda ilerlerken başparmağımı Alex'in kot pantolonuna sürttüm, ağzımı açıp ondan özür dileyemedim.

Biraz döndüm ve Alex arabayı sürerken gözlerimi kapatarak koltuğa yanlamasına yaslandım. Arabada rahat etmem uzun zaman almıştı.

tekrar. Sadece yağmur yağdığında içimde eski paniğin yükseldiğini hissettim.

Motele girdiğimizde vicdan azabı boğazımı düğümledi. Alex'e nerede kaldığımız konusunda bağırmamalıydım, özellikle de nerede uyuduğumuz aslında umurumda olmadığı için.

"Ben bir anahtar alayım," dedi Alex, ofisin yanındaki küçük kemerin altından geçerek. "Hemen döneceğim."

O gittikten sonra derin bir nefes aldım. Canım yandı. İçimdeki her yer acıyordu. Yorgunluğum kemiklerime kadar işlemişti ve çok yorucuydu.

Odamız bir gece önce kaldığımızdan çok daha güzeldi ve Alex çantalarımızı şifonyerin yanına götürüp üstüne koyarken rahatlamış bir şekilde etrafıma bakındım. Büyük boy bir yatak, birkaç sandalyeli bir masa ve duvara sabitlenmiş düz ekran bir televizyon vardı.

Alex sessizce, "Önce tuvaleti kullanabilirsin," dedi ve eliyle tuvaleti işaret etti.

İkimiz de daha önceki konuşmamızdan o kadar etkilenmiştik ki konuyu tekrar açacak cesareti kendimde bulamadım. Bunun yerine aceleyle banyo malzemelerimi aldım ve kendimi küçük odaya kapattım. Duşta saklanana kadar gözyaşlarım akmadı.

* * *

Işıkları kapatıp kocaman yatağa girdikten sonra Alex sessizce, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Aramızdaki boşluk muazzamdı ama bu boşluğu nasıl dolduracağımı bilmiyordum. "Sana yardım etmek istiyorum ama ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Yardım ediyorsun," dedim, kelimelerim yastığım tarafından hafifçe boğuklaştırılmıştı.

Sadece orada bulunarak ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyordu. Sağlam ve güçlü. Varlığının ne kadar acı verdiğinin de farkında değildi. Her iki şeyin de neden doğru olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

Sürekli ona yakın olmak istiyordum ama çoğu zaman ona dokunmaya bile zor dayanıyordum. Gitmesini istemiyordum ama konuşmak da istemiyordum. Bunun ona haksızlık olduğunu biliyordum ama bu çelişkili duygular girdabından bir türlü çıkamıyordum. Kendimi güvende hissetmek için ona ihtiyacım vardı ama çok yaklaşmasına izin verirsem, tutmayı başardığım azıcık soğukkanlılığımı da kaybedeceğimden korkuyordum.

"Neden üzülmediğini anlayamadım," dedim sonunda, yarı yarıya uyuduğunu ve bana cevap vermeyeceğini umarak. "Neden bu kadar üzgündüm

sen değilken?"

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. Bir dirseğinin üzerine eğildi, banyodan gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu çukurdan çıkamıyorum," dedim, kelimeleri söylerken rahatlamıştım. "Geçmişe dönmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bebek neredeyse hiçbir şeydi, orada bile değildi, ama onu düşünmeden duramıyorum. Onu özlüyorum. Bunu nasıl yaptın?"

"Umursamadığımı mı sandın?" dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Neden?"

"İyi olduğunu söylemiştin," diye cevap verdim. "İyi olduğunu söyleyip duruyorsun." "İyi değilim," dedi hemen.

Sözleri sert ve açıktı ve göğsümdeki bir şey aynı anda hem gerildi hem de gevşedi. Bunu nasıl kaçırmıştım? İyi görünüyordu. Her zaman iyi görünürdü. Ben dağılıyordum ve o hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu.

"Yıkıldım," dedi, kelimeleri sessizdi. "Ben... Ben boktan biriyim.

Korkunç." "Ama dedin ki-" Tartışmaya başladım.

"Sarai, zar zor konuşuyordun bebeğim," dedi nazikçe, kelimeleri boğuklaşmıştı. "Zar zor yaşıyordun. Eğer onu kaybedersem sana kim bakacak?"

"Ne?" Şaşkınlıkla "Ne?" dedim, gözlerim sulanmaya başlarken burnumun direği sızladı. "Birimizin iyi olması gerekiyordu," dedi. "*Senin iyi olduğundan emin olmak* benim işim.

Tamam."

"Hayır, değil," dedim.

"Ben senin kocanım," dedi sesi titreyerek. "Bu benim en önemli işim."

Ona bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. O kadar üzgündüm ki, kendi duygularıma o kadar kapılmıştım ki, bunun ona ne yaptığını fark etmemiştim. Nasıl bu kadar kör olabildim? Teyzem ve enişteme gülümsemesini izlemiştim, ne kadar rahatsız olduğunu biliyordum ama benim önümde iyi davrandığında tamamen kayıtsız kalmıştım. Yüzeyin altını araştırma zahmetine bile girmemişim.

"Umursamadığımı sanıyordum," diye fısıldadım kısık sesle. "İyi olduğunu sanıyordum."

"Sen benim hayatımsın," dedi basitçe. "Bebeğimiz için üzgünüm, onu seviyordum ama sen hâlâ buradasın ve sana bakmam gerekiyordu. Seni de kaybedemezdim."

"Çok özür dilerim," diye boğuldum.

"Sarai," diye nefes aldı, yanağını avuçlarının arasına almak için yatağın öbür ucuna uzandı. "Seni seviyorum. Özür dileyecek bir şey yok."

Hıçkırıklar, onları ne kadar zapt etmeye çalışsam da boğazımdan taştı.

"Kahretsin," dedi Alex, beni kollarına almak için yatağın geniş alanını geçerek. "Ağlama, bebeğim."

"İyi olduğunu söyleyip duruyordun," dedim şaşkınlıkla, dudaklarım göğsüne değiyordu. "Bunu söyleyip duruyordun ve ben boğuluyordum. Benim sorunumun ne olduğunu, neden bunu aşamadığımı anlamıyordum."

"Hayır," dedi, eli sırtımı sertçe aşağı yukarı ovuyordu. "Tanrım, hayır. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. Bebeğimizi kaybettiğimiz için çok üzgündüm. Ben sadece..." Başını salladı, sakalı başımın tepesine sürtünüyordu. "Bana ihtiyacın vardı, ben de..." Kelimeleri bulamıyor gibiydi.

"İyiymişsin gibi davrandın," diye fısıldadım, bunun onun için ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşündükçe midem sıkıştıyordu.

"Numara yapmadım," dedi. "Tam olarak değil. Sadece -bilmiyorum-görmezden geldim sanırım. Onu bastırdım, bir kutuya koydum ve yoluma devam ettim."

"Sana ihtiyacım vardı." Bunu ona yüklemekten nefret ediyordum. Adil değildi ve bunu biliyordum ama içimi dökmek zorundaydım. "Benimle olmana ihtiyacım vardı. Karanlıkta benimle yatakta olmana ihtiyacım vardı. Senin de bunu hissetmene ihtiyacım vardı."

"Oradaydım," diye fısıldadı. "Sen beni görmedin ama ben oradaydım."

"Yalnız olduğumu sanıyordum," diye sızlandım.

"Değildin," diye mırıldandı, alnını alnıma bastırarak. "Her zaman seninleydim."

* * *

Ertesi gece Alex'in ailesinin evine vardığımızda fiziksel ve duygusal olarak tükenmiştik. Sözlü olmayan bir anlaşmayla, o sabah uyandığımızda, hala açık ve ham olan tüm yaralar hakkında konuşmayı bırakmıştık. Bunun yerine, günün büyük bir bölümünde müzik dinleyerek ve koltukta el ele tutuşarak arkadaşça bir sessizlik içinde araba kullandık.

Sanırım ikimizin de uyum sağlamak ve bir gece önce yaşadığımız vahiyler üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Birbirimize karşı dikkatli, her zamankinden daha düşünceli ve nihayet birbirimizin acısının tamamen bilincindeydik.

Liz ve Dan'in dolambaçlı araba yolundan yukarı çıkarken Alex

Pencereyi açtı ve kolunu dışarı sarkıtarak yağmurun onu ıslatmasına izin verdi.

"Yağmur," dedim sessizce, ev görüldüğünde ön camdan dışarı bakarak. "Alışmak biraz zaman alacak."

"Sorun değil," dedi. "Bunu birlikte çözeceğiz." Camını açtı ve bana küçük bir gülümseme gönderdi. "Eve geldik."

Oraya son gidişimde bu kadar تنها bir yerde asla yaşamak istemeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Sıcak bir şekilde aydınlatılmış eve ve çevredeki ağaçlara bakarken içimi bir huzur duygusu kapladı. Daha önce bana hiç cazip gelmeyen aynı inziva şimdi beni rahatlatıyordu.

Alex kapımı açtığında eşofmanımın kapüşonunu yukarı çektim ve verandaya doğru koşarken onu takip ettim.

Açık kapıdan Liz'e sırtımdan kendimi alamadım, gülümsemesi çok parlaktı.

Elini sallayarak, "İçeri girin, dışarısı buz gibi," diye emretti.

Ev hatırladığım kadar sıcak ve davetkârdı.

"Burada olmana çok sevindim tatlım," diye mırıldandı bana uzun uzun sarılırken. "Yolculuk nasıldı? Uzun ve sıkıcı mıydı?"

Alex'in eşofmanımı çıkarmama yardım etmesine izin vererek "İyiymiş," dedim. "ABD'yi hiç bu kadar çok görmemiştim."

"Uzun ve sıkıcıydı," diye şaka yaptı Alex. "Yine de güzel bir dönüş yapıyor."

"Sıkıldın mı?" Ben sordum.

"Seninle hiç sıkılmıyorum," dedi cazibesini konuşurarak. Sonra hiç ses çıkarmadan annesine *sıkıldım* diye mırıldandı.

"Şey," dedi gülerek. "Sonunda ikinizin de burada olmasına ve yolculuğun olaysız geçmesine sevindim."

Alex'in gözleriyle karşılaştım. Olaysız olmaktan çok uzaktı.

"Buradasın," dedi Dan, elinde bir gazeteyle yatak odasından çıkarken.

Liz gülerek, "Tanrıya şükür ana banyoyu kullandın," dedi. "Çünkü ikisinin de diğerini kullanması gerektiğini garanti ederim."

"Ah, evet," dedi Dan, yanakları biraz pembeleşmişti. "Birkaç dakika oradan uzak dur."

Birdenbire artık bir misafir olmadığımı fark ettiğimde Alex güldü. Yakın çevrenin bir parçasıydım. Sadece çocuklardan biriydim.

"Önce ben gidiyorum," dedim. Ayakkabılarımı çıkarırken önümde yarışmasın diye kolumu Alex'in önüne attım.

Koridorda aceleyle ilerlerken Liz, "Birkaç dakika içinde yemek yiyeceğiz," diye seslendi. "Çin yemeği sipariş ettim!"

Mutfakta gruba katılmadan önce banyoda acele etmedim, ellerimi alçımın etrafında dikkatlice yıkadım ve saçlarımı düzelttim. Odaya girdiğimde Dan, adanın karşısında Alex ve Liz'in oturduğu yerde duruyordu. Sessizce konuşurken Alex'in sırtını sıvazlıyordu.

"Hayatımın en kötü anıydı," dedi sessizce. "Vurmadan bir saniye önce geldiğini gördüm ama hiçbir şey yapamadım."

Liz, "Bu korkunç bir şey olmalı," diye mırıldandı.

"Öyleydi," dedi Alex. "Araba döndü ve ben de koşmaya başladım. Hava yastıkları açılmıştı ve Sarai bayılmıştı." Kollarını önünde birleştirerek yeni iyileşen yara izlerini gösterdi. "Kapıları kilitlemişti ama neyse ki cam kırılmıştı, ben de kilidi açabildim."

"Abraham bize yaralandığını söylemedi," dedi Dan, sesi sertti.

"Önemli bir şey değildi," dedi Alex onu başından savarak. "Sarai'nin yaşadıklarının yanında çok azdı."

"Yapma bunu," dedim mutfağa doğru ilerlerken. "Bunu küçümseme."

"Bunun hakkında konuşuyorduk," dedi ailesine kendini küçümseyen bir kıkırdamayla. "İyi olmadığım halde iyi olduğumu söylemek artık işe yaramayacak."

"İyi iş," dedi annesi bana, ben yanında dururken kolunu belime dolamak için döndü. Beni sıktı. "Bu beni hep deli etmiştir. Üzgün olduğunda bunu asla itiraf etmez."

İsteksizce gülümsedim. Alex'in kazayla ilgili anısını henüz dinlememiştim ve ailesine anlatmasını böldüğüm için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ne olduğunun farkında bile değildim," dedim sonunda, o sessiz kalınca devam ettim. "Sadece Hailey'nin evine gittiğimi ve sonra ambulansla hastaneye gittiğimi hatırlıyorum. Alex bana serum takarken neredeyse sağlık görevlisinin kolunu kırıyordu."

"Oraya çabuk mu vardılar?" Dan dirseklerini tezgâha dayayarak sordu.

Alex başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Saatler sürmüş gibi hissettim ama

Sadece birkaç dakika sürmüş
olmalı." "Hayal bile
edemiyorum," diye mırıldandı
Dan.

"Onu arabadan çıkardılar," dedi Alex, sesi çatlayarak. "Ve çok fazla kan
vardı." Konuşmayı bıraktı ve başını salladı. Boğazını temizleyerek bana
baktı. "Hastaneye varmadan önce biliyordum."

Sertçe yutkundum. Bunu bilmiyordum. Başımın ağrması ve bileğimin
zonklamasının ötesinde hiçbir şeyin farkında değildim. Daha büyük bir
sorun olduğunu ancak daha sonra anlamıştım.

Liz kolunu belime dolayarak, "Ah, oğlum," dedi. "Bu ikinizin başına
geldiği için çok üzgünüm."

Dan yiyecek kutularını açmaya başladığında Liz'in yanından ayrıldım ve
ona yardım etmeye gittim.

Alex odadan çıkarken sessizce, "Nasılsın tatlım?" diye sordu. "Pek iyi
değil," dedim dürüstçe, ona bakarak.

"Bunu kabul etmek savaşın yarısıdır," dedi nazikçe, alçımın ucundan
çıkan parmaklarımı hafifçe sıkmak için uzanarak. "O zaman iyileşmeye
başlayabilirsin."

Başımı salladım, gözlerimden akmak üzere olan
yaşlara göz kırptım. "Gerçekten üzgünüm," diye
mırıldandı. "Gerçekten üzgünüm." "Teşekkür
ederim," diye fısıldadım.

Alex odaya geri döndüğünde başıyla onayladı.

"Selam bebeğim," dedi yüzünde utangaç bir gülümsemeyle. "Elin alçada
olduğu için düşündüm de..." Kolunu kaldırdı ve ilk tanıştığımızda onun için
hazırladığım yemek çubuklarını gördüğümde ağlamaya başladım.

"Onları sakladın mı?" İnanamayarak sordum.

"Elbette," diye fısıldadı beni kollarının arasına çekerek.

Beni sıkıca göğsüne bastırıp hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken
gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Gözyaşlarım nihayet azalmaya
başladığında Liz'in elini sırtımda hissettim.

"Yemekler soğuyor," dedi nazikçe, başımın arkasını bir anne şefkatiyle
öperek beni neredeyse yeniden ağlatacak. "Hadi yiyelim, ha?"

Ben uzaklaşırken Alex yemek çubuklarını birkaç kez birbirine vurdu.
"Bunlar kirli," dedi, sanki yeni fark etmiş gibi. "Muhtemelen onları
kullanmamalısın."

Yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdadım, kalbim hafifledi. "Bir çift daha
yapabilirim," diye cevap verdim.

"Güzel." Onları bana uzattı. "Bana da bir tane yap, tamam mı?"

* * *

Gece geç saatlere kadar Alex'in ailesiyle konuştuk. Sonunda oturma odasına geçtik ve Alex'le birlikte kanepeye kıvrıldık. Yakınlık bir merhem gibiydi, biz daha derin olanlara odaklanırken tüm yüzeysel acıları yatıştırıyordu.

Bazen kaza hakkında konuşurduk, bazen de önümüzdeki birkaç gün için ne yapmayı planladığımızdan bahsederdik ama kimse gelecekte bahsetmezdi. Alex'in de benim de henüz büyük kararlar almaya hazır olduğumuzu sanmıyorum. Hâlâ yaralarımızı sarıyorduk, son birkaç günün ve ondan önceki tüm günlerin acısı hâlâ taze idi.

Şükran Günü'nde paylaştığımız aynı yatak odasında uyuduk ve ertesi sabah uyandığımda yatakta geçirdiğim saatlerin bana hiç vermediği bir şekilde yenilenmiş hissettim. Sanırım hissettiğim şey umuttu, ama o sırada bu duyguya bir isim veremeyecek kadar gergindim.

Sonraki birkaç gün boyunca Alex ve ben ormanda uzun yürüyüşlere çıktık. Sessizce ve minnetle birbirimize daha da aşık olarak zaman geçirdik. Ben ona ailemle ilgili hikayeler anlattım, o da bana öz annesinden ve ikiz oğullarının bile onu içinden çıkaramadığı derin bir depresyona girdiğinde neler yaşadığından bahsetti.

Hikâyelerimizdeki paralellikleri göremiyor değildim ve ağaçların arasında yavaşça yürürken Alex'in elini biraz daha sıkı tuttum. İlk annesini içine düştüğü karanlık çukurdan çıkamadığı için kaybetmişti ve ondan sonra kocam hayatı boyunca başkalarını mutlu eden kişi olmaktan sorumlu hissetmişti. Abraham'la birlikte bu rolü üstlenmişti ve bunu duymaya hazır olmadığını bilsem de, onun da benim için aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Ailesi bize yeniden ayağa kalkmamız için gereken alanı sağladı, ancak haftanın sonunda yalnız zamanımız doldu.

"Seni özledim," dedi Ani, Liz ve Dan'in evinin ön kapısından aceleyle girerken, Abraham da Arie'yi arkasında taşıyordu. Bana sıkıca sarıldı, sonra bana iyice bakabilmek için geri çekildi. "Daha iyisin," dedi. "İyi. Daha önce bok gibi görünüyordun."

"Teşekkürler," diye cevap verdim küçük bir kahkaha atarak. Nasıl yapacağımı öğrenmeye başlıyordum.

Ani ile satır aralarını okumak. Bazen tam olarak ne demek istediğini söylerdi, diğer zamanlarda ise sözlerindeki gizli anlamı aramanız gerekirdi. Benim için endişeleniyordu.

"Sen," dedi, odanın karşısındaki Alex'i göstererek. "Seni dört gün önce falan aradım ve sen beni hiç geri aramadın."

"Meşguldüm," diye cevap verdi, geri çekilerek.

"Bahane üretme," diye çıkıştı ona doğru yürürken.

Bram önümde durdu ve bana şefkatli bir gülümseme verirken, sonunda Alex ile aralarındaki güçlü benzerliği gördüm. "Hey, küçük kardeşim," dedi bir kolunu omuzlarıma dolayarak. "Tamam mı?"

"Neredeyse," diye dürüstçe cevap verdim.

"Oraya varacaksın," dedi ve beni sıktı.

Evans ailesinin her zaman toplandığı yer olduğu için mutfakta toplandık ve uzun zamandır ilk kez rahatlayabildim. Ani'nin Bram ve Alex'le dalga geçmesine güldüm, Dan Bram ve Ani'ye göz kırpmaktan ne kadar nefret ettiğimi söylediğinde ve hepsi bunu yapmaya başladığında iyi huylu bir şekilde şikayet ettim ve kocama yaslandım, omuzlarımın etrafındaki güçlü kolunun tadını çıkardım.

O gece herkes için dondurma toplarken Liz bana "Bir danışmana görünmelisin" dedi. Ona attığım şaşkın bakışa biraz güldü. "Belki bu konuyu açmanın en iyi yolu bu değil ama iyi bir yolu var mı?" Omuz silkti. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, bazen kendini iyi hissettiğin zamanlarda bu konuyu düşünmen gerekir, çünkü tekrar kötü hissetmeye başladığında sana yardımcı olacak bir şey hayal etmek zorlaşır."

"Haklısın," diye mırıldandım, bir kaşık daha dondurma alırken. "Ve biraz da sinsî."

Güldü.

"Bu bahaneyi kullanmadan önce daha iyi durumda olduğumu kabul ederek yapabileceğim tüm tartışmalara karşı çıktınız."

"Tatlım, ben çok çocuk büyüttüm," dedi kalçasıyla bana vurarak. "Daha önce duymadığım hiçbir mazeret ileri süremezsin."

"Sanırım haklısın," dedim sessizce, Dan'in bana iyi olmadığımı kabul etmenin iyi olmanın ilk adımı olduğunu söylediğini düşünerek. Yeniden iyi olmayı gerçekten istiyordum. Liz'e baktım. "Bence Alex de gitmeli."

"Sanırım haklısın," diye cevap verdi.

* * *

"Hadi," dedi Alex, beni arkasından çekiştirerek. Beni şaşırtacağını sanıyordu ama hafızamı hafife alıyordu, çünkü nereye gittiğimizi çok iyi biliyordum.

Yaklaşık bir aydır ailesinin evindeydik ve her şey yolunda gidiyordu. İyi günlerimiz de vardı, kötü günlerimiz de. Bazen sabahları yataktan kalkmakta hala zorlanıyordum ama daha iyi olmak için aktif olarak çalışıyorduk. Alex'in tomruk şirketinde çalışmaya başlaması ve sağlık sigortasının haftada bir kez gerçekten iyi bir danışmanla görüşmemize izin vermesi yardımcı oldu. Alım gitmişti, bu da rahatlatıcıydı.

Ayrıca teyzem ve amcamla da tekrar konuşmaya başlamıştım. Her şey eskisi gibi değildi ama beni sevdiklerini bilmek büyük bir fark yaratmıştı. Beni görmeye geldiklerinde kendi dünyamda kaybolmuş olsam da, beni ne kadar önemsediklerini fark etmiştim. Bunu diğer taraftan g rebildiğimde, onlarla olan ilişkimi onarmak için çaba sarf ettim.

"Alex," dedim, beni çekiştirirken oflayarak. "Beni bu kadar hızlı yürütmeye devam edersen bu botlar su toplatacak."

" z r dilerim," dedi bana sırtarak. "Acelemlerim var."

"Anlayabiliyorum," dedim yavaşlayarak, böylece o da yavaşlamak zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra ağaçların arasında titreyen bir şey gördüm ve ışığın daha da parlaklaşmasını şaşkınlıkla izledim.

"Ne yaptın sen?" En az yirmi daldan sarkan mumlar olduğunu fark edince gülerek sordum.

"Bunlar LED mumlar," dedi gururla. "Merak etmeyin, yangın falan çıkarmayacağım."

"Endişelenmedim," diye mırıldandım ağaçların arasından geçip onun eski sığınağına girerken.

Açıklığın ortasında, eski yeşil bir uyku tulumuna benzeyen bir şeyin üzerine piknik masası serilmişti. Bir termosta ne iiyorsak vardı ve bir kutu  rek de kenarda duruyordu.

"Işıkları ve uyku tulumunu hatırladım," dedi, sesinde kahkaha vardı. "Ama yemeği unutmuşum, annem bana yardım etti."

Uyku tulumuna doğru ilerlerken ona gülümseyerek, "Bence m kemmellerr," dedim. "Bu senin mi?"

"Ya benim ya da Bram'ındı," dedi gülerek. "İkisi de tamamen aynıydı."
"Buna bayıldım," dedim
otururken. "Bekle!" dedi. "Ayağa
kalk."

Kendimi tekrar yukarı iterken yalpaladım ve bir şeyin içine oturmak üzere olduğumu ya da bir kemirgen veya örümcek olduğunu düşünerek yeri aradım.

Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde hâlâ onu panikleten şeyi arıyordum.

"Ne yapıyorsun?" Dudaklarım seğirerek sordum.

"Sara Levy," dedi, onu düzeltmemi engellemek için elini kaldırarak. "Kötü bir gün geçirdiğimde sana her zaman söyleyeceğime söz veriyorum."

Gülümsememi engellemeye çalışarak dudağımı ısırdım.

"Okula döndüğünde sana yemek getireceğime söz veriyorum, çünkü ikimiz de biliyoruz ki yemek gibi ihtiyaçlara zaman ayırma konusunda iyi değilsin." Oregon'da kredilerimi transfer edebileceğim bir program bulmamı konuşmuştuk ama henüz bunun stresine hazır değildim. Belki bir gün.

"Çoraplarımı sepete atmadan önce ters çevireceğime söz veriyorum, çünkü sessizce acı çekmiş olsan da bunun seni deli ettiğini biliyorum." Kahkahamı tutamadım ve o da gururla sırtıttı.

"Kızgın olsan bile seni her zaman güldürmeye çalışacağıma söz veriyorum. Ailemi seninle paylaşacağıma söz veriyorum. Yaptığın her şeyde seni destekleyeceğime söz veriyorum. Kendini yalnız hissetmene asla izin vermeyeceğime söz veriyorum. Doğru zaman geldiğinde sana çocuk vereceğime söz veriyorum."

Gözlerim yaşardı. Daha bitirmemişti.

"Buluşmaya gittiğimizde her zaman kapılarını açacağıma söz veriyorum. Sevdiğin o matzo top çorbasını pişirmeyi öğreneceğime söz veriyorum. Beni kızdırsalar bile ailenle iyi geçineceğime söz veriyorum. Söz veriyorum-"

"Bu çok fazla söz," dedim ve sulu bir kahkaha atarak sözünü kestim.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu kollarını boynuma dolayarak.

ve çenesini karnıma dayadı.

"Ne?" Ona gülümseyerek fısıldadım. "Sana her şeyi vereceğim," diye fısıldadı. Ve verdi de.

Sonsöz

ALEX

Gerçekten bir Yahudi düğünü yapmanı umuyordum," dedi Ani yanımdaki duvara yaslanırken. "Bütün o cama basma, mazel-tov olayını istiyordum."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim şampanyamdan bir yudum alarak. "Sarai bu konuda rahat değildi. Yine de hahamını partiye davet etti. Bu da bir şeydir."

Karımın Shane ve Kate'in oğlu Keller ile odanın diğer ucunda dans edişini izlerken gülümsedim. Onun söylediği bir şeye gülüyordu ve Keller'ın yüzü o kadar yaramazlık doluydu ki kıkırdadım. Muhtemelen ona asılıyordu, küçük serseri.

"Henüz kiliseye gitmedi mi?" Ani sordu.

"Hayır." Başımı hafifçe salladım. "Şimdilik sadece Haham Stevens ile bir kafede uzun sohbetler."

"Aferin ona. Bebek adımları, değil mi?" Ani ciddiyetle söyledi. Sonra da homurdandı: "Gerçek bir düğün bile yapmamışken bana nedime elbisesi giydirdiğine inanamıyorum."

"Neden burada Alex'i taciz ediyorsun?" Bram Ani'ye bir içki getirirken sordu. "Bu onun düğün resepsiyonu, adamı rahat bırakın."

Tartışırken onları duymazdan geldim ve Sarai'nin bir daire çizerek dönmesini, gelinliğinin etrafında uçuşmasını izledim. Dans pisti arkadaşlarım ve ailemle doluydu ama kalabalığın içinde bir yerlerde Clover'ın

Hailey'e kur yapmak için elinden geleni yapıyordu. Missouri'den ayrıldıktan sonra, şimdiye kadar gördüğüm tüm çiftler kadar yakın bir dostluk kurmuşlardı ama eski dostumun elinde bir meşale vardı. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek ilginç olacaktı.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu küçük kız kardeşim Kate yanıma gelip. "Bir avuç şebboy gibisiniz."

"Sadece gösterinin tadını çıkarıyorum," dedim ve şampanya kadehimle o sırada Sarai'ye kaşlarını oynatan oğlunu işaret ettim.

"Aman Tanrım," dedi gülerek. "Kendi yaşındaki kızlarla zar zor konuşabiliyor ama kendinden büyük kadınların yanına gelince kendini Bay Smooth sanıyor."

Kate'in kocası Shane de bize katılarak, "Bu çocukta oyun var," dedi. "Bunu babasından almış."

Ani gülerek, "Ah, ne kadar da saçmalıyorsun," diye bağırdı.

Bram sırtarak Shane'e, "Keşke oyun oynasaydım," dedi.

"Öyle," diye karşı çıktı Kate. Shane'e döndü. "Kesinlikle biliyorsun."

Kıkırdadım. "Sakıncası var mı?" diye sordum. "Karımı süzmeye çalışıyorum." Ani elini sallayarak, "Karını evde de süzebilirsin," dedi.

Morgan, Trevor'la birlikte yürürken, "Herkes de öyle," dedi.

"Pencerelerinize panjur taktırmalısınız. Geçen gece Trev'le uğradık ve evin içini görebiliyorduk."

"Çünkü ıssız bir yerde yaşıyoruz," dedim bıkkınlıkla. "Pencerelere panjur takmak zorunda kalmamalıyız."

Bram, Ani'nin yanından uzanıp iyi huylu bir şekilde omzumu iterek, "Evini aile mülkünün üzerine inşa ettin," dedi. "Bu sadece aile üyelerinin istedikleri zaman ortaya çıkmalarını istemektir."

"Sarai yakın olmak istedi," diye mırıldandım ellerini başının üzerine kaldırıp alkışlamasını izlerken. Yüzündeki gülümseme o kadar parlaktı ki, tüm odayı aydınlattığına yemin edebilirim.

İyileşmek için bir yer ararken ailemin kapısına gelen iki kırık insandan bu yana çok yol kat etmiştik. Danışmanımız insanların sürekli bir gelişim içinde olduğunu söylemişti ve ben de bunun doğru olduğunu tahmin ediyordum ama kendimi o anki kadar mutlu hissedeceğimi hiç sanmıyordum.

Sırtarak bana doğru döndü, sonra bakışları grubumuzun üzerinde gezinirken kaşlarını kaldırdı. Bana doğru adım attığında kendimi duvardan uzaklaştırdım.

"Bu özel bir parti mi," diye şaka yaptı, "yoksa herkes davetli mi?"

Sarai'yi öpmek için kendime doğru çekerken Morgan, "Sanırım bizimle takılabilirsin," diye şaka yaptı.

Sarai dudaklarımız birleşmeden hemen önce Morgan'a bakarak, "Çok nazıksın," diye mırıldandı.

"Resim!" diye seslendi annem, sözümüzü keserek. "Hepiniz aynı yerdesiniz!"

Kımıldama!"

Ona doğru döndüğümüzde hepimiz güldük.

"Ben de bir tane istiyorum," diye bağırdı Sarai'nin teyzesi, fotoğraf makinesini havaya kaldırarak. Aceleyle bize doğru geldi.

Sarai kıkırdayarak onlara doğru döndü ve göğsüne yaslandı. Aylar süren konuşmalardan ve bizi görmek için yaptığı birkaç seyahatten sonra, nihayet Sarai'nin teyzesiyle olan sevgi dolu ilişkisine, incinmiş duygulardan ve tartışmalardan uzak bir şekilde tanık oldum. Bu harikaydı.

"Tamam, Shane ve Trevor, içeri girin," diye emretti annem, çocuklar homurdanmaya başladı.

"Hayır, çekil," diye tekrar emretti. "Daha yakına." Kamera lensinden baktı. "Ani, seni göremiyorum. Neden Morgan'ın arkasındasın?"

Morgan soru sorarcasına, "Çömelebilirim," dedi ve başını çevirip Ani'ye baktı.

"Bram, elbisemin üstüne basıyorsun," diye homurdandı Ani.

"Çekil." "Kahretsin, üzgünüm bebeğim," diye cevap verdi.

"Anne, yüzüm acımaya başladı," dedi Kate sıkılmış dişlerinin arasından. "O zaman gülümsemeyi kes," dedim başımı sallayarak.

"Hazır olana kadar bekle." "Yapamam," diye mırıldandı, hâlâ gülümsüyordu.

"Tuhaf bir surat yapacağından korkuyor," dedi Shane. "Bu hep olur."

Diğer tarafımdaki çiftler biraz daha yer değiştirirken, "İyisin Kate," dedim. "Gülümsemeyi kes."

"Hayır," diye bağırdı.

"Tamam, hazırız," dedi Ani. "Bekle! Bram, yine elbisemin üzerindesin!" "Kahretsin," dedi Trevor. "Üzgünüm Ani, o bendim."

"Çekil, Trev," diye bağırdı. "Onu aşağı çekiyorsun!"

Etrafımı saran kaosa güldüm ve Sarai'nin çıplak omzunu öpmek için eğildim. Dudaklarımı bir dakikalığına orada bırakarak elimi karnının üzerinde kaydırdım.

Daha sonra, tüm resepsiyon fotoğrafları banyo edildiğinde, bu fotoğraf duvarımız için seçtiğimiz fotoğraf olacaktı. Soldan sağa, Shane mutlulukla gülümsüyor; Kate yüzündeki gülümsemeyi korumak için verdiği mücadeleyi kaybederken kaşlarını çatıyor; Bram gururla sırtıyor, gözlerini benden ayırmıyor; Trevor yüzünü buruşturmuş, ayaklarına bakıyor; Morgan dehşet içinde Ani'ye bakıyor; ve Ani askısız elbisesinin üst kısmını tutarken kameraya ters ters bakıyordu. Ve tam ortada, ben onun omzunu öperken ve elimi oğlumuzun büyüdüğü noktaya bastırırken Sarai gülümsüyordu.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Kate ve Shane'in aşk hikayesini kaçırdınız
mı? Bir alıntı için lütfen sayfayı çevirin
Kalbimi kırma.

Önsöz

Shane

Neden yine bu boka gidiyoruz?" Yolcu tarafındaki aynada makyajıyla uğraşırken karıma sordum.

"Çünkü kuzenin için önemli."

"O benim kuzenim değil," diye hatırlattım ona, şerit değiştirerek.

"Peki. Bu *Kate* için önemli," diye yanıtladı sabrı tükenerek. "Bu konuda neden bir pislik gibi davrandığını anlamıyorum."

"Çocuklar olmadan evden ne sıklıkla çıkıyoruz, Rach? Nadiren. Tek gecemizi on sekiz yaşındakilerle dolu lanet bir kahvehanede yalnız geçirmemeyi tercih ederim."

"Kahretsin, bu gece çok iyisin," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Kate beni haftalar önce davet etti. Evde olacağını bilmiyordum."

"Doğru, planlar değişti."

"Gideceğime söz verdim! Görevden her döndüğünde senin için her şeyi bırakıyorum. Bunu biliyorsun. Değiştiremeyeceğim planlarımın olduğu *bir gece* yüzünden ahmak gibi davrandığına inanamıyorum."

"Kate'in beni burada istediğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, zaten arabalarla dolu olan küçük otoparka girerken. "Kaza yaptığını ve yandığını gördüğümde bundan nefret edecek."

Arabadan atladım ve Rachel'in arabadan inmesine yardım etmek için kaputun etrafında yürüdüm. Hamileyken neden bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymekte ısrar ettiğini hiç anlamamıştım; bu beni geriyordu. Çok seksi görünüyordu ama bir gün düşecekti ve ben onu yakalamak için orada olamayacağımdan korkuyordum.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi gülerek, elini tutup onu yavaşça oturduğu yerden çekerken. "Tanrı aşkına, nasıl oldu da birlikte büyüdüğünüz ve Kate hakkında hâlâ bu kadar az şey biliyorsun?"

"Onunla büyümediğimi biliyorsun." Kapıyı çarparak kapattım ve onu yavaşça küçük binaya doğru yürüttüm. "Buraya on yedi yaşında taşındım ve on dokuz yaşında şehri terk ettim. Tanrı aşkına, o aileden biri değil. Beni çok kısa bir süreliğine yanlarına alan insanların şımarık, *tuhaf* yeğeni."

Rachel sesimdeki kızgınlık karşısında kısa bir süre durdu. "O benim *en iyi arkadaşım*. Tek arkadaşım. Unuttuysan söyleyeyim, bizi o tanıştırdı."

"Bilerek değil."

"Bu ne anlama geliyor? Bilerek yapmadığın neydi?" "Bir araya geldiğimizde çok kızgındı."

"Hayır, değildi," diye karşı çıktı Rachel. "Sen neden bahsediyorsun?" "Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Lütfen, *lütfe*n, nazik olur musun ve oraya girdiğimizde işkence görüyormuşsun gibi davranmaz mısın? Onunla anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum-"

"Onunla bir anlaşmam yok, sadece muhteşem karımı bu akşam yemeğe çıkarmak istemiştım ama onun yerine arkadaşının bir grup genç için şarkı söylemesini izleyeceğiz. Tam olarak umduğum şey bu değildi."

Yanağını avucumun içine almak için uzandım ve parmağımla dudaklarının altındaki deriyi ovuşturdım. Onu öpmek istedim ama arabada sürdüğü rujdan sonra bunun için bana teşekkür etmeyeceğini biliyordum.

"Daha sonra başka bir yere gideriz, tamam mı? Sanırım ilk o çıkacak, yani burada fazla kalmayacağız," diyerek küçük bir gülümsemeyle beni temin etti, gözleri yumuşadı. Onu öpmek istediğimi biliyordu; elimi yüzüne koymam tanıdık bir hareketti.

"Tamam, bebeğim." Eğildim ve burnunun ucunu hafifçe öptüm. "Çok güzel görünüyorsun. Bunu sana daha söylemedim mi?"

"Hayır."

"Sen biliyorsun."

Gülümsedi ve tekrar binaya doğru yürümeye başladı, ben de parmaklarımı başımın arkasındaki kısa saçlarımın arasından geçirdim.

Kate'i sevmediğimden değildi. Tam tersi aslında. Çocukken arkadaştık ve onun çok komik olduğunu düşünürdüm. İlginç, bazen de tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve benim için en içten

nazik bir insandı. Ama yıllar önce her nedense birdenbire bana odaklanmıştı ve bu ilgi beni rahatsız etmişti.

Ondan hoşlanmıyordum ve onun bana aşık olması kendimi tuhaf ve rahatsız hissetmememe neden oluyordu. Onun duygularını incitmek istemedim ama lanet olsun, o bana göre değildi. Çok temiz, çok saf ve güvenilir biriydi. O zamanlar bile, on yedi yaşında duvarlarında hala peri posterleri olan kızıdan biraz daha sert, biraz daha karanlık kadınlardan daha çok etkilenmiştim.

Bu yüzden, üniversitedeki ilk döneminden sonra eve kırmızı rujlu ve dövmelele kaplı bir kız getirene kadar ondan olabildiğince uzak durmaya başladım. Arkadaşının zamanını tekeline alırken Kate'in beni üzgün gözlerle izlemesini ve incinmiş duygularını tamamen göz ardı etmesini görmezden geldim. Kate'i o şekilde hiç sevmemişim ve yeni arkadaşının peşinden gitmekte bir yanlışlık görmemişim.

Sonunda onun oda arkadaşıyla evlendim ve o andan itibaren Kate'le hiç arkadaş olmamışız gibi davrandım. Böylesi daha kolaydı.

"Hadi bebeğim," diye seslendi Rachel, beni karanlık kahvehanenin içine çekerek. "Bir masa görüyorum ve ayaklarım beni öldürüyor."

Neden o lanet ayakkabıları giymekte ısrar etti ki?

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu küçük bir garson. Gerçekten küçüktü. Boyu oturduğumuz bistro masasından ancak daha uzundu.

"Yeşil çay alabilir miyim lütfen?" Rachel sordu.

"Elbette! Elimizdeki yeşil inanılmaz. Ne zaman teslim edeceksin?" "Bir süre için değil."

"Tebrik ederim!"

Güler yüzlü garson nihayet bana doğru baktığında "Sade kahve," diye sipariş verdim. Gülümsemesi düştü ve sözlerimin amaçladığımdan daha kısa çıktığını fark ettim.

"Elbette!" diye cıvıladı sıkı bir gülümsemeyle, sonra da uzaklaştı. "Ciddi misin Shane?" Rachel kızgınlıkla homurdandı.

"Ne?" Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ahmaklık etmişim ama kalabalık kahvehanenin beni terlettiğini açıklayacak değildim. İnsanlar yüksek sesle gülüyor, itişip kakışıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı ve oturduğumuz yerden çıkışları göremiyordum.

"Hey, San Diego," diye seslendi tanıdık bir ses hoparlörlerden. "Bu gece nasılsınız?"

Oda alkışlarla doldu ve Rachel'in yüzü aydınlandı.

beni sahneye doğru götürdü.

"Çok tatlısın, değil mi?" Kate kısa bir kıkırdamayla homurdandı. "Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Kalabalığın sesi daha da arttı ve omuzlarım tepki olarak gerildi. "Elden ele dolaşan bir kahve kutusu var, kimde?" Durakladı.

"Tamam, Lola'da şu anda, arkada mor gömlekli ve Mohawk'lı olan. Aldığın zaman, eğer yapabilirsen birkaç dolar ekle ve ver."

Kalabalık alkışladı ve Kate ses sisteminden tekrar kıkırdadı. "Siz isyan etmeden başlasam iyi olacak."

Hâlâ ona bakmak için dönmemiştim. Açıkçası, berbatsa onu utandırmak istemiyordum. Ben-

Hoparlörlerden tek bir gitarın net notaları geldi ve tüm oda sessizliğe bürünürken donup kaldım. Tamamen sessizlik. Tezgâhın arkasındaki baristalar bile Kate şarkı söylemeye başladığında sahneyi izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar.

Vay anasını. Başım döndü ve göğsümden ucuz bir kurşun yemiş gibi hissettim.

Sesi hırıltılı ve dolgundu ve gitarını hayatı boyunca her gün kucağına aldığı bir bebek gibi kucaklıyordu. Orada tamamen rahattı, ayağını vuruyor ve kalabalıktaki farklı insanlara gülümsüyordu, onlar da onunla birlikte şarkı söylemeye başladı.

İnanılmazdı. İnanılmazdı. Başka tarafa bakamadım. Bu bir anda aklına gelen aptalca bir fikir değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu çocuklar onu tanıyordu. Onu çok seviyorlardı.

Ve muhteşem görünüyordu.

Kahretsin.

Saçları Rachel'in birkaç kez denediği bir şekilde yanlardan toplanmıştı. Sanırım onlara zafer rulosu deniyordu? Rach'in çözemediği zaman böyle adlandırdığına eminim. Cildi pürüzsüzdü ve dişlerini spot ışıklarının altında bembeyaz gösteren koyu pembe bir ruj sürmüştü. Omzundan sarkan bir tişört ve o kadar dar olan yırtık bir kot pantolon giymişti ki oturmayı nasıl başardığından bile emin değildim.

Gözlerimi yavaşça kırptım ve o hâlâ oradaydı.

"Sana onun iyi olduğunu söylemeye çalıştım," dedi Rachel yanımdan kendini beğenmiş bir şekilde. "O şarkıyı o mu yazdı?" Karıma bakmak için dönerek sordum.

"Bebeğim, ciddi mi? Bu bir Taylor Swift şarkısı." "Oh."

"Bu bir Kenny Chesney şarkısı."

"Bunu tanıyorum," diye mırıldandım, sahneye doğru bakarak. "Sadece country mi söylüyor?"

"Tabii ki hayır. Çoğunlukla başka şeyler ama genellikle bir teması var. Bu gece belli ki çocuklarla ilgili... gençlerle, çünkü bağışlar zorbalığı durdurma derneğine gidiyor."

Başımı salladım ama gözlerim yine sahnede idi, Kate oturduğu yerde hafifçe dans ediyor, gitarının önündeki yeni şarkının temposuna ayak uyduruyordu. Kate zorbalığa uğramış mıydı? Böyle bir şey hatırlamıyordum ama Rachel'a da söylediğim gibi, eğitim kampına gitmeden önce Kate'in teyzesi ve amcasıyla sadece bir yıldan biraz fazla kalmıştım. Belki de kaçırmıştım. Bu düşünce öfkeyle dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Kate parlak dudaklarını büzdü ve kalabalığa göz kırparak bir öpücük gönderdi.

Nefesim kesildi.

Yüce İsa.

Koltuğumu masadan geriye ittim ve Rachel'ın elini tutarak onu kucağıma oturması için çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı gülerek. "Burada kalmam gerekiyorsa, bazı avantajlar elde edeceğim." "Öyle mi?"

"Evet." Eğildim ve dudaklarıma bulaştığını hissedebildiğim ruju görmezden gelerek onu sertçe öptüm. Dilimi ağzına kaydırdım ve daha iyi bir açı yakalamak için başını eğdiğinde tırnaklarının omzuma battığını hissettim. Tanrım, onu öpmek hâlâ ilk yaptığım zamanki kadar iyi hissettiriyordu. Onunla tanışmadan önce birini bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Yağmur kontrolü mü?" diye sordu dudaklarıma karşı, elini uzattı ve yüzümüzü temizlemek için birkaç peçete aldı. Yüzü kızarmıştı ve o lanet kahvehaneyi terk edip onu yalnız bırakmaktan başka bir şey istemiyordum.

Karım tanıdığım en güzel kadındı ve bu sadece görünüşünden kaynaklanmıyordu. O da benim gibi büyümüş, ihtiyacı olan her şey için didinmiş ve savaşmıştı ve ben birlikte kurduğumuz aile ve hayatla gurur duyuyordum. Kötü yetiştirilme tarzımızdan çok yol kat etmiştik.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Yüzümü silerken sırtarak cevap verdim.

"Hey, siz ikiniz köşeye!" Kate mikrofona seslenerek Rachel'in bana attığı inanılmaz seksi bakışı böldü. "Yok öyle bir şey, burada çocuklarım var."

Kalabalık güldü ve ben sahneye sertçe baktım.

Kate o kadar parlak gülümsüyordu ki sersemlemiş gibiydi. "Bu benim en iyi arkadaşım, işte orada. Muhteşem değil mi?"

Rachel kulağıma usulca gülüp Kate'e bir öpücük kondururken kalabalık alkışladı.

"O adamın kim olduğunu bilmek istiyorum!" diye seslendi bir kız odanın öbür ucundan ve herkesi güldürdü.

"Eh, o sadece kocası," diye cevap verdi Kate, kalabalığın kıs kıs gülmesine neden olarak. Gözlerime bakıp göz kırptı, sonra sırttı ve sanki az önce midemi bulandırmamış gibi gözlerini kaçırıp bir sonraki şarkıya başladı. Neredeyse bir saat boyunca sahnede harikalar yaratırken onu izledik.

Sonra Rachel'ı vedalaşmadan binadan çıkardım, çocukların koşuşturmasını atlatmak istediğime dair bahaneler uydurdum.

Son on yıldır kaçtığım kadın hakkında çok az şey biliyormuşum gibi bir izlenime kapıldım ve bunu nasıl kaçırdığımı merak ettim. Hatırladığım o garip kız ya da Rachel'in ben evdeyken ara sıra eve davet ettiği eşofmanlı ve atletli pasaklı kadın değildi.

Sahnede gördüğüm Kate tam bir afetti, kendinden emin ve küstahtı. O zaman ondan uzak durmaya devam edeceğimi biliyordum, ama daha önce olduğundan tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Yazar Hakkında

Nicole Jacquelyn sekiz yaşındayken insanlar büyüyünce ne olmak istediğini sorduklarında onlara anne olmak istediğini söylemiş. On iki yaşına geldiğinde cevabı yazar olarak değişti. Hayalleri hep sabit kaldı. Önce anne oldu, sonra da üniversite son sınıftayken -bir kızı birinci sınıfta, diğeri anaokulundayken- oturup bir hikaye yazdı.

Daha fazla bilgiyi Twitter'da (@AuthorNicoleJ) veya Facebook.com/AuthorNicoleJacquelyn adresinde bulabilirsiniz.

Nicole Jacquelyn tarafından da

*Kalbimi Kırma
Kalbin Değişimi
Camdan Kalp*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.